

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВИСШ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ИЗВЛЕЧЕНИЕ

от протокол № 35
от дистанционното заседание чрез видеоконферентна връзка
на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет,
проведено на 31 октомври 2023 г.

ДОПЪЛНИТЕЛНИ ТОЧКИ

СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ НА ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

Р Е Ш И:

24.1. ПРОВЕЖДА, на основание чл. 196, ал. 1, т. 4 във връзка с чл. 197, ал. 5, т. 1 от ЗСВ, извънредно атестиране на Вилиана Стефанова Върбанова – Манолова – съдия в Административен съд – Русе.

24.2. ПРИЕМА, на основание чл. 206, ал. 1 от ЗСВ, комплексна оценка от атестирането „МНОГО ДОБРА“ на Вилиана Стефанова Върбанова – Манолова – съдия в Административен съд – Русе.

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВАЩ: /п/ Галина Захарова и
Георги Чолаков

Вярно с оригинала

Гл. специалист:

М. Стоева

МС/

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – РУСЕ

Изх. № ЧР-01-120
21.06.2023 г.

Част I. КАДРОВА СПРАВКА
от Единния формуляр за атестиране на съдия, председател и
заместник-председател на съд

Лични данни за лицето (име, презиме, фамилия)	Вилиана Стефанова Върбанова – Манолова
Дата и място на раждане:	
ЕГН	
Телефон, e-mail	
Диплома за висше юридическо образование по специалността „Право“, №/дата; университет;	Диплома за висше образование № издадена на 28.04.1998 г. Специалност „Право“, ОКС „Магистър“ Русенски университет „Ангел Кънчев“ Софийски университет "Св. Климент Охридски" Магистърска програма "Право на Европейския съюз", специалност "Международни отношения" Диплома серия /15.02.2016 г. Квалификация: Магистър по право на ЕС
Удостоверение за правоспособност №/дата	Удостоверение за правоспособност № от 11.02.1999 г.
Орган на съдебната власт	Административен съд – Русе
Длъжност	Съдия
Юридически стаж: - в орган на съдебната власт (конкретизира се всяка заемана длъжност и периода на заемането ѝ в съответния орган на съдебната власт)	Административен съд – Русе – 16 г. 02 м. 03 д. към 18.04.2023 г. Съдия – от 15.02.2007 г. до настоящия момент Районен съд – Русе – 1 г. 00 м. 18 д. Съдия – 27.01.2006 г. – 15.02.2007 г. Окръжен съд – Русе – 2 г. 00 м. 00 д. Младши съдия – 26.01.2004 г. – 27.01.2006 г. Окръжен съд – Русе – 1 г. 00 м. 00 д. съдебен кандидат (чл. 164, ал. 10 ЗСВ) 23.02.1998 – 23.02.1999 г.
- извън органите на съдебната власт	Русенска адвокатска колегия – 4 г. 09 м. 10 д. Адвокат – 16.04.1999 г. – 26.01.2004 г.
Допълнителни квалификации и специализации	Езикови квалификации: - специализация по руски език – ВТУ „Св.Св. Кирил и Методий“

- чуждоезиково обучение – английски език – ниво C1;
- дистанционен курс за обучение по английски език, Езиков център Скрипта – ниво B2
- чуждоезиково обучение по английски език, организирано от БСА – ниво B2
- тренинг-семинар "Правен английски език", Национален институт на магистратурата на Румъния чрез НИП, Букурещ, 2014 г.

Грамота „Служебна благодарност“ от ВСС за проявен висок професионализъм и компетентност като лектор в Образователната програма „Съдебната власт – информиран избор и гражданско доверие. Отворени съдилища и прокуратури“ на ВСС и МОН, във връзка с удостоверяването на ВСС със специалната награда на конкурса „Кристални везни на правосъдието“ на Съвета на Европа, октомври 2017 г.

Стаж в рамките на Програмата за обмен на магистрати от Европейския съюз, организирана от Европейската мрежа за съдебно обучение, Барселона, Испания, 19-30.10.2015 г.

Специализация в Университета на Лорен, Франция, 2014/2015 г.

Семинар "Начално обучение на новоназначени съдии", I ниво, 1 част, НИП, 2004 г.

Семинар "Начално обучение на новоназначени съдии", I ниво, 2 част, НИП, 2004 г.

Семинар "Начално обучение на новоназначени съдии", II ниво, "Гражданско право и процес", НИП, 2004 г.

Семинар "Начално обучение на новоназначени съдии", II ниво, "Наказателно право и процес", НИП, 2004 г.

Семинар "Основи на европейското право", НИП, 2004.

Семинар "Начално обучение на новоназначени съдии", III ниво, "Гражданско право и процес", I част, НИП, 2005 г.

Семинар "Начално обучение на новоназначени съдии", III ниво, "Гражданско право и процес", II част, НИП, 2005 г.

Семинар "Начално обучение на новоназначени съдии", III ниво, "Наказателно право и процес", 1 част, НИП, 2005 г.

Семинар "Начално обучение на новоназначени съдии", III ниво, "Наказателно право и процес", 2 част, НИП, 2005 г.

Семинар "Борба с трафика на хора", Посолство на САЩ в България, 2005 г.

Българо-германски семинар "Основни структури на европейското право и европейска система за защита правата на човека", ВСС, гр. В.Търново, 2006 г.

Семинар „Обучение – дискусия по проекта за нов ГПК“ МП и НИП, 2006 г.

Семинар „Обучение на обучители по новия ГПК“, НИП, по туининг-проект на ФАР, 2006 г.

Семинар „Провеждане на процедури във връзка с възлагане на обществени поръчки“, ААМР, 2006 г.

Семинар „Административно правосъдие“, НИП, 2007 г.

Регионален семинар: 1. Здравно осигуряване. Спорове по НРД. Пенсионно осигуряване - видове пенсии, отпускане и изменението им. Обезщетения за безработица. 2. Одобряване и обжалване на ПУП по ЗУТ. Проблеми по приложението на ЗКИР, АС-Русе, гр. Русе, 2008 г.

Семинар на административните съдии по прилагането на новия ГПК и новите моменти в АПК, ВАС, гр. Хисаря, 2008 г.

Семинар „Съдебна практика на съда на ЕО. Преюдициално заключение“, НИП, 2008 г.

Работна среща на съдиите от административните съдилища в Русе, Разград, Търговище и Шумен, гр. Разград, 2008 г.

Семинар „Компетентни административни съдии – гаранти за точното и еднакво прилагане на законите в административното правораздаване“, проект на ВАС по ОПАК, гр. Русе, 2009 г.

Семинар „Защита от дискриминация – гражданско-правни аспекти“, НИП, гр. Варна, 2009 г.

Регионален семинар в рамките на проект "Административното правосъдие и развитието на гражданското общество", АБАС, гр. Русе, 20.02.2009г.

Семинар „Компетентни административни съдии – гаранти за точното и еднакво прилагане на законите в административното правораздаване“, проект на ВАС по ОПАК, гр. Сандански, 2009 г.

Семинар „Закон за акцизите и данъчните складове. Митнически кодекс на ЕО и Закон за митниците“, НИП, гр. Русе, 2009 г.

Лекция „Недостатъци на АПК и идеи за законодателни промени“, АБАС, София, 2009 г.

Семинар "Практически аспекти по прилагане на административното и трудовото законодателство при осъществяване на контролната дейност в условията на икономическа криза", ИА „Главна инспекция по труда“, гр. Враца, 2010 г.

Семинар "Данъци, мита и акцизи. Последни изменения по ЗУТ. Оспорване на актове по ЗСПЗЗ. Приложение на ЗОП и на Закона за предотвратяване и разкриване на конфликт на интереси", НИП, гр. София, 2010 г.

Регионален семинар "Актуални процесуални и материалноправни проблеми в административното право", АС–Силистра, гр. Силистра, 2010 г.

Национален семинар "Гражданско-правни аспекти

на превенцията и борбата срещу дискриминацията", МТСП и КЗД, гр. Варна, 2010г.

Семинар "Защита на основните права - вътрешен и европейски аспект", АБАС, гр. София, 19.11.2010 г.

Регионален семинар "Изборен кодекс. Нови моменти в изборното производство. Практически проблеми в съдебния контрол по оспорване на изборни резултати", гр. Русе, 2011г.

Семинар "Изборен кодекс", НИП, 2011г.

Семинар "Уволнения на държавни служители по ЗДС. Практика по КСО. Актуални проблеми в исковото производство по АПК", НИП, 2012.

Семинар "Финансови и счетоводни познания при разследването на стопански престъпления", НИП, 2012

Регионален семинар на тема "Производства по ЗМДТ", гр. Силистра, 07.06.2012 г.

Регионален семинар на тема "Актуални проблеми в трудовото и осигурителното законодателство в светлината на ЗИД на КТ и КСО", гр. Силистра, 08.06.2012 г.

Регионален семинар на тема "Съдебно оспорване на административни актове, издадени по ЗУТ и ЗКИР", АС-Разград и АС-Шумен, 2012г.

Семинар "Проблемни моменти в ЗУТ и ЗКИР", "Актуални въпроси и промени в ЗАНН", АБАС, с. Лозенец, 2012 г.

Семинар "Защита на достойнството и живота на човека от гледна точка на човешките права", НИП, 2013 г.

Семинар "Практическо приложение на Хартата на основните права на ЕС", Европейската правна академия (ЕРА), НИП, гр. Букурещ, Румъния, 2013 г.

Регионален семинар на тема "Работа с медиите", АС-Шумен, 2013 г.

Публична лекция на тема "Административният съдия и Европейският съюз. Обща система на европейското административно правосъдие", НИП, 22.05.2013 г.

Семинар, организиран от Съюза на съдиите в България за съдиите от Русенски съдебен район, гр. Русе, 2013 г.

Семинар "Европейското право в областта на промишлените емисии", ЕРА, НИП, гр. Будапеща, Унгария, 2013 г.

Семинар "Европейско антидискриминационно право", ЕРА, НИП, гр. Трир, Германия, 2013г.

Семинар "Взаимодействие на НПО в сферата на правосъдието с държавните институции, ангажирани в сектора, и Европейско наказателно право", Сдружение "Българска съдийска асоциация", 2013 г.

Регионален семинар "Спорни моменти в производствата по ЗУТ и ЗКИР", АдМС-Русе, Русе, 2013.

Обучение "Роля на националния съдия във връзка с

прилагането на правото на ЕС. Преюдициално запитване" - част II, НИП, 2013 г.

Семинар "Европейско гражданско право - приложение на Регламенти на ЕС", Българска съдийска асоциация, гр. Ст.Загора, 2013г.

Семинар "Административнонаказателна отговорност", НИП, 2014 г.

Тренинг-семинар по европейско право "Взаимодействие между оценка на въздействието върху околната среда и директивите за природата" (Workshop on Interaction between the EIA and the Nature Directives), Европейска правна академия, гр. Трир, Германия, 2014 г.

Обучение "Закон за подпомагане на земеделските производители. Закон за собствеността и ползването на земеделските земи и правилника за прилагането му. Правни аспекти за прилагане на правото на ЕС във връзка с директните плащания на земеделски стопани. Съотношение с националното право", проект на ВАС по ОПАК, гр. Севлиево, 2014 г.

Семинар "Производства по обжалване на индивидуални административни актове по ЗСПЗЗ. Проблеми по допустимостта и основателността на жалбите", НИП, 2014 г.

Семинар "Достъп до административно правосъдие в случай на нарушаване на основните права", организиран от Националния институт на магистратурата, Румъния, чрез НИП, Букурещ, 2014.

Обучение "Гаранции за справедлив процес в гражданското производство (чл. 6 от Конвенцията). Гаранции за защита правото на собственост (чл. 1 от Протокол 1 от Конвенцията). Правото на свобода на придвижването (чл. 2 от Протокол 4 и чл. 1 от Протокол 7 от Конвенцията)", проект на НИП, 2014 г.

Обучение "Гаранции за защита на личната свобода и сигурност (чл. 5); Право на справедлив процес в наказателното производство (чл. 6); Връзка с чл. 13 ЕКПЧ", проект на НИП, НФМ, гр. В. Търново, 2014 г.

Семинар "Въведение в общото право и английската правна система", Национален институт на магистратурата, Румъния, чрез НИП, Букурещ, 2014.

Обучение "Съдебно сътрудничество в рамките на ЕС. Регламенти и процедури, приложимост от гледна точка на българския административен процес", в рамките на проект на ВАС по ОПАК, В. Търново, 2014г.

Семинар "Протокол и етикет", НИП, проект по ОПАК, 2014 г.

Участие в Пети семинар по проект на БСА по ОПРЧР, 2014 г.

Специализирано обучение за съдии, прокурори и следователи – членове на комисиите по професионална етика, за повишаване на капацитета на Комисиите по професионална етика в органите на

съдебната власт, проект на ВСС, гр. Вършец, 2015 г.

Форум за правосъдие и права на човека по проект "Повишаване капацитета на съдебната система и обучение по Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи в Националния институт на правосъдието", НФМ, гр. София, 2015 г.

Семинар "Достъп до информация и достъп до правосъдие по въпроси на околната среда. Общи принципи на правото на ЕС за околната среда, с акцент върху принципа на предпазливост", Национален институт на магистратурата, Букурещ, Румъния, 2015 г.

Обучение „Актуална практика на Европейския съд по правата на човека в областта на убежището", Академия по европейско право, проект на НИП по ОПАК, Страсбург, 2015 г.

Обучение „Категории дискриминации и защита срещу дискриминация в контекста на правото на Европейския съюз и Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи", АБАС, ВАС, 2015 г., с. Огняново, общ. Гърмен, обл. Благоевград.

Присъствена среща на пилотно дистанционно обучение "Антидискриминация" на Програмата "Обучение по права на човека за юристи" на ЕС, НИП, София, 2015 г.

Пилотно дистанционно обучение с присъствени срещи "Антидискриминация", НИП, ноември 2015 - януари 2016 г.

Курс на тема "Европейско спортно право", организиран от Европейската мрежа за съдебно обучение, ЕМСО, 2016 г., Лисабон, Португалия.

Семинар: Част I. Психично здраве и права на човека. Конвенцията за правата на хората с увреждания и връзката ѝ с националното законодателство. Европейската конвенция за правата на човека и практиката на Европейския съд. Предложения за изменения в законодателството. Част II. Проблемите на задочното производство. Националната правна уредба и практиката на Европейския съд по правата на човека. Правилото non bis in idem в българския наказателен процес", проект на БСА по ОПРЧР, в.с. Дюни, 2016 г.

Регионален семинар "Административният договор в административното правосъдие" и "Субсидиарно приложение на разпоредбите за призоваването по ГПК в съдебно-административното производство по АПК", АБАС, АдМС – Силистра, гр. Силистра, 2016 г.

Обучение "1. Административният договор в българското административно право, 2. Производството по ЗПЗП", АБАС, гр. Трявна, 2016 г.

Провеждане на стаж в рамките на Програмата за обмен на магистрати от Европейския съюз, ЕМСО, гр. Лисабон, Португалия, 2016 г.

Регионален семинар „Приложението на Закона за подпомагане на земеделските производители (ЗПЗП) и Закона за управление на средствата по европейските структурни и инвестиционни фондове, АдмС – Шумен, гр. Шумен, 2017 г.

Семинар „Достъпната жизнена и архитектурна среда - условие за ефективна интеграция на хората с увреждания. Регламентация в Конвенцията за правата на хората с увреждания. Разумни улеснения и други принципи. Принципи на ЕСПЧ“, Сдружение БСА, гр. В.Търново, 2017 г.

Регионален семинар "Актуални проблеми, свързани с прилагане на Закона за защита от дискриминация", АдмС – Плевен, гр. Плевен, 2017 г.

Регионален семинар „Проблеми по прилагането на Закона за управление на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове“, АдмС-Добрич, гр. Балчик, 2017 г.

Обучение „Правораздаване в Европа: сравнение на професионални практики“, Европейска мрежа за съдебно обучение, Париж, 2017 г.

Регионален семинар Актуални проблеми по прилагането на ЗОДОВ. Тълкувателна практика на ВАС. Изменения в ЗИНЗС и превантивни компенсаторни средства за защита от нарушения на правата по чл. 3 от КПЧОС.", АдмС-Русе, гр. Русе, 2017 г.

Регионален семинар „Принудителни административни мерки по Закона за движение по пътищата - съдебна практика и проблеми при прилагането“, АдмС–Добрич, с. Кранево, 2018 г.

Обучение „Човешките права и достъпът до правосъдие в ЕС“, ЕМСО, Букурещ, Румъния, 2018 г.

Обучение „Съдебна етика“, дейност 3 "Обучения и учебни посещения в европейски обучителни школи и институции", НИП, организирано от Комитета за съдебно обучение на Малта, гр. Малта, 2018 г.

Обучение „Съдебен контрол върху актовете по ЗДДФЛ. Актуална практика на Върховния административен съд“, НИП, гр. В.Търново, 2018 г.

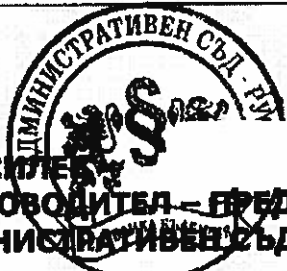
Обучение „Новите изменения в Административнопроцесуалния кодекс (ДВ, бр. 77/18.09.2018 г.), свързани с издаване на индивидуални административни актове, мълчалив отказ и мълчаливо съгласие, съобщения“, НИП, с. Арбанаси, 2019 г.

Регионално обучение "Актуални проблеми по Закона за корпоративното подоходно облагане и данъчните закони", АдмС-Русе, гр. Русе, 2019 г.

Обучение „Преглед на промените в Изборния кодекс. Съдебен контрол. Практика на Върховния административен съд“, НИП, гр. Правец, 2019 г.,

Регионално обучение „Проблеми при прилагане на

	ЗДДФЛ. Основни насоки и нормативна уредба за избягване на двойно данъчно облагане", АдМС-Добрич, гр. Каварна, 2019 г. Регионално обучение „Учредяване право на строеж, договори за строителство, предварителни договори - вещноправни и облигационноправни аспекти", ОС-Русе, гр. Русе, 2019 г. Работна среща „Особености в съдебната практика на административните производства по Глава пета (Финансово управление и контрол) от Закона за управление на средствата от европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗУСЕСИФ)", гр. Русе, 2019 г. Работна среща „Една година изменения в ДОПК и АПК и предизвикателствата пред административните съдилища и Националната агенция за приходите", гр. Русе, 2019 г.
Придобиване статут на несменяемост (дата, решение, по закон)	Решение на ВСС по протокол № 5/04.02.2009 г. - т. 6. – комплексна оценка „много добра" - т. 6.1. – придобит статут на несменяемост, считано от датата на вземане на решението.
Повишаване на място в по-горен ранг и възнаграждение (последен ранг – решение на ВСС)	Решение на ВСС по Протокол № 42/01.10.2014 г. - т. 18. - ранг „съдия във ВКС и ВАС".
Дата, място и резултати от предходните атестации	Решение на ВСС по Протокол № 35/24.07.2014 г. - т. 14.1. - комплексна оценка „много добра" Решение на ВСС по протокол № 34/2.09.2010 г. - т. 21. – комплексна оценка „добра" - т. 21.1. – ранг „съдия в АС"
Период на атестацията	18.04.2018 – 18.04.2023 г.

ДИАН ВАСИЛЕВ

АДМ. РЪКОВОДИТЕЛ – ПРЕДСЕДАТЕЛ

НА АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – РУСЕ

Изготвил:

Даниела Пенчев

 съдебен администратор

Част III

Проверени дела; посетени съдебни заседания; събеседвания; използвана достоверна писмена информация

Проверени дела:

I. Влезли в сила съдебни актове предоставени от Вилнана Върбанова – Манолова – съдия в Административен съд – Русе за атестационния период 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г.

- Решение № 30 от 16.10.2017 г. постановено по адм. дело № 320/2016 г. по описа на Административен съд – Русе, оставено в сила с решение № 7105 от 30.05.2018 г. постановено по адм. дело № 14421/2017 г. по описа на Върховен административен съд.

- Решение № 37 от 08.09.2020 г. постановено по адм. дело № 329/2020 г. по описа на Административен съд – Русе, оставено в сила с решение № 1922 от 15.02.2021 г. постановено по адм. дело № 10935/2020 г. по описа на Върховния административен съд.

- Решение № 5 от 11.03.2021 г. постановено по адм. дело № 440/2020 г. по описа на Административен съд – Русе, оставено в сила с решение № 11150 от 04.11.2021 г. постановено по адм. дело № 4150/2021 г. по описа на Върховния административен съд.

- Решение № 48 от 12.11.2020 г. постановено по адм. дело № 466/2020 г. по описа на Административен съд – Русе, оставено в сила с решение № 5606 от 11.05.2021 г. постановено по адм. дело № 967/2021 г. по описа на Върховния административен съд.

II. Влезли в сила съдебни актове на Вилнана Върбанова – Манолова – съдия в Административен съд – Русе за атестационния период 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. избрани на случаен принцип с протокол от 20.06.2023 г.

- Решение № 33 от 19.08.2020 г. постановено по адм. дело № 212/2020 г. по описа на Административен съд – Русе, оставено в сила с решение № 1784 от 11.02.2021 г. постановено по адм. дело № 11122/2020 г. по описа на Върховния административен съд.

- Решение № 35 от 05.11.2018 г. постановено по адм. дело № 354/2018 г. по описа на Административен съд – Русе, оставено в сила с решение № 5050 от 04.04.2019 г. постановено по адм. дело № 129/2019 г. по описа на Върховния административен съд.

- Решение № 6 от 26.03.2018 г. постановено по адм. дело № 469/2017 г. по описа на Административен съд – Русе, оставено в сила с решение № 16040 от 20.12.2018 г. постановено по адм. дело № 6368/2018 г. по описа на Върховния административен съд.

III. Отменени съдебни актове постановени от Вилнана Върбанова – Манолова – съдия в Административен съд – Русе за атестационния период 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г.

- Отменени определения.

1) Определение от 20.05.2021 г. постановено по адм. дело № 97/2021 г., с което Административен съд – Русе оставя без разглеждане жалба от "Е. МБ" ЕООД, против решение № 32-20287/20.01.2021 г. на директора на ТД "Северна морска" в Агенция Митници и прекратява производството по делото.

С определение № 10185 от 7.10.2021 г. по адм. дело № 8923/2021 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и връща делото на същия съд за продължаване на съдопроизводствените действия. За да се произнесе в този смисъл, съдът е обосновал следните мотиви: Посочено е, че в резултат на извършената корекция на декларираната с митническите декларации MRN 15 BG002002 H0055929/27.05.2015 г. и MRN 15 BG002002 H0055945/27.05.2015 г. митническа стойност на съответната стоката под № 1 и определената нова митническа стойност с оспореното пред първостепенния съд решение на митническия орган съответно са установени възникнали за дружеството – жалбоподател на 27.05.2016 г. задължения за мито – 36 520, 90 лева и ДДС – 50 342, 31 лева /от които декларирани и платени мито – 4 176, 64 лева и ДДС – 5 851, 38 лева и допълнително определени мито – 32 344, 26 лева и ДДС – 44 520, 92 лева/ по първата и задължение за мито – 29516, 76 лева и ДДС – 40 701, 32 лева /от които декларирани и платени мито – 4 331, 08 лева и ДДС – 6 033, 97 лева и допълнително определени мито – 25 185, 68 лева и ДДС – 34 667, 35 лева/ по втората. Пояснено е, че в решението е посочено, че на основание чл. 103, пар. 1 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. длъжникът не може да бъде уведомен за митническото задължение след изтичането на 3 години от възникването му. Поради това и на основание чл. 104,

пар. 2 от същия регламент възникналите вносни мита и ДДС не се вземат под отчет, а се считат погасени на основание чл. 124, пар. 1, б. "а" от регламента. Прието е, че Съдът на Европейския съюз определя 3-годишния срок по чл. 103, пар. 1 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. като давностен срок, след изтичането на който митническото задължение се счита погасено /виж т. 28 от решението на СЕС от 16 юли 2009 г. по съединени дела C-124/08 и C-125/08, т. 80 от решението на СЕС от 15 март 2018 г. по дело C-256/16, т. 39 и т. 41 от решението на СЕС от 23 февруари 2006 г. C-201/04/. Обстоятелството, че установените митнически задължения са погасени по давност не е посочено в мотивите на решението на митническия директор. Направен е извод, че оспореният административен акт установява погасено по давност митническо задължение, което е публично държавно вземане съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК, което обуславя правния интерес на дружеството да оспори този акт пред съда. Това е така, защото чл. 113 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 не регламентира правила, по които следва да се осъществява принудителното събиране на вноските или износните мита, когато те не са платени в определения срок, а препраща към правилата, регламентирани в законодателството на съответната държава членка. чл. 170, ал. 3 ДОПК предвижда, че може да се извърши прихващане и с погасено по давност публично задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо преди задължението му да бъде погасено по давност. Направен е извод, че с оглед нормативно регламентираната възможност за прихващане на подлежащо на принудително събиране публично вземане с погасеното по давност митническо задължение е налице правен интерес за жалбоподателя да се установи има ли погасено по давност задължение и ако има в какъв размер е то, което може да се направи именно чрез обжалването на решението на митническия орган пред съда. Постановено е заключение, че обжалваният по съдебен ред акт засяга законни права и интереси на адресата.

2)Определение от 15.04.2020 г. постановено по адм. дело № 212/2020 г., с което Административен съд - Русе спира по искане на Х. У. предварителното изпълнение на заповед № 164/26.03.2020 г. на кмета на Община Ветово.

С определение № 7486 от 16.06.2020 г. по адм. дело № 4759/2020 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и връща делото на същия съд за разглеждане на искането съобразно изложените мотиви. За да приеме този правен резултат съдът е изложил следните съображения: Прието е, че предмет на оспорване пред Административен съд Русе е била заповед № 164/26.03.2020 г. на кмета на Община Ветово. Отбелязано е, че с тази заповед е прекратен сключеният между Община Ветово и Х. У. договор за наем на пасища и мери от Общинския поземлен фонд. Оспорената заповед е издадена на основание Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА), чл. 15, ал. 1 от ЗОС и чл. 12, т. 6 от Наредба № 2 на Общински съвет – Ветово във вр. с чл. 37м от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ) и чл. 28, ал. 4 от сключения между Община Ветово и Х. Узунова договор за наем. Постановено е, че оспорената заповед има за предмет прекратяване на договор за наем на пасища и мери. По искането за спиране предварителното изпълнение на тази заповед административният съд неправилно е приел, че то /искането/ е с правно основание чл. 46, ал. 5, изр. 2 от ЗОС. Тази разпоредба се намира в глава пета от ЗОС, озаглавена "Общински жилища". Разпоредбата е приложима при прекратяване наемните правоотношения на общински жилища. Но тя няма приложение при прекратяване на договор за наем на пасища и мери, какъвто е предметът на оспорваната пред първоинстанционния съд заповед. Направен е извод, че административният съд се е произнесъл на несъществуващо правно основание, без да обсъди налице ли са относителите за спора основания за спиране на оспорената заповед. Прието е заключение, че липсата на мотиви за относителите за спора основания по искането за спиране предварителното изпълнение на заповедта съставлява съществено нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като лишава касационната инстанция от възможността да провери правилността на обжалваното определение.

3)Определение без номер от 05.07.2022 г., постановено по адм. д. № 278/2022 г., с което Административен съд – Русе е спряно допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на решение № 18/121/06440/3/01/04/02 с изх. № 01 – 2600/6452 от 30.05.2022 г. на изпълнителния директор на ДФЗ е определена на "Г. – 60" ЕООД финансова корекция в размер на 226 024, 61 лв.

С определение № 7709 от 16.08.2022 г. по адм. дело № 7198/2022 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и оставя без уважение искането за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на цитираното решение. За да се произнесе в този смисъл съдът

е обосновал следните доводи: Посочено е, че разпоредбата на чл. 73, ал. 4 ЗУСЕФСУ предвижда, че решението за определяне на финансова корекция може да се оспорва пред съд по реда на АПК, като при съдебното оспорване се прилагат съответно разпоредбите на чл. 27, ал. 2 и 3 и ал. 5 и 6. В чл. 27, ал. 2, изречение първо от ЗУСЕФСУ е установено, че оспорването на индивидуалните административни актове и на административните договори не спира тяхното изпълнение. Доколкото оспореното пред първата инстанция е решение по чл. 73, ал. 1 ЗУСЕФСУ, то жалба срещу него няма суспензивен ефект. Пояснено е, че допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на административния акт, може да бъде спряно по реда на чл. 166, ал. 4 от АПК по искане на оспорващия и при наличие на основанията по чл. 166, ал. 2 от АПК, а именно ако предварителното изпълнение би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда и само въз основа на нови обстоятелства. Т. е. законът изисква наличието на две кумулативно дадени предпоставки за допускане на спиране на предварителното изпълнение - възможност за причиняване на значителна или трудно поправима вреда и възникнали след постановяване на акта нови обстоятелства. Съответно в тежест на оспорващия е да докаже наличието на вероятност от настъпване на вредоносни за него последици, които да са значителни и труднопоправими. Във всеки конкретен случай съдът, разглеждащ искането за спиране по чл. 166, ал. 2 АПК, преценява дали незабавното му изпълнение може да причини такава вреда на адресата, която да бъде противопоставима на предпоставките по чл. 60, ал. 1 АПК. Постановено е, че в настоящия случай, изводът на съда, че от предварителното изпълнение на оспореното решение ще последват значителни или трудно поправими вреди за оспорващия, е необоснован. Към оспорването на решението на изпълнителния директор на ДФЗ е направено искане за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение, което е обосновано с това, че размерът на наложената санкция е в голям размер, като "неоснователно изетата сума, намираща се в партимониума на ответника повече от три години" затруднява изпълнението на проекта от страна на дружеството предвид нуждата от постоянна поддръжка на насажденията. В искането е посочено и че от публикувания в търговския регистър отчет на дружеството е видно, че същото притежава активи на по – висока стойност от размера на наложената финансова корекция, поради което няма да се застраши или затрудни реализирането на решението на изпълнителния директор на ДФЗ. Прието е, че към така изложените съображения по искането за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение не са представени никакви писмени доказателства, установяващи факти, настъпили след постановяване на оспорения административен акт, които да обосновават основателност на искането за спиране. Не са представени и доказателства във връзка с твърдени евентуални затруднения, които би изпитало дружеството, в резултат от предварителното изпълнение. Подчертано е, че напротив твърди се, че дружеството има достатъчни активи за покриване на нужди. Направен е извод, че изложените в оспореното определение основания да се приеме, че от предварителното изпълнение биха настъпили значителни вреди, включително цитираното съдебно решение на ВАС от 14.02.2022 г. за отмяна на АУПДВ не са нови факти, настъпили след издаване на оспореното решение на изпълнителния директор на ДФЗ. Не са представени и никакви доказателства относно вероятността за настъпване на значителна или труднопоправима вреда от предварителното изпълнение. Прието е заключение, че не са налице предпоставките по чл. 166, ал. 2 вр. ал. 4 АПК за спиране на допуснатото по силата на закона предварително изпълнение на акта.

4)Определение № 24 от 1.06.2021 г. постановено по адм. дело № 311/2021 г., с което Административен съд – Русе оставя без разглеждане жалбата на М. И. А. за отмяна на кадастрална карта за гараж № 2 и прекратява производството по делото.

С определение № 10000 от 4.10.2021 г. по адм. дело № 9210/2021 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и връща делото на същия състав на съда за продължаване на съдопроизводствените действия. Съдът по съществото е изложил следните доводи, за да се обоснове: Посочено е, че съдържанието на жалбата и необходимите приложения към нея са уредени с разпоредбите на чл. 150 и чл. 151 от АПК, като съдът е задължен при постъпване на жалбата да провери нейната редовност именно с оглед изпълнение на изискванията на цитираните разпоредби. Когато жалбата не отговаря на изискванията, съдът следва на основание чл. 158, ал. 1 от АПК да я остави без движение, като едновременно с това обаче е задължен да укаже на страната в какво точно се състои нередовността, да й посочи срок за отстраняването и да я уведоми за правните последици при неотстраняване в срок на констатираните нередовности -

оставянето ѝ без разглеждане и прекратяване на производството по делото. Пояснено е, че в процесния случай с определение от 13.04.2021 г. по адм. дело № 212/2021 г. по описа на Административен съд – Русе, 6-ти състав, жалбата на М. А. е била оставена без движение с изрично дадени указания за отстраняване на нередовности, по които жалбоподателката е депозирала становище 20.04.2021 г. С последващо определение от 14.05.2021 г. по адм. дело № 212/2021 г. Административен съд – Русе, 6-ти състав, е разделил производството по делото на шест отделни производства, едно от които е образувано под № 311/2021 г., по което е и постановеното оспореното в настоящото съдебно производство определение. Производството по адм. дело № 311/2021 г. по описа на Административен съд – Русе, 5-ти състав, е образувано по жалбата на М. А. срещу кадастрална карта за гараж № , сграда с идентификатор 63427.4.2403. 6, находяща се в гр. Русе, кв. , УПИ XI. С оглед на това е следвало съдебният състав по адм. дело № 311/2021 г., в случай, че приеме жалбата на М. А. в тази ѝ част за нередовна, служебно да вземе мерки, за да отстрани тази нередовност, като даде изрични указания в тази насока. В конкретния случай обаче съдът не е дал указания за отстраняване на нередовности по чл. 158, ал. 1 от АПК, а е оставил без разглеждане жалбата, позовавайки се на неизпълнение на указания за нередовност, дадени от друг съдебен състав в друго съдебно производство – това по адм. дело № 212/2021 г. Прието е, че първоинстанционният съд е следвало, съгласно задължението си по чл. 158, ал. 1 от АПК, да укаже на жалбоподателката в какво се изразява нередовността му по жалбата срещу кадастрална карта за гараж № 2, сграда с идентификатор 63427.4.2403. 6, находяща се в гр. Русе, кв. , УПИ XI, по която ѝ жалба е било образувано производството по адм. дело № 311/2021 г. Прието е заключение, че като не е изпълнил това си задължение и не е указал процесуално съдействие на жалбоподателката, а е прекратил производството на основание чл. 158, ал. 3 от АПК, позовавайки се на определение по чл. 158, ал. 1 от АПК, постановено в друго съдебно производство, административният съд е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила по чл. 9, ал. 4 АПК и чл. 158, ал. 1 от АПК.

5) Определение № 40 от 15.07.2019 г. постановено по адм. дело № 341/2019 г., с което Административен съд – Русе оставя без разглеждане жалба вх. № 1986/27.05.2019 г. на кмет на община Ветово против решение № 522 по протокол № 63/24.04.2019 г. на Общински съвет Ветово и прекратява производството по делото.

С определение № 13298 от 8.10.2019 г. по адм. дело № 10879/2019 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и връща делото на същия състав на Административен съд – Русе за продължаване на съдопроизводствените действия. Съдът излага следните аргументи, за да се обоснове: Посочено, е че от представените по делото доказателства, включително протокол № 63 на ОбС – гр. Ветово действително кметът на общината е присъствал на заседанието на ОбС, когато е взето решението, а именно на датата 24.04.2019 г. Съобщението за изготвеното решение № 522 от 24.04.2019 г. по протокол № 63 на ОбС – гр. Ветово, е получено от Кмета на общината на 15.05.2019 г. като в 14 дневния срок от получаването му – 15.05.2019 г. – кметът на общината е подал жалба до съда срещу това решение. Пояснено е, че спорният по делото въпрос е от кой момент е започнал да тече срокът за оспорване. Нормата на чл. 61, ал. 2 от АПК допуска и устно съобщаване на акта, но същото следва да бъде удостоверено по съответния ред, посочен в разпоредбата, което в настоящия случай не е сторено. Освен това специалната норма на чл. 22, ал. 1 от ЗМСМА въвежда изискване за изпращане на актовете на ОбС на кмета на общината, което предполага приложението на редът за писменото им съобщаване. В тази връзка в настоящия случай след като акта е съобщен на кмета на община Ветово по съответния ред на чл. 22, ал. 1 от ЗМСМА със съобщение и писмено на 15.05.2019 г., то от тази дата е започнал да тече срокът за оспорване на решението на ОбС – гр. Ветово и подадената на 27.05.2019 г. е подадена в срок. Направено е допълнение, че дори да се приеме логиката на Административен съд – Русе, че кметът е устно уведомен и е разбрал за решението на 24.04.2019 г., тъй като е присъствал при вземането му, то пак жалбата е подадена в срок по правилата на чл. 140, ал. 1 от АПК. Видно от протокол № 63 от 24.04.2019 г. на ОбС – гр. Ветово при вземането на решението в него не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да бъде оспорено. Т. е. макар и кметът да е присъствал на заседанието на него и в решението на ОбС не е указано пред кой орган и в какъв срок може да бъде оспорено решението на ОбС. В този случай съгласно чл. 140, ал. 1 от АПК срокът за оспорване се удължава на 2 месеца и съответно дори да се приеме (което настоящият състав не приема), че срокът е започнал да тече от 24.04.2019 г., то подадената на 27.05.2019 г. е

подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК, поради и което не е просрочена.

-Отменени решения поради нарушение на материалния закон и/или необоснованост.

1)Решение № 27 от 30.07.2020 г. постановено по адм. дело № 213/2020 г., с което Административен съд – Русе отменя по жалба на ЕТ "Ц. Д. -Д." заповед № А-О-041/24.02.2017 г. на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, с която жалбоподателят е заличен от регистъра на ДАМТН на лицата, извършващи дейности по поддържане, ремонтване и преустройство на съоръжения с повишена опасност (регистъра по чл. 36, ал. 1) и е обезсилено издаденото му удостоверение № ВТ055/05.09.2007 г. за вписване на дружеството в този регистър.

С решение № 5530 от 5.05.2021 г. по адм. дело № 10313/2020 г. Върховният административен съд отменя съдебният акт и решава спора по същество, като обявява нищожността на процесната заповед. За да приеме този правен резултат съдът обосновава следното становище: Посочено е, че съгласно чл. 36а, ал. 4 ЗТИП, когато лице, вписано в регистъра и получило удостоверение по чл. 36, ал. 1 ЗТИП, престане да отговаря на някое от изискванията по чл. 36, ал. 2 и 3 от същия закон, председателят на ДАМТН или оправомощените от него длъжностни лица заличават лицето от регистъра по чл. 36, ал. 1 и обезсилват издаденото удостоверение с мотивирана писмена заповед. Пояснено е, че оспорената заповед е подписана от заместник-председателя на ДАМТН съгласно заповед за заместване № А-144/14.02.2017 г., видно от отбелязването на самия акт. От съдържанието на цитираната заповед се установява, че на заместник-председателя на ДАМТН е възложено да осъществява в пълен обем правомощията на председател на ДАМТН за периода от 20.02.2017 г. до 30.03.2017 г. включително. Отбелязано е, че въпреки дадените от Административен съд - Русе с протоколно определение от 25.06.2020 г. указания на председателя на ДАМТН да представи доказателства за причината за отсъствие на титуляра, ответникът на 30.06.2020 г. е представил заповед № А-144/14.02.2017 г. и е посочил, че председателят на ДАМТН е бил в платен годишен отпуск за 2017 г. Доказателства за причините за отсъствие на ответника за времето от 20.02.2017 г. до 30.03.2017 г. не са представени. Прието е, че при заместването за определен период заместващият осъществява правомощията на титуляра в пълен обем. За да се приеме, че органът, подписал оспорения акт, е компетентен при условията на заместване, следва да са налице следните условия: да има качеството на заместник по служба на титуляра на правомощията, да е налице изрична заповед за заместване, както и да е налице обективна невъзможност на титуляра да упражнява своите правомощия (отсъствие поради отпуск, командировка и други). Постановено е, че в случая по делото е установено изпълнението на първите две предпоставки. Липсват доказателства за обективната невъзможност на председателя за изпълнение на правомощията, която не се предполага само поради факта на издаването на заповед за заместване. Доказателствената тежест за установяване на компетентността на органа, издал оспорения пред съда административен акт, в случая е на председателя на ДАМТН, съгласно правилото на чл. 170, ал. 1 АПК. Първоинстанционният съд е изпълнил задължението си по чл. 171, ал. 4 АПК като е указал на ответника, че следва да представи доказателства за обективната невъзможност да упражнява своите правомощия за времето, посочено в заповедта за заместване. В случая пълно доказване на релевантните факти относно компетентността на органа не е проведено. Направен е извод, че въпреки наличието на заповед № А-144/14.02.2017 г., в случая не са установени предпоставките за заместване, тъй като не са представени доказателства за това, че на датата, на която е издадена оспорената заповед - 24.02.2017 г., председателят на ДАМТН е отсъствал. Постановено е заключение, че не може да се направи извод, че действително на посочената дата титулярът е възпрепятстван да изпълнява правомощията си. По изложените съображения актът, подписан от заместник-председателя, е нищожен на основание чл. 146, т. 1 АПК, като издаден от лице, което няма материална компетентност за това.

2)Решение № 32 от 5.08.2021 г. постановено по адм. дело № 244/2021 г., с което Административен съд – Русе отменя по жалбата на Община Русе, представлявана от кмета П. М., решение № РД-02-14-325/05.04.2021 г. на директора на дирекция "Управление на териториалното сътрудничество към МРРБ и ръководител на Националния орган (НО) по програма ИНТЕРРЕГ V-А Румъния – България 2014 – 2020, по Проект с пер. № ROBG-425 "Well-developed transportation system in the Euroregion Ruse –Giurgiu for better connectivity with TEN-T network", финансиран по програмата ИНТЕРРЕГ V-А Румъния – България 2014 -2020, изпълняван от Община Русе, с което решение е определена финансова корекция в размер на 10 % от стойността на допустимите

разходи, финансирани от ЕСИФ (2 840 902, 13 евро с ДДС) по Договор № ЗОП-27/12.04.2019 г. на стойност 4 724 739 лв. без ДДС (5 669 686, 80 лв. с ДДС), с изпълнител "П." АД.

С решение № 3134 от 4.04.2022 г. по адм. дело № 10266/2021 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. За да се произнесе в този смисъл съдът е съобразил следните доводи: Приет за неправилен е изводът на съда, че определянето на финансови корекции по същия договор за обществена поръчка с предходни актове на ръководителя на УО е пречка за издаване на процесния акт за финансова корекция и опорочава неговата законосъобразност. Съгласно чл. 71, ал. 4 ЗУСЕСИФ за една и съща нередност може да бъде приложена само веднъж финансова корекция. Няма пречка обаче по един и същи проект, съответно договор за обществена поръчка да бъдат извършени повече от една проверки от управляващия орган и ако бъдат установени различни нередности, същите да представляват отделни основания за определяне на финансови корекции. Посочено е, че в случая са налице два предходни административни акта, с всеки от които е определена финансова корекция в размер на 10 % върху същия договор за обществена поръчка. С първия от тях (Решение № РД-02-14-952 от 30.10.2020 г.) финансовата корекция е определена за ограничително изискване за образование по отношение на ръководителя на обекта, а с втория (Решение № РД-02-14-39 от 18.01.2021 г.) е определена за незаконосъобразна методика. Квалификацията им като нередности от същия вид като процесната – по чл. 70, ал. 1, т. 9 ЗУСЕСИФ във връзка с т. 11, б. "а" от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата за посочване на нередности, не обосновава извод, че става въпрос за една и съща нередност. Един от кумулативно изискуемите елементи на нередността е допуснато нарушение на правото на Съюза или националното право. Прието е, че в случая става въпрос за различни нарушения на разпоредбите на националното право, поради което няма тъждественост на нередностите по предходните и процесния акт за корекция. След като на община Русе до настоящия момент не е определена финансова корекция за поставено ограничително изискване по отношение на длъжността "експерт по ЗБУТ", то актът е издаден в съответствие с чл. 71, ал. 4 ЗУСЕСИФ. Направен е извод, че при издаването на акта е спазен и чл. 72, ал. 4 ЗУСЕСИФ, тъй като административният орган изрично е посочил, че процесната финансова корекция не се натрупва с вече определените финансови корекции в размер на 10 %, а в случай на влизане в сила на предходните актове финансовият ефект на процесната корекция ще бъде погълнат от тях. Постановено е още, че констатацията на административния орган за наличие на ограничителен критерий за подбор се подкрепя от доказателствата по делото и съответства на приложимия материален закон. Отбелязано е, че трайна е съдебната практика, че липсват нормативни изисквания за образование за длъжностното лице по безопасност и здраве по чл. 24 ЗЗБУТ, поради което поставеното изискване експертът, заемаш тази длъжност, да има висше или средно техническо образование, е ограничително. Посочено е, че в този смисъл са и мотивите на административния орган, а съдът неправилно е приел, че актът в тази част е необоснован. В обстоятелствената част на административния акт е направено сравнение на нормативните изисквания за длъжностно лице по безопасност и здраве по чл. 24 ЗЗБУТ и за координатор по безопасност и здраве по чл. 167, ал. 2, т. 3 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) и Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Това сравнение е във връзка с поставеното от възложителя изискване участниците да разполагат с експерт ЗБУТ, който има завършено обучение за експерт/координатор ЗБУТ, но с уточнението, че обучението може да бъде само по Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г. Направен е извод, че не ръководителят на УО е допуснал смесване на двете понятия, а възложителят, който предвижда, че ще признае изпълнение на изискването, ако участникът разполага с координатор ЗБУТ, но едновременно с това уточнява, че същият координатор следва да преминал обучение по наредбата, която касае длъжностните лица по безопасност и здраве по чл. 24 ЗБУТ. Смесването на изискванията за длъжностно лице по безопасност и здраве по чл. 24 ЗБУТ с тези за координатор по безопасност и здраве по чл. 167, ал. 2, т. 3 ЗУТ прави изискването вътрешнопротиворечиво и неясно. Прието е заключение, че това противоречие в обявлението не може да бъде преодоляно посредством извършеното пояснение в техническите спецификации, че възложителят, чрез консултанта, изпълняващ строителен надзор, ще осигури координатор по безопасност и здраве за етапа на строителството в съответствие с изискванията на Наредба № РД-07-2 от 16.12.2009 г.

3) Решение № 78 от 20.01.2020 г. постановено по адм. дело № 269/2019 г., с което

Административен съд – Русе отхвърля жалбата на "С. Н." АД представлявано от М. Е. К., против ревизионен акт № Р- /21.01.2019 г., издаден органи по приходите в ТД на НАП Варна, потвърден с решение № 37/04.04.2019 година на директор Дирекция "Обжалване и данъчно - осигурителна практика" град Варна при Централно управление на Националната агенция за приходите.

С решение № 10314 от 27.07.2020 г. по адм. дело № 2962/2020 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. За да приеме този правен резултат съдът е изложил следните мотиви: Посочено е, че спорът между страните е дали са основанията за преотстъпване на корпоративен данък по чл. 189б ЗКПО, върху каква данъчна основа следва да бъде определено облекчението и може ли дружеството да се ползва от него наличието на обстоятелствата на чл. 167, ал. 1, т. 1 ЗКПО или не. Прието за неоснователно е, че по отношение на "С. Н." АД са налични публични задължения, поради което не може да му бъде признато право на приспадане. Нормата на чл. 167 ЗКПО в нейната ал. 1, т. 1 въвежда ограничение за преотстъпването на корпоративен данък спрямо данъчно задължените лица, които към 31 декември на съответната година имат подлежащи на принудително изпълнение публични задължения. Безспорно задълженията за задължителни осигурителни вноски са публични задължения по чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК. Спорен е въпроса дали подлежат на принудително изпълнение. Отбелязано е, че процесните задължения са декларирани с декларации № 180021410431321 от 15.12.2014 г., № 180021410443425 от 15.12.2014 г., № 180021410897409 от 23.12.2014 г. и № 180021410898357 от 23.12.2014 г., като касаят осигурителни вноски за м. 07.2007 г. и м. 09. 2008 г. Не е спорно обстоятелството, че с подаването на декларации № 180021410431321 от 15.12.2014 г. и № 180021410443425 от 15.12.2014 г. сумите по тези две декларации са погасени от плащания на дружеството направени на 29.12.2014 г. Преводите направени на тази дата са по декларации обр. 6 подадени за м. 11.2014 г. и м. 12.2014 г. С погасяването на задълженията възникнали през 2007 г. и 2008 г. от органите по приходите, без изричното волеизявление на РЛ към 31.12.2014 г. са останали неплатени задължения по декларации № 180021410897409 от 23.12.2014 г. и № 180021410898357 от 23.12.2014 г. Този извод се потвърждава и от заключението на вещото лице, според което остатъкът по декларациите подадени на 23.12.2014 г. е формиран, тъй като при направените преводи от ревизираното лице са погасени първо най-старите задължения. Посочено е, че по повод спорния момент, първоинстанционният съд е следвало да обсъди установените по делото факти във връзка с нормата на чл. 171 от ДОПК. Подлежащи на принудително изпълнение са онези публични задължения, които са установени с годно изпълнително основание по чл. 209 от ДОПК. По отношение на задълженията от 2007 г. и 2008 г. липсва годно изпълнително основание. Прието за основателно е направеното от ревизираното лице, още в хода на ревизионното производство възражение за погасяване по давност на публичните задължения произтичащи от неплатени осигурителни вноски за 2007 г. и 2008 г. Според чл. 171, ал. 1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. За процесните задължения срокът е започнал да тече съответно от 1.01.2008 г. и от 1.01.2009 г. и изтича съответно на 1.01.2013 г. и на 1.01.2014 г. Ако е изтекъл давностният срок, то следва да се приеме, че публичното задължение не подлежи на принудително изпълнение, то може да бъде изпълнено само доброволно. На основание поддържаното възражение за изтекла давност още в хода на ревизионното производство и пред съда, с решението по делото следвало да бъде посочено защо задълженията от 2007 г. и 2008 г. не са приети за погасени поради изтекла петгодишна давност по чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Решаващият състав е посочил само, че считано от 2014 г. давността не е изтекла. Подадените през 2014 г. декларации за стар период не могат да задължат лицето, при условие, че задълженията са погасени по давност. Направен е извод, че без наличието на правно основание органите по приходите автоматично са погасили от плащанията по декларациите за 2014 г. задължения за 2007 г. и 2008 г., като по този начин е формирана разлика в определените размери на осигурителните вноски по декларации от 23.12.2014 г. и внесените суми по ДОС на ревизираното лице в НАП. Направен е извод, че ревизираното лице не е имало данъчни задължения към 31.12.2014 г., така както са приели органите по приходите. Във връзка с реда за погасяване на задълженията на РЛ следва да бъде съобразена и разпоредбата на чл. 169, ал. 4 /в съответната редакция за 2014 г./

относно погасяването на публичните задължения. Разпоредбата е обявена за противоконституционни с решение № 2 от 4.02.2014 г. по к. д. № 3/2013 г. на Конституционния съд. Установено е, че задълженията на дружеството за м. 07.2007 г. и м. 09. 2008 г. са погасени по давност, а съгласно декларация образец 6 за ДОО, ЗОО и данък по чл. 48 ЗДДФЛ за м. 11.2014 г. и м. 12.2014 г. са своевременно погасени, но поради действащите тогава редакции на чл. 169, ал. 4 и чл. 179, ал. 1 ДОПК при превеждането на сумите по т. н. "единна сметка" същите са отнесени за погасяване на по-стари задължения, а не тези, за които се отнасят. Прието е, че съгласно чл. 151, ал. 2, изр. 3 Конституцията на РБ, решенията на Конституционния съд, с които се обявява противоконституционност, имат действие заанапред. След постановяване на цитираното решение на Конституционния съд, не следва да се извършват автоматично прихващания по ДОС на лицето без то да е посочило кои свои задължения погасява. Направено е заключение, че е налице основание за "С. Н." АД да ползва преотстъпване на данък по реда на чл. 189б от ЗКПО, тъй като са налице предпоставките за това и не се установи дружеството да има към 31.12.2014 г. непогасени в срок публични задължения.

4) Решение № 25 от 07.07.2021 г., постановено по адм. дело № 271/2021 г., с което Административен съд – Русе отхвърля оспорването по жалба на В. Ц. К. против разпоредбите на чл. 13, ал. 2, т. 2 и т. 3 от Наредба № 5 за определянето и администрирането на местните такси и цени на услугите, предоставяни на физически и юридически лица на територията на Община Две могили, област Русе, приета с Решение № 271 по Протокол № 24 от 21.11.2008 г., изм. с Решение № 305 по Протокол № 25/19.12.2008 г., изм. и доп. с Решение № 337 по Протокол № 26/23.01.2009 г., изм. и доп. с Решение № 605 по Протокол № 45/29.01.2010 г., изм. и доп. с Решение № 839 по Протокол № 56/27.12.2010 г., изм. и доп. с Решение № 1022 по Протокол № 62/25.07.2011 г., доп. с Решение № 1099 по Протокол № 66/14.10.2011 г., изм. и доп. с Решение № 42 по Протокол № 04/23.12.2011 г., доп. с Решение № 183 по Протокол № 10/22.06.2012 г. на Общински съвет – Две могили, изм. с Решение № 19/28.05.2012 г. на Административен съд – град Русе, изм. и доп. с Решение № 206 по Протокол № 13/27.07.2012 г., изм. с Решение № 232 по Протокол № 14/31.08.2012 г., изм. и доп. с Решение № 298 по Протокол № 19/21.12.2012 г., доп. с Решение № 317 по Протокол № 20/25.01.2013 г., изм. с Решение № 423 по Протокол № 28/26.07.2013 г., доп. с Решение № 461 по Протокол № 30/27.09.2013 г., доп. с Решение № 500 по Протокол № 32/29.11.2013 г., изм. и доп. с Решение № 520 по Протокол № 33/20.12.2013 г., изм. и доп. с Решение № 642 по Протокол № 39/30.05.2014 г., изм. с Решение № 838 по Протокол № 51/27.03.2015 г., изм. и доп. с Решение № 53 по Протокол № 4/18.12.2015 г., изм. и доп. с Решение № 220 по Протокол № 11/27.05.2016 г., изм. и доп. с Решение № 404 по Протокол № 21/22.12.2016 г., изм. и доп. с Решение № 563 по Протокол № 28/28.07.2017 г., изм. и доп. с Решение № 632 по Протокол № 31/27.10.2017 г., изм. с Решение № 668 по Протокол № 33/22.12.2017 г., изм. и доп. с Решение № 716 по Протокол № 35/23.02.2018 г., изм. и доп. с Решение № 839 по Протокол № 42/28.09.2018 г. на Общински съвет – Две могили.

С решение № 1704 от 23.02.2022 г. по адм. дело № 8319/2021 г., Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. Касационната инстанция аргументира следните доводи, за да се обоснове: Посочено е, че делото е във фаза на втора касация, на основание чл. 227, ал. 1 АПК, настоящият съдебен състав на Върховния административен съд следва да реши спора по същество. Отбелязано е, че с оглед задължителните указания, дадени с Решение № 5402/28.04.2021 г. на ВАС по адм. дело № 10719/2020 г., в съдебно заседание от 02.06.2021 г. на Община Две могили е указано, че следва в седемдневен срок да представи доказателства или да направи доказателствени искания за установяване на датата на публикуване на предложението за изменение на оспорената разпоредба. В тази връзка по делото са били представени разпечатка от сайта на община Две могили, заверен препис на Наредба за изменение на наредба № 5 за определянето и администрирането на местните такси и цени на услугите, предоставяни на физически и юридически лица на територията на Община Две могили, докладна записка от кмета на Община Две могили, решение, предложение от председателя на ОбС – Две могили от 04.12.2017 г., справка от деловодната система Архимед, както и разпечатка от сървъра. Посочено е, че съгласно чл. 26, ал. 3 от ЗНА (в приложимата редакция в сила от 04.11.2016 г.) "Преди внасянето на проект на нормативен акт за издаване или приемане от компетентния орган съставителят на проекта го публикува на интернет страницата на съответната институция заедно с мотивите, съответно доклада, и предварителната оценка на въздействието по чл. 20. Когато

съставителят на проекта е орган на изпълнителната власт, публикуването се извършва на Портала за обществени консултации, а когато е орган на местното самоуправление - на интернет страницата на съответната община и/или общински съвет. " Видно от представената от Община – Две могили разпечатка на л. 31 от първоинстанционното дело с последна модификация (last modified) на 20.11.2017 г., в 17: 39 ч. на сървъра на общината е наличен файл с наименование "Naredba5-2017-10-27. pdf". Представянето на разпечатка от сървъра, обаче, съдържаща само заглавието на файла, не отразява и не носи данни за съдържанието му. Предвид названието на файла, не може да се изведе категоричен и безспорен извод, че същият съдържа именно проекта на Наредба за Изменение на Наредба № 5, постъпил с Докладна записка с вх. № 469 на 20.11.2017 г. в деловодството на Общински съвет Две могили, като по делото не се откриват и данни за действителното му съдържание. Нещо повече - видно от сървърната разпечатка, файловете, в това число и файл с наименование "Naredba5-2017-10-27. pdf" се намират в директория "aktove/naredbi/". При служебна проверка чрез отваряне на хипер връзка с горепосоченото наименование и директория се установява, че файлът съдържа последното към тогавашния момент изменение и допълване на Наредбата с Решение № 632 по Протокол № 31/27.10.2017 г. на Общински съвет Две могили, а не постъпилия с докладната записка от 20.11.2017 г. проект на Наредба за Изменение на Наредба № 5. Отделно от изложеното видно от сървърната разпечатка е налице единствено графа с последна модификация, корекция (last modified) на файловете, като липсва такава с информация кога е създаден файлът. Следователно, в случая, от приложената по делото разпечатка от сървъра не може да се даде еднозначен отговор дали е спазено изискването на чл. 26, ал. 3 от ЗНА. Направен е извод, че даденото от съда разрешение на спорния въпрос е неправилно и не съответства на императивния характер на чл. 26, ал. 3 от ЗНА. Регламентираните с него правила целят да гарантират спазването на принципите за обоснованост, стабилност, откритост и съгласуваност (чл. 26, ал. 1 ЗНА). Изискването за публикуване на проекта за изменение на подзаконовия нормативен акт на интернет страницата на общината цели да даде гласност на взетите от вносителя на проекта правни решения, което е важен етап в процеса на обсъждането им. Неспазването му представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като не позволява на заинтересованите граждани, органи и организации (чл. 186, ал. 1 АПК) да формират становище и да участват ефективно в производството по приемането на акта, а това от своя страна води до нарушаване на изброените принципи, при спазването на които следва да се приемат нормативните актове. Направен е извод, че при постановяване на оспореното решение Административен съд - Русе е допуснал нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като не е изпълнил дадените му с отменителното решение на ВАС указания. Съгласно решението на ВАС при постановяване на първоначалния съдебен акт административният съд е пропуснал да обсъди спазването на чл. 26, ал. 5 от ЗНА досежно публикуване на интернет страницата на съответната институция на справката за постъпилите предложения заедно с обосновка за неприетите предложения, като е посочил, че на ответника не са били дадени указания в тази посока, предвид липсата на доказателства за такова публикуване в административната преписка. Посочено е, че действително в съдебно заседание от 02.06.2021 г. на Община – Две Могили е указано единствено, че с оглед задължителните указания, дадени с Решение № 5402/28.04.2021 г. на ВАС по адм. дело № 10719/2020 г., следва в седемдневен срок да представи доказателства или да направи доказателствени искания за установяване на датата на публикуване на предложението за изменение на оспорената разпоредба, като указания за представяне на доказателства за публикуване на интернет страницата на съответната институция на справката за постъпилите предложения заедно с обосновка за неприетите предложения на Общински съвет Две могили не са били давани. В случая, обаче, съгласно показанията на разпитания в съдебно заседание на 23.06.2021 г. свидетел - П. К., заемаш длъжността "Системен администратор" в Община - Две могили, същият не е получавал предложения, които да бъдат публикувани. Посоченото волеизявление на свидетеля, съдържащо неизгодни факти, релевантни за спорното право, недвусмислено имат характер на признание на тези факти. В тази връзка посоченият пропуск на съда не обосновава извършено нарушение от кръга на съществените по причина, че даването на указания на Общински съвет Две могили не би променило крайните изводи на административния съд. Постановено е, че съгласно чл. 26, ал. 5 "След приключването на обществената консултация по ал. 3 и преди приемането, съответно издаването на нормативния акт, съставителят на проекта публикува на интернет страницата на съответната институция

справка за постъпилите предложения заедно с обосновка за неприетите предложения. Когато съставителят на проекта е орган на изпълнителната власт, публикуването на справката се извършва едновременно и на Портала за обществени консултации. " В тази връзка обосновано първоинстанционният съд е приел, че по делото не са представени писмени доказателства, че след приключването на обществената консултация, на интернет страницата на Община – Две могили е публикувана справка за постъпилите предложения заедно с обосновка за неприетите предложения. Направен е извод, че неправилно, съдът е приел, че непубликуването на справката по ал. 5 на чл. 26 от ЗНА не представлява съществено процесуално нарушение при приемането на оспорените разпоредби. Посочено е, че разпореждането на законодателя е императивно и публикуването на справката след приемането на окончателния вариант на нормативния акт се равнява на неизпълнение на императивна норма на закона. Отбелязано е, че отново при служебна проверка на официалната интернет страница на Община - Две Могили, в секция "Новини", се констатира, че независимо от постъпването или не на предложения съществува практика за публикуване на справка по чл. 26, ал. 5 от ЗНА, като дори на 18.02.2021 г. е била публикувана "Справка по чл. 26, ал. 5 от ЗНА за постъпили предложения и становища в процедурата по провеждане на обществени консултации по чл. 26, ал. 3 от ЗНА относно Проект за изменение на Наредба № 5", от съдържанието на която е видно, че във връзка с проведена процедура на обществени консултации в законовия 30-дневен срок в деловодството на Община – Две могили не са постъпили предложения и становища от заинтересовани страни. От изложеното може да се направи обоснования извод, че при приемането на оспорените разпоредби от общинската наредба е допуснато и съществено нарушение на административнопроизводствените правила по смисъла на чл. 26, ал. 5 ЗНА. Постановено е, че при наличните доказателства изводите на съда за липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила е необоснован и незаконосъобразен. Вземането на решение от общинския съвет за изменение на разпоредбите на общинската наредба, без да е спазена процедурата по чл. 26, ал. 3 и ал. 5 от ЗНА, не са просто нарушения на административно производствените правила. Те са особено съществени процесуални нарушения, защото касаят правила, които обезпечат принципи на производството по издаване на подзаконовни нормативни актове. Направено е заключение, че изпълнението на правилата представлява задължително условие за законосъобразност на процедурата, респ. неспазването на императивните норми е основание за отмяна на оспорените разпоредби, без същите да бъдат обсъждани по същество.

5) Решение № 36 от 08.09.2020 г., постановено по адм. дело № 282/2020 г. по описа на Административен съд – Русе отхвърля оспорването по жалба на Г. Ю. О. срещу Акт за установяване на публично вземане № 18/121/06694/3/01/04/01, с изх. № 01-6500/7938#1 от 10.01.2020 г. на изпълнителния директор на Държавен фонд "Земеделие", с който на основание чл. 27, ал. 3 и 4 от ЗПЗП и чл. 162, ал. 2, т. 8 и т. 9 от ДОПК, чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК и във връзка с чл. 165 и чл. 166 от ДОПК и чл. 20а, ал. 1 от ЗПЗП на жалбоподателя е определено подлежащо на възстановяване публично държавно вземане в размер на 13 404, 99 лв.

С решение № 8269 от 7.07.2021 г. по адм. дело № 12154/2020 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. За да се обоснове съдът е приел следните аргументи: Отбелязано е, че страните не спорят, че между О. и Държавен фонд "Земеделие" - София е сключен договор № 18/121/06694/14.08.2014 г., по силата на който му е предоставена безвъзмездна финансова помощ по мярка 121 "Модернизиране на земеделските стопанства" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007- 2013 г., подкрепена от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони за извършване на дейностите, заявени за финансиране с внесения от дружеството проект. Размерът на първоначално одобрената безвъзмездна финансова помощ е 113 594, 71 лв., който е определен въз основа на представените от земеделския производител на етап кандидатстване със заявлението документи: таблица за одобрените инвестиционни разходи, бизнес план и др. Тази сума е посочена в т. 2. 1 от договора. Предвидено е ако одобрената сума надхвърля реално направените разходи, фондът да изплати сума в размер до 60% от реално извършените и доказани разходи. Съгласно т. 2. 6 окончателният размер на помощта се определя от фонда след представяне на всички изискуеми документи за направените инвестиционни разходи съгласно Наредба № 8/03.04.2008 г. Посочено е, че фактическите основания, послужили за издаване на оспорения АУПДВ са следните: приходите от продажба на сурово краве мляко, заложили от земеделския производител в бизнес плана за 2016 г.,

2017 г. и 2018 г. (три пълни години) са съпоставени с реализираните от жалбоподателя приходи за същия период. Изчислено е, че реалното изпълнение на приходната част на одобрения бизнес план средно за трите последователни пълни финансови години е 41, 49% от предвидените приходи по бизнес плана. Прието е, че посоченото неизпълнение на финансовите показатели на одобрения бизнес план представлява неизпълнение на т. 4. 18 от договора за предоставяне на безвъзмездната финансова помощ. Изчислено е, че сумата, която О. следва да възстанови е 15% от получената БФП или 13 404, 99 лв. на основание т. 30 от Правилата за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ при установени нарушения по чл. 27, ал. 6 и 7 ЗПЗП по мерките от Програма за развитие на селските райони 2007 - 2013 г., публикувани в ДВ бр. 69/30.08.2019 г. Направен е извод, че първоинстанционният съд не е съобразил обстоятелството, че процесният АУПДВ е издаден след изменението на ЗПЗП, ДВ, бр. 51/2019 г., в сила от 28.06.2019 г. и по-конкретно при действието на чл. 27, ал. 6, който препраща към прилагане на правилата и предвидения правен ред в ЗУСЕСИФ. Постановено е, че неправилно в първоинстанционното решение е прието, че при издаването на акта не е налице допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Съгласно чл. 27, ал. 6 ЗПЗП /нова - ДВ, бр. 51 от 2019 г. в сила от 28.06.2019 г. / дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради нарушение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, което представлява основание за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 1 - 9 ЗУСЕСИФ, се установява с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от същия закон. Според ал. 7 на чл. 27 ЗПЗП, също в сила от 28.06.2019 г., дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ поради неспазване на критерии за допустимост, ангажимент или друго задължение от страна на ползвателите на помощ и бенефициентите по мерките и подмерките от програмите за развитие на селските райони, извън основанията по ал. 6, се установява с издаването на акт за установяване на публично държавно вземане по реда на ДОПК. Посочено е, че трайно е разбирането в съдебната практика, че непостигането на заложените финансови показатели в бизнес плана представлява неизпълнение на одобрените индикатори и е налице основанието по чл. 70, ал. 1, т. 7 ЗУСЕСИФ за извършване на финансова корекция. В този смисъл са налице множество, постановени от Върховния административен съд, четвърто отделение съдебни решения: решение № 5872/21.05.2020 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. д. № 11774/2019 г., решение № 2709/19.02.2020 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. д. № 9703/2018 г.; решение № 3184/28.02.2020 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. д. № 7468/2018 г.; решение № 5040/04.04.2019 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. д. № 4307/2018 г.; решение № 5317/24.04.2018 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. д. № 1945/2018 г.; решение № 4933/03.04.2019 г. на ВАС, четвърто отделение, по адм. д. № 4912/2018 г. и др. Във всички тях е прието, че в този случай е налице е материалноправната хипотеза на чл. 70, ал. 1, т. 7 ЗУСЕСИФ, която представлява основание за налагане на финансова корекция с издаването на решение по реда на чл. 73 от същия закон. Направен е извод, че показателите, заложи в бизнес плана, представляват индикатори. В подкрепа на горното са и мотивите, изложени в Решение № 13796/06.11.2020 г. по адм. д. № 12488/2019 г. на седмо отделение, според които: "Индикаторът е нещо, което или чрез което се измерва осъществяването на одобрения проект. Проектът се одобрява при точно определени параметри – инвестиционно намерение, което включва структура, стойност, източници на финансиране, място на извършване на инвестицията, и от друга страна - анализ на приходите и разходите след реализация на инвестиционния проект. Пояснено е, че именно тези два компонента на инвестиционното намерение, които са същността на процесния проект, са мотивирали органа да одобри предоставянето на безвъзмездната помощ в процесния размер, защото чрез тях той е бил убеден, че проектът не само ще създаде сочената материална база, но и ще има принос за постигане на целите на оперативната програма". Посочено е, че в процесния АУПДВ административният орган се позовава на неспазване от страна на ползвателя на ангажимент, пост със сключения с ДФ "Земеделие" договор за финансова помощ. В този случай, съгласно чл. 27, ал. 7 ЗПЗП дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ се установява с издаването на АУПДВ по реда на ДОПК, но само ако не е налице основание по ал. 6 за издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 ЗУСЕСИФ. Предвид тази нормативна рамка следва да се приеме, че законодателят не е регламентирал в условията на

алтернативност хипотезите, при които компетентният орган издава решение по чл. 73 ЗУСЕСИФ и АУПДВ по ДОПК, като не му е предоставил възможност да си избере кой акт да издаде, ако прецени, че фактите по спора могат да бъдат подведени, както под материалноправното основание на чл. 70, ал. 1, т. 7 ЗУСЕСИФ, така и под материалноправното основание в съответната наредба, по реда на която се сключва договорът, регламентираща връщане на предоставената финансова помощ при неизпълнение на договора. От това следва, че хипотезите на издаване на два различни акта са регламентирани в условията на евентуалност и само когато липсват основанията за налагане на финансова корекция по чл. 70, ал. 1, т. 1 - 9 от ЗУСЕСИФ, се издава АУПДВ. Прието е, че съгласно чл. 63, § 1 от Регламент /ЕО/ 1306/2013, ако се установи, че даден бенефициер не изпълнява критериите за допустимост, ангажиментите или други задължения, свързани с условията за предоставяне на помощта или подкрепата, предвидена в секторното законодателство в областта на селското стопанство, помощта не се изплаща или се оттегля изцяло или частично. Според разпоредбата на чл. 69, ал. 1 ЗУСЕСИФ управляващите органи провеждат процедури по администриране на нередности по смисъла на чл. 2, т. 36 и 38 от Регламент (ЕС) № 1303/2013. Определението за нередност в чл. 2, т. 36 от Регламент (ЕС) № 1303/2013 е следното: "Нередност" означава всяко нарушение на правото на Съюза или на националното право, свързано с прилагането на тази разпоредба, произтичащо от действие или бездействие на икономически оператор, участващ в прилагането на европейските структурни и инвестиционни фондове, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на бюджета на Съюза чрез начисляване на неправилен разход в бюджета на Съюза. Направен е извод, че при констатиране на нередност по определението на чл. 2, т. 36 от Регламент (ЕС) № 1303/2013, на основание чл. 27, ал. 6 ЗПЗП дължимостта на подлежаща на възстановяване безвъзмездна финансова помощ е следвало да се установи с издаването на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 ЗУСЕСИФ, тъй като е налице основанието по чл. 70, ал. 1, т. 7 от същия закон. Изричната и ясна регламентация в специалния закон на вида на акта, реда за издаването му и правните основания в различните хипотези не допуска нарушаването на тези разпоредби да бъде възприемано от съда като несъществено и невяляещо на законосъобразността на оспорения акт. Отбелязано е, че в процесния случай е приложима именно новата разпоредба на чл. 27, ал. 6 ЗПЗП /ДВ, бр. 51 от 2019 г., в сила от 28.06.2019 г. /, тъй като производството по издаването на оспорения АУПДВ е започнало на 15.10.2019 г., видно от уведомителното писмо по чл. 26 АПК за откриване на производството и съгласно чл. 25, ал. 3 АПК, а АУПДВ е издаден на 10.01.2020 г. Параграф 12, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗПЗП, обн. ДВ, бр. 2 от 2018 г., според който започналите производства по издадените до датата на влизането в сила на този закон наредби по прилагането на мерките от ПРСР за периода 2007 - 2013 г. и на мерките и подмерките по чл. 9 б, т. 2 от ПРСР за периода 2014 - 2020 г. се довършват по досегашния ред до изтичане на периода на мониторинг, не намира приложение в случая. Договорът за отпускане на финансова помощ е сключен на 14.08.2014 г. Съгласно § 1, т. 2 от Правила за определяне на размера на подлежащата на възстановяване безвъзмездна финансова помощ "мониторингов период" за договорите, сключени преди 1 януари 2015 г. е пет години, считано от датата на сключването му. Въз основа на тези данни се установява, че мониторинговият период по сключения между бенефициента и ДФ "Земеделие" е изтекъл на 14.08.2019 г., т. е. преди образуване на административното производство по издаване на оспорения административен акт.

б) Решение № 37 от 24.07.2019 г. постановено по адм. дело № 333/2019 г., с което Административен съд – Русе отменя по направеното оспорване от "Ч. т." ЕООД, представлявано от управителя на дружеството Ч. А. А., заповед № РД-01-300 от 08.04.2019 г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация", с която е наредено прекратяване на правата, произтичащи от Лиценз на Общността № 12601 за превоз на товари, издаден на 18.12.2014 г. на "Ч. т." ЕООД; отнемане на заверените копия към Лиценз на Общността № 12601 и отписване на моторните превозни средства към лиценза от регистъра по чл. 6, ал. 1 от Закона за автомобилните превози.

С решение № 7547 от 16.06.2020 г. по адм. дело № 10493/2019 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. За да се произнесе в този смисъл, съдът обосновава следното становище: Посочено е, че по делото не е спорно, че на основание чл. 107, ал. 1 и ал. 3, чл. 106а, ал. 1, т. 6, б. "в", предл. първо ЗАвтП със заповед № РД-14-2845 от 21.11.2018 година началникът на ОО АА е приложил ПАМ – спиране на дейността на

транспортното предприятие "Ч. т." ЕООД до отстраняване на несъответствието с изискването за финансова стабилност, но за не повече от три месеца. Не са налице данни, в рамките на предоставения тримесечен срок, който е изтекъл на 10.03.2019 година, превозвачът да е представил доказателства, които да опровергават констатациите на административния орган. Не е спорно и че приложената мярка не е оспорена по съдебен ред. Отбелязано е, че по делото е безспорно установено и че в рамките на предоставения от изпълнителния директор на ИА АА срок с писмо от 22.03.2019 г., превозвачът не е представил документи доказващи, че отговаря на изискванията за финансова стабилност. Административният акт, предмет на проведеното първоинстанционно производство, е издаден на основание чл. 11, ал. 1, т. 1, б. "б" ЗАвтП, съгласно който правата, произтичащи от лиценза на Общността, се прекратяват по решение на лицензиращия орган, когато превозвачът престане да отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 2. Разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 3 ЗАвтП предвижда, че лиценз на Общността и лиценз за извършване на превоз на пътници или товари на територията на Република България с автомобили с българска регистрация се издава на търговци по смисъла на Търговския закон, когато отговарят на изискванията за финансова стабилност. Разпоредбата на чл. 7, ал. 6 ЗАвтП посочва кога изискването за финансова стабилност се счита изпълнено и в действителност принципът е, че органът следва да посочи дали е налице недостиг на достатъчно ресурси, с които дружеството да може да гарантира нормалното си стартиране и функциониране, или съответно има задължения за данъци и осигурителни вноски, които не са отсрочени или разсрочени по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 8 от Наредба № 11/31.10.2002 година финансовата стабилност се доказва чрез представяне на справка (приложение № 3) с приложени следните документи: годишен финансов отчет, заверен от регистриран одитор; банкова гаранция, отговаряща на изискванията по ал. 5; договор за застраховка, отговарящ на изискванията на ал. 6. Посочено е, че в случая органът няма възможност да извърши необходимото установяване, тъй като лицензираното дружество не е ангажирало каквито и да било доказателства досежно финансовата си стабилност в срока от спиране на дейността му до датата на издаване на обжалваната заповед и въпреки дадената му в тази насока възможност. Съгласно чл. 106а, ал. 1, т. 6, б. "в" ЗАвтП когато превозвачът е престанал да отговаря на изискването за финансова стабилност се прилага ПАМ временно спиране на дейността на превозвача по извършване на обществен превоз на пътници или товари до отстраняване на несъответствието, но не повече от три месеца. Посочено е, че с приложената на 21.11.2018 година ПАМ на превозвачът е даден тримесечен срок да отстрани несъответствието, съответно да представи изискуемите документи, чрез които да докаже, че отговаря на изискванията за финансова стабилност. В посочения срок, превозвачът не е представил доказателства за финансова стабилност, поради което и правилно органът е приложил разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 1, б. "б" ЗАвтП и е прекратил правата произтичащи от лиценза на Общността, отнел е заверените копия към лиценз на Общността № 12601, съгласно чл. 14а Наредба № 11/31.10.2002 година и на основание чл. 9, ал. 3, т. 2 б. "а" е отписал моторните превозни средства от регистъра по чл. 6, ал. 1 ЗАвтП. Приет за неправилен е изводът на административния съд за незаконосъобразност на обжалвания акт. В тежест на превозвачът е да докаже, че отговаря на изискванията за финансова стабилност. Предвид дадения му нарочен тримесечен срок с приложената ПАМ и предоставения 7-дневен срок от получаване на писмото за започване на административно производство по прекратяване на правата, да се запознае с документите по преписката, да изрази становище по тях и да направи писмени искания и възражения във връзка с производството, и като се вземе предвид липсата на процесуална активност, законосъобразно административният орган, действайки в условията на обвързана компетентност е прекратил правата произтичащи от лиценза. Приет за неправилен е и изводът на административния съд в частта, в която приема, че органът не е указал на дружеството какви документи за финансова стабилност следва да представи. Както вече беше посочено нормата на чл. 6, ал. 8 от Наредба № 11/31.10.2002 година изрично посочва как и чрез какви документи се доказва финансовата стабилност на превозвача. При липса на каквито и да било представени от дружеството документи за финансова стабилност в указания му тримесечен срок, административният орган не е могъл да посочи конкретната хипотеза на финансова нестабилност. Административният съд неправилно обсъжда представените от дружеството доказателства преди датата на издаване на заповедта за спиране на дейността. Относителността на същите е към

законосъобразността на заповедта за спиране, а по делото няма данни тази заповед да е обжалвана. Фактът, касаещ непредставяне на доказателства за финансова стабилност, обективизиран в процесния административен акт, е относим към периода след издаване на ПАМ - спиране на дейността, и е в рамките на предоставения срок за изпълнение. Прието е, че дали заповедта за спиране на дейността и даване на указания срок поради недоказване на финансова стабилност е била законосъобразна, не е предмет на съдебен контрол в настоящото производство. Направен е извод, че в рамките на настоящото производство се констатира влязлата в сила заповед и изтичането на срока за представяне на доказателства, в рамките на който дружеството не представя такива. Коментираният от първоинстанционния съд доказателства са с дата преди датата на издаване на заповедта за спиране и биха били относими при спор за законосъобразност на мярката по спиране на дейността и дадените указания за представяне на доказателства, какъвто няма данни да е повдиган пред съда. Прието е заключение, че правилно в обжалваната заповед са изписани правните основания за издаването ѝ, които съответстват на установената фактическа обстановка по спора.

7) Решение № 45 от 29.10.20 г., постановено по адм. дело № 384/2020 г., с което Административен съд – Русе отхвърля оспорването по жалба на "И. П." ЕООД против заповед за налагане на принудителна административна мярка № 115-ФК от 18.03.2020 г., издадена от Началник на Отдел "Оперативни дейности" – Варна в ГД "Фискален контрол" при ЦУ на НАП, с която на "И. П." ЕООД е наложена принудителна административна мярка – запечатване на търговски обект – магазин за алкохол, находящ се в гр. Русе, бул. " " " № , стопанисван от "Изба П " ЕООД и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" и чл. 187, ал. 1 от Закона за данък върху добавената стойност..

С решение № 7382 от 17.06.2021 г. по адм. дело № 13637/2020 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. За да се произнесе в този смисъл съдът излага следните мотиви: Посочено е, че съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" от ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции се прилага за лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка /продажба/. По силата на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Съгласно чл. 187, ал. 1 от ЗДДС при прилагането на посочената принудителна мярка, се забранява и достъпът до обекта. Прието е, че в случая между страните не е спорно, че към момента на осъществяната проверка в търговския обект не е издадена фискална касова бележка от функциониращото в обекта ФУ. Спорно е доколко прилагането на ПАМ е в унисон с целите, регламентирани в чл. 22 от ЗАНН и с принципа за съразмерност, прогласен с чл. 6 от АПК. Направен е извод, че при издаване на ЗПАМ следва императивно да се спазва принципът на съразмерност по смисъла на чл. 6 от АПК като правилото е, че административните органи следва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Цитираната разпоредба предоставя на административния орган при условията на оперативна самостоятелност конкретната преценка за продължителността на срока на налагането на ПАМ, но при съобразяване на необходимостта актовете и действията на административните органи да не причиняват вреди, които са явно несъразмерими с преследваната цел. Прието е, че в случая, в оспорената заповед са изложени изцяло бланкетни мотиви за продължителността на срока, за който е наложена процесната ПАМ. Независимо, че е посочено, че са съобразени тежестта на извършеното нарушение и последиците от него, вида и характера на търговската дейност, то изложените в тази връзка релевантни факти и обстоятелства не са подкрепени с никакви доказателства. Приет за напълно необоснован е и доводът, че е необходим определен срок за промяна на организацията на дейността в конкретния обект, без да е установено, че в провереният обект има трайна практика да не се издават фискални бонове за извършени продажби. Останалите изложени аргументи във връзка с продължителността на срока на ПАМ са общо формулирани формални изявления и нямат характера на същински мотиви като правни и фактически основания относно целите на ПАМ в конкретния случай – за значимостта на охраняваните обществени отношения, тежестта на

нарушението, последиците от него и необходимостта от осигуряване защита на обществения интерес и предотвратяване възможността за извършване на ново нарушение. Посочено е, че по никакъв начин не става ясно как е определен срока измежду 30 нормативни възможности, кои обстоятелства са от значение и каква е тяхната тежест. Направен е извод, че определеният със заповедта 14-дневен срок на забрана на достъпа до обекта се явява явно несъразмерен спрямо целта, за която актът се издава. Това заключение следва от обстоятелството, че при затварянето на обекта за 14 дни ще се създадат предпоставки за причиняване на вреди на дружеството, които са явно несъизмерими с преследваната цел при констатирано еднократно нарушение. За него в ЗДДС е предвидено административно наказание, което също изпълнява предохранителни цели и по аргумент от чл. 12 ЗАНН се налага с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да въздейства предупредително върху останалите граждани. Поради което е прието, че продължителността на срока, за който е наложена процесната ПАМ се явява явно несъразмерен по смисъла на чл. 6, ал. 5 АПК и обосновава извод за незаконосъобразност на оспорената заповед. Направен е извод, че административният орган е издал индивидуален административен акт без да извърши преценка за наличието на баланс между личните и обществени интереси, а само за наличието на бланкетно и общо формулиран обществен интерес от налагането ѝ. Постановено е заключение, че в случая съразмерността на мярката, преценена на базата на всички данни за конкуренция между лични и обществени интереси, е нарушена, тъй като установеният размер на срока за налагането ѝ не е обоснован като се засягат права и законни интереси на адресата в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която тя се налага.

8) Решение № 39 от 12.11.2018 г. постановено по адм. дело № 430/2018 г., с което Административен съд – Русе отменя по жалба на Община Силистра решение № РД-02-36-919/02.08.2018 г. на ръководителя на УО на ОПРР 2014-2020, с което на общината е наложена една финансова корекция в размер на 5 % от допустимите разходи по Договор №

18.01.2018 г., на стойност 48 621, 23 лева с ДДС.

С решение № 14153 от 23.10.2019 г. по адм. дело № 373/2019 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. Касационната инстанция излага следните доводи, за да се аргументира: Посочено е, че видно от обявлението за обществена поръчка (т. III. 1. 1), възложителят е поставил изискване за годност (правоспособност) за упражняване на професионална дейност на участниците вписване в Централния професионален регистър на строителя (ЦПРС) за строежи I-ва група, IV-та категория. Възложителят, като се е позовал на нормата на чл. 3 от Закона за Камарата на строителите и е цитирал правила, установени в ал. 1 и ал. 2, е ограничил изискването за установяването на годност за упражняване на професионалната дейност по строителство само до вписване в Централния професионален регистър на строителя - т. е. наименованието на регистъра, предвиден за България в цитираната разпоредба на чл. 3, ал. 2 ЗКС, без да е възпроизвел текста или препратил към нормата на чл. 60, ал. 1, предл. 2 от ЗОП, или да е ползвал употребен от законодателя общ израз "професионален регистър". А в случая ЗОП е приложим нормативен акт съгласно чл. 49, ал. 2, т. 1 ЗУСЕСИФ. Правилни са изложените от ръководителя на УО по ОПРР съображения за наличие на нарушение на националното право и с оглед установената в чл. 25а ЗКС възможност за извършване на строителни услуги, временно или еднократно, без да е налице задължение за вписване в Централния професионален регистър на строителя. Правилно е прието, че с оглед формулировката на това изискване възложителят е поставил вписването в българския регистър като абсолютно условие, като по отношение на потенциалните чуждестранни участници не е посочил възможността съответното лице да е вписано в аналогичен регистър на държава членка на ЕС и с въвеждането на това изискване се поставя ограничение спрямо чуждестранните лица, които биха упражнили временно или еднократно строителна дейност. Както е записано изискването противоречи на чл. 60, ал. 1 ЗОП, съгласно който възложителите имат право да изискват от кандидатите или участниците да са вписани в търговския регистър и/или в съответен професионален регистър, а за чуждестранни лица – в аналогични регистри съгласно законодателството на държавата членка, в която са установени. Прието е, че като не е посочил, че за чуждестранните лица изискването е за вписване в аналогични регистри в държавата по установяване, съгласно чл. 60, ал. 1 ЗОП, на практика възложителят е заложил условие и за чуждестранните лица да са вписани в Централния професионален регистър на строителя в България, което условие не е законосъобразно и има ограничителен ефект. Възложителите имат право да изискват вписване в конкретен

професионален регистър само по отношение на лицата, които са установени на тяхна територия, а по отношение на чуждестранните лица могат да изискват вписване в аналогични регистри в държавата по установяване. Разпоредбата на чл. 60, ал. 1 ЗОП въвежда забрана към възложителите да изискват от участниците да бъдат вписани в национален професионален регистър на държавата по възлагане, ако тези лица са вписани в аналогичен национален регистър в държавата, в която са установени. Приложимото европейско и национално право не допускат чуждестранни участници в обществена поръчка да бъдат задължени да посочат в ЕЕДОП обстоятелства относно вписване в българския ЦПРС. Направен е извод, че това изискване ограничава участието на чуждестранни физически или юридически лица в процедурата, които имат право да извършват строителни дейности съгласно законодателството на държавата-членка, в която са установени, като с въвеждането му са нарушени принципите за равнопоставеност и недопускане на дискриминация, както и този за свободна конкуренция, установени в разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗОП. Неправилно съдът е приел, че след като възложителите са длъжни да приемат удостоверения или сертификати, издадени от органи, установени в други държави членки не е налице ограничително условие за участие в процедурата. Това, че възложителят последствие не може да отстрани чуждестранен участник при представяне на вписване в аналогичен регистър, не означава, че потенциалните чуждестранни участници не са били ограничени като са прочели условието да бъдат вписани в българския ЦПРС. Посочено е, че при нарушение на разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от ЗОП правилно е прието, че е с финансов ефект, тъй като потенциалните участници, които не са участвали поради това ограничение, са могли да дадат по-добро предложение и с оглед понятието нередност, съставляваща нарушение на приложимото право на Европейския съюз и/или българското законодателство, извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ. Правилно е квалифицирано от административния орган като нередност по смисъла на разпоредбата т. 9 от Приложение № 1 към чл. 2 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции, а именно неправомерни критерии за подбор и/или критерии за възлагане, посочени в обявлението за поръчката или в документацията за участие, за конкретното нарушение - неправомерни критерии за подбор. По отношение на нарушението по чл. 70, ал. 5, вр. чл. 70, ал. 7, вр. чл. 2, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗОП от доказателствата по делото се установява, че методиката противоречи на чл. 70, ал. 5 във връзка с чл. 70, ал. 7 ЗОП, които изискват оценката по всеки показател да бъде свързана с предмета на поръчката, показателите да не дават неограничена свобода на избор и да гарантират реална конкуренция. Методиката по показател "Техническа оценка" дава възможност за присъждане на допълнителни точки във връзка с разпределението на човешките ресурси, използването на машини и оборудване и доставка на материали. Посочено е, че тези критерии са формулирани като "Обезпечаване на присъствието на експерти и работници във всички необходими места и моменти", "предвидена система за тяхната взаимозаменяемост", "недопускане на отклонение от предвиденото използване на техническо оборудване", "вътрешен контрол на материалите", "наличие на система за вътрешнофирмена комуникация между служителите" и др., като част от използваните термини не са дефинирани и не става ясно как надграждат базовите изисквания и как предвиденото надграждане осъществява поставените от възложителя изисквания. Правилно административният орган е приел, че не може да се установи по какъв начин става надграждането на нивото на изпълнението. Неправилно съдът е приел, че методиката за оценка на възложителя не поражда неяснота и че участниците в процедурата са били поставени при равни условия, при положение, че формулираните в методиката термини не са дефинирани и пораждат неяснота относно това какво би следвало да включват в ofertите си участниците над минималните изисквания, за да получат максимален брой точки, как те надграждат базовите изисквания и как предвиденото надграждане осъществява поставените от възложителя изисквания. Посочено е, че съдът е приел, че възложителят може да изисква подробности за организацията на изпълнението на дейностите под форма на организация на ресурсите, последователност и взаимобвързаност на предлаганите дейности за гарантиране качеството на крайния продукт, но не е взел предвид, че показателите трябва да са ориентирани към резултата, тяхната оценка следва да се обвърже не с подробности на описанието, а с преценка какво качество на изпълнението се постига чрез направените предложения. Посочените елементи не съставляват показател свързан с организацията и професионалната компетентност на персонала. Заложените показатели не са

свързани пряко с предмета на поръчката, в чл. 70, ал. 4 ЗОП е предвидено какви параметри може да съдържат показателите. Направен е извод, че община Силистра е приела незаконосъобразна методика, която не дава точни и ясни указания за определяне на оценката по показател "Техническа оценка", като приетата методика е изготвена по начин, който не позволява прецизна и обективна оценка на техническите предложения на кандидатите и създава предпоставки за субективизъм по отношение на преценката на членовете на комисията при присъждането на оценката. Посоченото нарушение на разпоредбата на чл. 70, ал. 5, вр. чл. 70, ал. 7, вр. чл. 2, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗОП правилно е прието, че е с финансов ефект тъй като потенциалните участници, които не са участвали поради това ограничение, са могли да дадат по-добро предложение и с оглед понятието нередност, съставляваща нарушение на приложимото право на Европейския съюз и/или българското законодателство, извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ. Правилно е квалифицирано от административния орган като нередност по смисъла на разпоредбата т. 9 от Приложение № 1 към чл. 2 от Наредбата за посочване на нередности, представляващи основания за извършване на финансови корекции неправомерни критерии за подбор и/или критерии за възлагане, посочени в обявлението за поръчката или в документацията за участие, в случая относно това нарушение - критерии за възлагане. Направен е извод, че неправилно съдът е приел, че в конкретния случай е налице неправилно определяне на размера на корекцията. Съгласно приложената по делото форма за изчисляване на финансовата корекция стойността на допустимите разходи по договора с изпълнителя, върху които е изчислена корекцията, е формирана като е изключен собствения принос на бенефициера. Стойността на договора е 1 053 000. 09 лв. с ДДС, а основата за определянето на корекцията е 972 424. 52 с ДДС, като при определянето ѝ е изключен собствения принос, а е отчетено само финансирането от ЕФРР и националното съфинансиране в съответствие с чл. 1, ал. 2 ЗУСЕСИФ.

9) Решение № 80 от 12.01.2018 г. постановено по адм. дело № 455/2017 г., с което Административен съд - Русе отменя по жалба на "В. 2007" ООД, заповед № 701 от 15.08.2017 г., издадена от Председателя на Комисията за защита на потребителите.

С решение № 10239 от 2.07.2019 г. по адм. дело № 3093/2018 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. За да обоснове този изход на делото, съдът излага следните доводи: Посочено е, че по делото не е спорно, че прилаганата търговска практика е заблуждаваща, тъй като на интернет сайт [http://www. varosha2003. com/](http://www.varosha2003.com/) и на фасадата на обекта търговецът е посочил невярна информация относно вида на туристическия обект, а именно, че е "хотел", а всъщност притежава удостоверение за утвърдена категория за обект "семеен хотел". Прието е, че фактическият състав на общата забрана за нелоялна търговска практика по чл. 68г, ал. 1 ЗЗП е същата да противоречи на изискванията за добросъвестност и професионална компетентност и да променя или да е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител. Съобразно чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП нелоялни са и заблуждаващите търговски практики по чл. 68д - 68к. Отбелязано е, че в конкретния случай, органът е констатирал нелоялна заблуждаваща търговска практика в хипотезата на чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП. Съгласно визираната в акта хипотеза, търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което средния потребител не би взел без използването на същата. От представените по делото доказателства е видно, че търговецът е поставил на фасадата на обекта рекламен надпис "хотел Вароша", информацията за вида на туристическия обект се съдържа и на интернет страницата на дружеството. В случая не е спорно, че в действителност обектът притежава удостоверение за утвърдена категория - "семеен хотел". По този начин средният потребител е въведен в заблуждение относно вида на обекта и това би могло да повлияе при вземането на търговско решение, което средният потребител не би взел, ако не е приложена описаната нелоялна търговска практика. Прието е, че с оглед изложеното правилни са изводите на съда, че е изпълнен съставът на нелоялна заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, пр. 1 ЗЗП. Неправилно обаче съдебният състав е приел, че процесната мярка е без предмет, поради преустановяването ѝ, както и че същата не притежава превантивно действие. Постановено е, че изводът на първоинстанционния съд, че органът е следвало да докаже продължавано правонарушение и към датата на издаване на заповедта за прилагане на ПАМ, противоречи на съдържанието на нарушението и целта на закона. Нарушението е констатирано

към датата на проверката. Констатирането на същото е достатъчно основание за издаване на заповедта от председателя на КЗП. Преустановяването на практиката не заличава извършеното нарушение. Прието е относно превантивния характер на мярката: С нея се забранява на "В. 2007" ООД да прилага нелоялна заблуждаваща търговска практика. Целта е да се осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения, като тази мярка не съставлява вид административно наказание (Арг.: чл. 12 и чл. 13 ЗАНН). Чрез административния акт се констатира нарушение на ЗЗП, представляващо нелоялна заблуждаваща търговска практика, като председателят на КЗП има компетентност чрез налагане на ПАМ да забрани извършването на такава практика. Забраната да не се извършва такава, въведена със законова норма, е нарушена от лицето, спрямо което мярката се прилага, като това нарушение представлява и фактическото основание за прилагането ѝ. ПАМ са форма на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда. ПАМ е средство за обезпечаване осъществяването на различни правоотношения, възникващи в сферата на изпълнително-разпоредителната дейност. Постановено е, че с налагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на правоотношението, ПАМ се прилага чрез забрана да се използва нелоялната заблуждаваща търговска практика за в бъдеще. Направен е извод, че процесната ПАМ има двойка функция – както да преустанови извършването на конкретна нелоялна практика, така и да предотврати за в бъдеще прилагането на същата. Т. е. наложената ПАМ има както преустановителна, така и превантивна функция. Записаното в заповедта "да прилага нелоялна заблуждаваща търговска практика" следва да се разбира в смисъл дружеството да се въздържа изобщо занапред от прилагането на тази практика по установения от контролния орган начин. Постановено е, че необосновано е възприетото от административния съд, че административният акт е без предмет, тъй като няма продължаващо правонарушение, което да бъде прекратено. В разпоредителната част на заповедта ясно е формулирана волята на органа, а именно дружеството да не прилага описаната нелоялна заблуждаваща търговска практика. Изведено е заключение, че актът съдържа фактическите основания за налагане на ПАМ, като с цел ограничаване на евентуално противоправно поведение, мярката се прилага чрез забрана да се продължава осъществяването ѝ за в бъдеще. Придавайки ѝ по този начин превантивен ефект, с цел защита на потребителите органът поставя обща забрана за продължаване на описаното противоправно поведение, мотивите за което се съдържат в административния акт.

10) Решение № 12 от 23.04.2018 г. постановено по адм. дело № 504/2017 г., с което Административен съд – Русе отменя по жалба на Община Горна Оряховица решение № РД-02-36-1311 от 06.12.2017 г. на Заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството и Ръководител на Управителния орган на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014-2020 г.

С решение № 5564 от 12.04.2019 г. по адм. дело № 8942/2018 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. Касационната инстанция излага следните обстоятелства, за да се аргументира: Посочено е, че съгласно разпоредбата на чл. 67, ал. 1 ЗОП, намираща се в част втора от закона, при подаване на заявление за участие или оферта, кандидатът или участникът декларира липсата на основанията за отстраняване и съответствие с критериите за подбор чрез представяне на ЕЕДОП. Прието е, че редакцията на цитираната разпоредба, както и наименованието на раздела, в който същата е включена - "Деклариране на лично състояние и съответствие с критериите за подбор", сочат, че при подаването на заявление за участие или оферта от кандидата или участника се изисква само да декларира липсата на основания за отстраняване и съответствие с критериите за подбор. В чл. 67, ал. 5 и ал. 6 ЗОП са предвидени достатъчно гаранции и механизми за проверка достоверността на декларираните обстоятелства посредством възможността възложителите по всяко време да изискват от участниците и кандидатите да представят всички или част от документите, чрез които се доказва информацията, посочена в ЕЕДОП, когато това е необходимо за законосъобразното провеждане на процедурата, както и задължително изискване на документите, удостоверяващи липсата на основанията за отстраняване от процедурата и съответствието с поставените критерии за подбор преди сключването на договор за обществена поръчка, на рамково споразумение или възлагане на поръчка въз основа на рамково споразумение от участника, определен за изпълнител.

Постановено, е че принципът е, че основанията за отстраняване се декларират в ЕЕДОП. Той е лична декларация за финансовото състояние, способностите и годността на дружеството да участва в процедура за възлагане на обществена поръчка. ЕЕДОП е достъпен на всички езици на ЕС и представлява предварително доказателство, че участниците отговарят на всички необходими условия за участие в процедури за възлагане на обществени поръчки на територията на ЕС. С въвеждането на ЕЕДОП оферентите вече не трябва да представят пълен набор доказателства, нито използваните до момента различни формуляри при процедури за възлагане на обществени поръчки в ЕС, а това значително улеснява участието в трансгранични процедури за възлагане на обществени поръчки. Съгласно чл. 59 от Директива 2014/24/ЕС чрез този електронен формуляр се въвежда единна и официална декларация на икономическия оператор, която замества сертификатите, издавани от публичните органи и представлява предварително доказателство за декларираните лично състояние и съответствие с критериите за подбор. Прието е, че при анализ на разпоредбата на чл. 67, ал. 5 ЗОП е видно, че възложителят, при необходимост, може да изиска доказателства за доказване на декларираните данни в ЕЕДОП досежно основанията за отстраняване. Но разпоредбата сочи ситуация на установена необходимост, а не залагане на изискване към момента на подаване на офертите от участниците. Дори и възложителите да могат да изискват от участниците и кандидатите по всяко време да представят всички или част от документите, чрез които се доказва информацията, посочена в ЕЕДОП, това се осъществява "когато това е необходимо за законосъобразното провеждане на процедурата", а не се въвежда като изискване в документацията към момента на подаване на офертите към всички участници. Преди сключването на договор за обществена поръчка, на рамково споразумение или възлагане на поръчка въз основа на рамково споразумение възложителят изисква от участника, определен за изпълнител, да предостави актуални документи, удостоверяващи липсата на основанията за отстраняване от процедурата, както и съответствието с поставените критерии за подбор. Приет за законосъобразен е изводът на ръководителя на УО, че въвеждането на изискване за представяне на доказателство за доказване на критерий за подбор на етап подаване на оферти е нарушение на националната правна разпоредба, тъй като същото се явява ограничително, доколкото се създава необоснована административна тежест за потенциалните участници в процедурата. Приети за неправилни са правните изводи за липса на нарушение на чл. 2, ал. 2 ЗОП. Доколкото целта на процедурите по ЗОП и в частност на публично състезание е да се даде възможност на повече заинтересовани лица да участват в процедурата, тази цел може да се постигне само в условия на равнопоставеност и свободна конкуренция, гарантиращи целесъобразно разходване на обществени средства и добро изпълнение на специфичните изисквания на възложителите. Законосъобразно административният орган е приел, че спорното изискване на възложителя ограничава необосновано изпълнението на заложените от законодателя цели. Това противоречи и на основните принципи на Директива 2014/24/ЕС за осигуряване на провеждането на процедурата за обществени поръчки при свободна и честна конкуренция и равнопоставеност на всички участници. Установената нередност законосъобразно е квалифицирана от органа като такава по т. 9 от Приложение № 1 към Наредбата и финансовата корекция е определена в минимален размер с оглед тежестта на нарушението и неговото конкретно проявление. Приет за неправилен е и първоинстанционният извод за отсъствие на нарушение по чл. 2, ал. 2 ЗОП. Посочено е, че по делото е безспорно установено, че в документацията за участие възложителят е въвел като изискване към участниците да разполагат със "специалист за контрол на качеството/ отговорник по качеството", който да е с висше образование с професионална квалификация "строителен инженер" или еквивалентна, и да притежава удостоверение за преминато обучение за контрол върху качеството на изпълнение на строителството, за съответствие на влаганите в строежите строителни продукти със съществени изисквания за безопасност или еквивалент. Въведеното изискване за висше образование "строителен инженер" по отношение на изискването за "специалист за контрол на качеството/отговорник по качество" противоречи на съдържанието, което влага за такъв експерт чл. 163 а, ал. 2 ЗУТ и чл. 15, ал. 1, т. 5 ЗКС. За тези експерти няма изискване за конкретна образователна или професионална квалификация за изпълнение на съответната длъжност. Така въведеното от възложителя изискване е ограничително и има разубеждаващ ефект за потенциалните кандидати. Направено е заключение, че това води до намаляване на конкуренцията и представлява потенциална пречка за избор на икономически най-изгодна оферта. Като е приел, че при провеждането на обществената поръчка е допуснато

нарушение на чл. 2, ал. 2 ЗОП, представляващо нередност по т. 9 от Приложение I към Наредбата, административният орган е приложил правилно материалния закон.

11) Решение № 53 от 14.12.2020 г. постановено по адм. дело № 545/2020 г., с което Административен съд – Русе отменя по жалба на Н. Е. В. заповед № 8121К-8699/21.08.2020 г. на Министър на вътрешните работи, с която на основание чл. 194, ал. 2, т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6, чл. 204, т. 1, чл. 203, ал. 1, т. 13 и чл. 226, ал. 1, т. 8 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание "Уволнение" и е прекратено служебното му правоотношение в МВР.

С решение № 9832 от 30.09.2021 г. по адм. дело № 1666/2021 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. За да се произнесе в този смисъл съдът е изложил следните мотиви: Прието е, че неправилно съда е достигнал до извода, че оспорената заповед е издадена след изтичане на двумесечния срок, предвиден в чл. 195, ал. 2 от ЗМВР, според която норма за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, дисциплинарното наказание се налага не по-късно от два месеца от откриване на нарушението на и не по-късно от две години от извършването. Според първоинстанционния съд Министъра на вътрешните работи, в качеството си на дисциплинарно наказващ орган (ДНО) открил дисциплинарното нарушение в момента на получаване на предложение с рег. № 336 р-5302/24.02.2020 г. от директора на ОД на МВР- Русе. В писмото са отразени резултатите от назначената проверка по чл. 205, ал. 2 от ЗМВР, във връзка с получените данни за извършено от инспектор В. дисциплинарно нарушение на 21.12.2019 г. Посочено е, че съдът е счел, че заповедта е издадена след законоустановения срок, тъй като той е изтекъл на 26.04.2020 г. Този извод не се споделя от настоящия съдебен състав, тъй като съгласно чл. 196, ал. 1 от ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В чл. 196, ал. 2 от ЗМВР изрично е посочен началния момент, от който дисциплинарното нарушение се счита за установено, а именно когато материалите от дисциплинарното производство постъпят при компетентния ДНО. Данните, постъпили с предложение № 336 р-5302/24.02.2020 г. са в резултат на извършени процесуални действия във връзка със заповед на директора на ОД на МВР - Русе, който е административен орган, различен от ДНО. Отбелязано е, че безспорно установено е, че материалите от дисциплинарното производство са постъпили в МВР с писмо № 336 р-16801 на 13.07.2020 г., като този факт не е оспорен пред първоинстанционния съд. От този момент започва да тече преклузивния двумесечен срок за налагане на дисциплинарното наказание. В рамките на този срок ДНО (министъра на вътрешните работи) на 21.08.2020 г. издава оспорената заповед № 8121 К-8699, в която подробно е описана фактическата обстановка, изследвал е формата на вината и е мотивирал защо приема деянието за умишлено, преценил е настъпилите вредни последици и цялостното поведение на В. по време на неговата служба. Постановено е, че неоснователно съдът е приел, че в състава на дисциплинарно-разследващия орган (ДРО) неправилно е била включена В. Й., тъй като тя е имала формирано убеждение относно вината на жалбоподателя. Съгласно чл. 37 от Инструкция № 8121 з-440 от 27.04.2015 г. предложените участници за ДРО по възможност трябва да са съобразени с длъжността на държавния служител, срещу когото е образувано дисциплинарното производство, да бъдат компетентни в областта, предмет на дисциплинарното производство и да не са участвали в извършени предварителни проверки. Прието е, че в случая министърът на вътрешните работи не е извършил нарушение, като е включил в състава на комисията служителя Й.. Посочено е, че не е установена заинтересованост на член на ДРО от изхода на разследването и жалбоподателят не е направил искане за отвод на член на комисията. Направено е заключение, че доказано по делото е, че жалбоподателят е извършил тежко дисциплинарно нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР, нарушавайки т. 19, т. 20, т. 28, б. "б" от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, като действията му са се отразили негативно върху авторитета на МВР и реално водят до загубване на доверието в полицейската институция.

12) Решение № 4 от 04.02.2019 г., постановено по адм. дело № 574/2018 г., с което Административен съд – Русе отхвърля оспорването по жалбата на Н. А. С. *** против решение № 2153-17-101/09.10.2018 г. на директора на ТП на НОИ гр. Русе, с което е отхвърлена жалбата му и е потвърдено разпореждане № 2140-17-426/24.08.2018 г. на ръководителя по пенсионно осигуряване, с което на жалбоподателя е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 3 от КСО.

С решение № 15245 от 12.11.2019 г. по адм. дело № 2957/2019 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. Касационната инстанция обосновава следните аргументи: Приети за основателни са касационните доводи, изложени в жалбата на Н. С., за наличие на отменителното основание по чл. 209, т. 3, предл. първо АПК – неправилност поради нарушение на материалния закон. Посочено е, че от фактическа страна административният съд правилно е установил относимите за спора обстоятелства. Производството по издаване на обжалвания акт е започнало с подаване на заявление № 2113 – 17 – 1256/24.07.2018 г., с което Симеонов е поискал да му бъде отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст. Заявлението е окомплектовано с приложени 3 броя удостоверения обр. УП - 3, едно удостоверение обр. УП - 2, както и копие на удостоверение за периода, през който лицето е изпълнявало наборна военна служба. Отбелязано е, че констатациите на съда вярно отразяват обстоятелството, че към датата на заявлението за отпускане на пенсия жалбоподателят е на възраст [възраст], признат е осигурителен стаж, както следва: 4 години, 3 месеца и 26 дни от III категория и 10 години, 9 месеца и 18 дни - от II категория. Последният превърнат към III категория е в размер на 13 години и 6 месеца, при което общият стаж, превърнат към трета категория е 17 години, 9 месеца и 26 дни. С Разпореждане № 2140 – 17 – 426/24.08.2018 г. на ръководителя по "Пенсионно осигуряване" при ТП на НОИ – Русе на Н. Симеонов е отказано отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като лицето не отговаря на изискванията на чл. 68, ал. 3 от КСО за 15 години действителен осигурителен стаж. В мотивите на разпореждането е посочено, че само 12 години, 11 месеца и 14 дни от общия осигурителен стаж на жалбоподателя, представляват действителен стаж. В описа на осигурителния стаж изрично на ред 2 е описан периодът на наборна военна служба, като в колоната "забележка" е посочено, че този период е приравнен на осигурителен стаж. В разпореждането и в обжалваното решение на органа, не се изтъкват съображения, че този период следва да се приравни на "действителен стаж" по смисъла на чл. 68, ал. 3 КСО във вр. с § 1, ал. 1, т. 12 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за социално осигуряване (ДР на КСО). При така възприетите от съда фактически установявания, същият обосновава погрешен правен извод, че процесният период макар и да се зачита за осигурителен стаж по смисъла на чл. 9, ал. 7 КСО, не попада в легалната законова дефиниция на понятието "действителен стаж" по § 1, ал. 1, т. 12 от ДР на КСО. Първоинстанционният съд поддържа, че действителният стаж на С. и на основание наличната по преписката документация, правилно е изчислен според чл. 15, ал. 4 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж, в редакцията след изменението на нормата (ДВ, бр. 29/2017 г., в сила от 07.04.2017 г.). Прието е, че правните доводи на административния съд за липсата на материалните предпоставки по чл. 68, ал. 3 КСО, са неправилни. На основание цитираната разпоредба, в случай че лицата нямат право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2, до 31 декември 2016 г. те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до достигане на 67-годишна възраст. В конкретната хипотеза С. към дата 24.07.2018 г. има навършени [възраст]. Посочено е, че има признат действителен осигурителен стаж 12 години 11 месеца и 14 дни, който не се оспорва от пенсионния орган. По силата на разпоредбата на § 9, ал. 1 (Изм., ДВ, бр. 102 от 2005 г.) от ПЗР на КСО, времето, което се зачита за трудов стаж и за трудов стаж при пенсиониране, положен до 31 декември 1999 г., съгласно действащите дотогава разпоредби, се признава за осигурителен стаж по този кодекс, от което следва, че този стаж за времето на изслужена наборна военна служба или приравнената към нея на курсанти и школници, се зачита за осигурителен стаж по КСО. Постановено е, че отбиването на наборна военна служба е било правно регламентирано задължение по силата на Закона за всеобщата военна служба (Обн., Изв., бр. 13 от 14.02.1958 г., отм., ДВ, бр. 112 от 27.12.1995 г.). Съгласно чл. 1 и чл. 3 от този закон, военната служба е била задължителна за всички мъже, граждани на Народна Република България, които са били длъжни да отбият военната си служба в състава на въоръжените сили. С нормата на § 1, т. 12 (Нова - ДВ, бр. 107 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.) от ДР на КСО, законодателят е дал легална дефиниция на понятието "действителен стаж". Съгласно него това е действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски. В разпоредбата на чл. 9, ал. 7 КСО

изрично е посочено, че за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба, за който се внасят осигурителни вноски за фонд "Пенсии" за сметка на държавния бюджет. В този смисъл категорична е и нормата на чл. 44, ал. 1 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж в относимата редакция, която признава за осигурителен стаж от трета категория времето на наборна военна служба, за която се дължат осигурителни вноски от републиканския бюджет. Направен е извод, че поддържаната от пенсионния орган теза, че времето на наборна военна служба не може да бъде зачетено за действителен стаж е в противоречие с материалния закон. Разпоредбата на чл. 9 от Закона за всеобщата военна служба в Народна република България (отм.); изрично признава на служещите редовната военна служба във въоръжените сили от войнишкия състав, за действителна военна служба. Специалната разпоредба на чл. 9, ал. 7 КСО изисква внасяне на осигурителни вноски само за фонд "Пенсии" за сметка на държавния бюджет, а не и лицето да е било задължително осигурено и за посочените в § 1, ал. 1, т. 12 от ДР на КСО и други осигурителни рискове. Направено е заключение, че понятието действителна военна служба и понятието действителен осигурителен стаж не са идентични, но от анализа на разпоредбата на § 1, т. 12 от ДР на КСО се формира извод, че военната служба следва да бъде зачетена като действителен стаж, а конкретно за жалбоподателя това е период ОТ 2 години и 2 месеца. В посочения смисъл е константната практика на Върховния административен съд, VI отделение - Решение № 806 от 17.01.2013 г. по адм. д. № 11816/2012 г.; Решение № 28 от 03.01.2013 г. по адм. д. № 9460/2012 г.; Решение № 4930 от 26.04.2016 г. по адм. д. № 1961/2016 г.; Решение № 11681 от 03.10.2018 г. по адм. д. № 10591/2017 г.; Решение № 9471 от 17.07.2017 г. по адм. д. № 7470/2016 г.; Решение № 15446 от 11.12.2018 г. по адм. д. № 6749/2018 г.; Решение № 6845 от 08.05.2019 г. по адм. д. № 4145/2018 г. Решение № 4842 от 02.04.2019 г. по адм. д. № 10942/2018 г. и др.

13) Решение № 3 от 08.02.2022 г. постановено по адм. дело № 692/2020 г., с което Административен съд – Русе отменя по жалба на "А. Б." ЕООД, решение № 32-322132 от 03.11.2020 г. на директора на Териториална дирекция "Дунавска" и връща преписката на административния орган за произнасяне по подаденото заявление за възстановяване на антидъмпингово мито вх. № 32-328582 от 14.11.2019 г.

С решение № 882 от 26.01.2023 г. по адм. дело № 3113/2022 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и решава спора по същество. За да приеме този правен резултат съдът излага следните съображения: Посочено е, че по делото е безспорно установено, че на МП "Пристанище Русе" с митнически декларации № 17BG004006H0037420, 17BG004006H0037438, 17BG004006H0037644, 17BG004006H0037652, 17BG004006H0038317, 17BG004006H0038558, 17BG004006H0038566, 17BG004006H0038903, 17BG004006H0038911, 17BG004006H0038938 и 17BG004006H0038946, "А. Б." ЕООД декларира за режим "допускане за свободно обръщение" и частично освобождаване за потребление на стоки, подлежащи на облагане с ДДС или акцизи, и поставянето им в склад, различен от митнически склад", моноалкилни естери на мастни киселини - биодизел, със съдържание на естери над 96, 5% обемни, ТАРИК код 3826 00 10 99, с произход Аржентина. Декларираните стоки представляват обект на мерки на търговската защита - антидъмпингови мита. В кл. 33, трето подразделение на митническите декларации дружеството декларираше код "B999", съответстващ на "Всички други дружества", съгласно чл. 1 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/1578 на Комисията от 18 септември 2017 година за изменение на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1194/2013 за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на биодизел с произход от Аржентина и Индонезия. Същата разпоредба указва и размера на антидъмпинговите мита, като за продуктите с произход Аржентина, произведени от "Всички други дружества", антидъмпинговите мита са в размер на 79, 56 Евро на тон нетно тегло. В чл. 3 на основния Регламент (ЕС) № 1194/2013 е посочено, че антидъмпинговото мито върху смесите се прилага пропорционално на общото теглово съдържание на моноалкилни естери на мастни киселини и парафинови газьоли, получени посредством синтез и/или хидрообработка, от неизкопаем източник (биодизеловото съдържание) в сместа. В изпълнение на цитираните разпоредби, "А. Б." ЕООД декларира в кл. 31 на митнически декларации № 17BG004006H0037420, 17BG004006H0037438, 17BG004006H0037644, 17BG004006H0037652, 17BG004006H0038317, 17BG004006H0038558, 17BG004006H0038566, 17BG004006H0038903, 17BG004006H0038911, 17BG004006H0038938 и 17BG004006H0038946 вида на стоката, като отбелязва биодизелово съдържание /FAME/ по

сертификат - 98, 2% обемни. На основание така декларираните от дружеството данни са изчислени и заплатени държавните вземания в следния размер: мито към трети страни 688 120, 49 лв.; антидъмпингово мито 1 255 386, 44 лв. и ДДС 2 580 875, 92 лв. Посочено е, че за да поиска възстановяване на заплатеното антидъмпингово мито в размер на 1 255 386, 44 лв. мито и 251 077, 29 лв. ДДС, "А. Б." ЕООД се позовава на отмяната на чл. 1 и чл. 2 от Регламент за изпълнение /ЕС/ № 1194/2013 г., във връзка с Решение на Общият съд от 15 септември 2016 по дело T-115/14 по жалба на ACEITERA GENERAL DENEZA S. A., Аржентина и на доводи, че платеното по посочените митнически декларации антидъмпингово мито за внос на биодизел е с производител ACEITERA GENERAL DENEZA S. A., Аржентина. Прието е, че няма спор, че към датите на процесните митнически декларации за поставяне под режим "допускане за свободно обращение на стоки", подадени в периода 12.12.2017 г. - 23.12.2017 г., с решения на Общия съд на ЕС от 15.09.2016 г. по съединени дела T-112/14, T-113/14, T-114/14, T-115/14, T-116/14 и T-119/14, както и по дело T-118/14 са отменени чл. 1 и чл. 2 от Регламент за изпълнение (ЕС) № 1194/2013 г., с които се определят окончателни антидъмпингови мита за засегнатите субекти – жалбоподатели, които са производители - износители, вкл. ACEITERA GENERAL DENEZA S. A. Решенията са обжалвани от Съвета на ЕС с жалба, подадена на 24.11.2016 г., видно от съобщенията в Официален вестник на ЕС и са образувани съединени дела C-602/16, C-607/16 и C-609/16, в които като страни са конституирани наред с други и ACEITERA GENERAL DENEZA S. A. С определение от 15.02.2018 г. на Президента на Съда производството по делата пред CEC е прекратено поради оттегляне на жалбите и делата са премахнати от регистъра на съда на 02.03.2018 г. Отмяната на чл. 1 и чл. 2 от Регламента, респ. антидъмпинговите мита за процесните фирми – производители, е в сила от постановяване на решението на Общия съд, съгласно чл. 121, пар. 1 от Процедурния правилник на Общия съд на ЕС, обнародван в Официален вестник на ЕС № L 105 от 23 април 2015 г. Посочено е, че в този смисъл е и съображение 92 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2018/1570 на Комисията от 18 октомври 2018 година за прекратяване на процедурата във връзка с вноса на биодизел с произход от Аржентина и Индонезия и за отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1194/2013, публикуван в Официалния вестник на ЕС на 19.10.2018 г., според което окончателните антидъмпингови мита, платени по силата на Регламент за изпълнение (ЕС) № 1194/2013, върху вноса на биодизел от Аржентина и Индонезия, и временните мита, събрани окончателно в съответствие с член 2 от същия, следва да се възстановят или опростят, доколкото са свързани с вноса на биодизел, продаден за износ в Съюза от дружествата, които успешно са оспорили посочения регламент в съда. Направен е извод, че в случая, обаче макар и отменен по отношение на стоки с производител ACEITERA GENERAL DENEZA S. A., Регламент за изпълнение (ЕС) № 1194/2013 г. към м. декември 2017 г. не е отменен по отношение антидъмпинговото мито от "Всички други дружества", включително не е отменен по отношение на производителя на биодизел Cofko Argentina Sociedad Anonima. Постановено е, че спора пред първоинстанционния съд е концентриран по въпроса доказано ли е, че стоката – биодизел, декларирана в 11 бр. митнически декларации е с производител ACEITERA GENERAL DENEZA S. A., в който случай няма правно основание да се събира антидъмпингово мито във връзка с допълнителен код по ТАРИК В999. Направен е извод, че този въпрос е неправилно разрешен от първоинстанционния съд. Посочено е, че безспорно е установено по делото, че стоките - моноалкилни естери на мастни киселини - биодизел, са от двама производителя - ACEITERA GENERAL DENEZA S. A., Аржентина и COFCO ARGENTINA, S. A. Натоварени са от пристанище "Сан Лоренцо" Аржентина на борда на два моторни танкера – ANJA KIRK и DALMACIA, като стоките от производителя ACEITERA GENERAL DENEZA S. A. са натоварени на борда на ANJA KIRK и разпределени в отделни трюмове с номера: 1W, 2W, 3W, 4W, 5W, 6W, а стоките от COFCO ARGENTINA, S. A. са натоварени на DALMACIA, и също разпределени в резервоари с посочени номера. Така стоката пристига в пристанище "Уелва", Испания, където от двата моторни танкера, стоките на двамата производители са претоварени на борда на един моторен танкер "AKDENIZ" с направление пристанище на разтоварване Констанца, Румъния, като липсват доказателства за разделно транспортиране на стоките от двамата производителя. В карго манифест от 12.11.2017 г. /лист 32 от първоинстанционното производство/ за моторен танкер "AKDENIZ", стоките са описани с общо количество, без да се разграничават по отделните производители. Приет за необоснован е извода на първоинстанционния съд, че на пристанище на товарене "Хуелва", Испания от изпращач Gunvor International Amsterdam, Geneva

Branch; на м/к "Akdeniz"; курс номер 15/2017, за получател "На заповед", адрес за съобщение "А. Б.", с дата на товарене 11.11.2017 г. - 12.11.2017 г. и с направление пристанище на разтоварване "Костанца", в насипно състояние в трюмове номер 1W, 2W, 3W, 4W, 5W, 6W, е натоварена стока с описание SME "биодизел моноалкилови естери на мастни киселини (FAMAE), с тегловно съдържание на естери от 96'5 %, или повече в метален обем", бруто тегло 10225'459 MT (AIR), 10238'165 MT (VAC), 1 1550-722 MT (Cbm at 15 Deg C). Не е ясно въз основа на какво доказателство се прави извод, че стоката от производителя ACEITERA GENERAL DENEZA S. A. е разпределена на моторен танкер "AKDENIZ" в трюмове с номера 1W, 2W, 3W, 4W, 5W, 6W, които са номерата на трюмовете от моторен танкер ANJA KIRK. В сертификата за произход № 8650525, издаден от името на International Amsterdam, Geneva Branch, за кораб "Akdeniz" с направление пристанище на разтоварване "Костанца", относно общото количество на товара са посочени двама производители: ACEITERA GENERAL DENEZA S. A. и COFCO ARGENTINA, S. A. Приет за основателен е доводът в касационната жалба, че на борда на кораба AKDENIZ е станало смесване на двете пратки от двамата производители, няма доказателства за разделното им транспортиране и не може да се установи от събраните доказателства, че разтоварената на пристанище Констанца, Румъния стока е само от производителя ACEITERA GENERAL DENEZA S. A., Аржентина. Прието е, че този извод не се опровергава и от заключението по назначената съдебно - икономическа експертиза, което настоящата инстанция намира за необосновано. В заключението отново се изброяват всички представени от дружеството доказателства и без да се посочва от кое доказателство се прави извод за разделно пътуване на стоките от двамата производители на кораба AKDENIZ, се прави необоснован извод, че процесните стоки, декларирани в 11 бр. митнически декларации са с произход от производителя ACEITERA GENERAL DENEZA S. A. 2, при безспорни доказателства, че стоките на кораба AKDENIZ, са от двама производители, като спрямо единия - COFCO ARGENTINA, S. A., регламент за изпълнение (ЕС) № 1194/2013 г. не е отменен по отношение антидъмпинговото мито. Отбелязано е, че в случая е безспорно установено, включително и със заключението на СИЕ, че във всички 11 бр. митнически декларации, "А. Б." ЕООД декларира съдържание на биодизел FAME/съдържание на метилови естери на мастни киселини/ 98, 2%, с което се характеризира биодизела, произведен от COFCO ARGENTINA, S. A, а не от ACEITERA GENERAL DENEZA S. A, което е със съдържание на биодизел FAME 96, 5% Следователно към момента на декларирането на стоката за режим за режим "допускане за свободно обръщение" за "А. Б." ЕООД е било безспорно, че стоките не са произведени само от ACEITERA GENERAL DENEZA S. A. Приет за основателен е доводът в касационната жалба, че за да може да се извърши възстановяване на платеното антидъмпингово мито следва да са налице условията на чл. 173 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/2447 на Комисията от 24 ноември 2015 година за определяне на подробни правила за прилагането на някои разпоредби на Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета за създаване на Митнически кодекс на Съюза, съгласно която разпоредба възстановяването или опрощаването се извършва, при условие че стоките бъдат представени. Когато стоките не могат да бъдат представени на митническите органи, митническият орган, компетентен за вземане на решението, разрешава възстановяването или опрощаването само когато разполага с доказателства, че въпросните стоки са стоките, за които е поискано възстановяване или опрощаване. В случая, нито едно от тези условия не е изпълнено, тъй като безспорно стоките не могат да бъдат представени на митническите органи и не са представени доказателства, че декларираните с 11 бр. митнически декларации стоки – биодизел са с производител ACEITERA GENERAL DENEZA S. A. Постановено е заключение, че като е приел за доказан факта за разделно транспортиране на стоките от двамата производители и обосновал извод, че декларираните с 11 бр. митнически декларации стоки – биодизел са с производител ACEITERA GENERAL DENEZA S. A., АС - Русе е постановил неправилно решение, поради противоречие с материалния закон и необоснованост, поради което същото следва да бъде отменено, а жалбата срещу административния акт – отхвърлена.

14)Решение № 25 от 28.07.2017 г., постановено по адм. дело № 170/2017 г., с което Административен съд – Русе отменя решение № 78, по Протокол № 4/21.01.2016 г. на Общински съвет - Русе.

С решение № 6708 от 7.05.2019 г. по адм. дело № 9726/2017 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт в частта му, в която по оспорване на областния управител на област – Русе е

отменена т. 1 от Решение № 78 по Протокол № 4 от 21.01.2016 г. на Общински съвет – Русе и, вместо него постановява, че отхвърля оспорването на областния управител на област-Русе срещу т. 1 от Решение № 78 по Протокол № 4 от 21.01.2016 г. на Общински съвет – Русе и оставя в сила решението в останалата му част. За да се произнесе в този смисъл, съдът обосновава следното становище: Посочено е, че неправилно Административен съд – Русе е разгледал съвместно т. 1 и т. 2 от оспореното решение, приемайки, че се дава съгласие за сключване не на две самостоятелни сделки, а на един двустранен ненаименован възмезден договор, обезсмислящ по различен начин както дарението като безвъзмездна по дефиниция сделка, така и безвъзмездното учредяване право на ползване върху непритежаван все още от общината имот. Направен е извод, че волята на общинския съвет е била да се даде съгласие за сключване на две отделни сделки, като втората сделка е в зависимост и обусловеност от финализирането на първата. Прието е, че неправилно Административен съд – Русе е приел липса на предмет на т. 1 от оспореното решение. Макар да споделя развитите от Административен съд – Русе съображения за това, че предмет на т. 1 от решението на общинския съвет не е строеж /още по-малко законен такъв/, а по-скоро преместваем обект, който вече не отговаря на издаденото разрешение за поставяне от 2000 г., то липсват законови пречки, ако тази модулна газстанция все още е собственост на дарителя, общинският съвет да даде своето съгласие кметът на общината да придобие чрез дарение този обект. Дали модулната газстанция е преместваем обект, т. е. движима вещ или строеж, е въпрос на форма, която следва да бъде спазена при сключване на бъдещата сделка за дарение и не се отразява на валидността и законосъобразността на даденото от общинския съвет предварително съгласие за сключването ѝ. С оглед гореизложеното съдебното решение на Административен съд – Русе в частта му, в която е уважено оспорването на областния управител на област – Русе срещу т. 1 от оспореното решение и същото е отменено в тази му част, се явява неправилно и следва да бъде отменено. Постановено е, че съдебното решение в частта му, в която е отменена т. 2 от оспореното решение на общинския съвет, е правилно и следва да бъде оставено в сила.

15) Решение № 51 от 07.12.2020 г. постановено по адм. дело № 264/2020 г., с което Административен съд – Русе отхвърля оспорването по жалба на "А.-Р." ЕООД, представлявано от управителя В. С. С., против Ревизионен акт № Р- от 16.01.2020 г., издаден от Е. С. Х., на длъжност Началник на Сектор "Ревизии", възложил ревизията и Г. З. Х., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, въз основа на Ревизионен доклад № Р- от 18.12.2019 г., съгласно Заповед за възлагане на ревизия № Р- от 28.06.2019 г., изменена със Заповед № Р- от 30.09.2019 г., потвърден в цялост с Решение № 54 от 07.04.2020 г. на директора на Дирекция ОДОП – Варна при ЦУ на НАП, с който ревизионен акт са определени задължения за внасяне на ДДС – главница за данъчни периоди м. октомври и м. ноември 2018 г. в общ размер на 28 618. 54 лв. и лихва в размер на 3 203. 12 лв., както и задължения за довносяне на корпоративен данък за данъчен период 01.01.2018 г. – 31.12.2018 г. в размер на 17 075. 92 лв. и лихва в размер на 1 407. 38 лв., всичко в размер на 50 304. 96 лв.

С решение № 11120 от 3.11.2021 г. по адм. дело № 2515/2021 г. Върховният административен съд: 1) отменя съдебния акт в частта, с която е отхвърлена жалбата на "А. – Р." ЕООД срещу ревизионния акт в частта на отказ да се признае право на приспадане на данъчен кредит по фактури № 60/01.10.2018 г. и № 57/01.10.2018 г., издадени от ДЗЗД АА – 2018 и издадените от "М. 2018" ЕООД фактури № 5... 033/02.11.2018 г., № 5... 034/09.11.2018 г. № 5... 035/16.11.2018 г. и № 5... 037/30.11.2018 г.; в частта на увеличението на счетоводния финансов резултат на търговеца за 2018 г. с данъчните основи по тези фактури, както и в частта на присъдените в полза на ответника разноси за сумата нал 1106 лв. до пълния размер от 2039, 15 лв.; 2) отменя Ревизионен акт № Р- /16.01.2020 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП Варна, потвърден с Решение № 54/07.04.2020 г. на директора на дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" - Варна в частта на отказ да се признае право на приспадане на данъчен кредит по фактури № 60/01.10.2018 г. и № 57/01.10.2018 г., издадени от ДЗЗД АА – 2018 и издадените от "М. 2018" ЕООД фактури № 5... 033/02.11.2018 г., № 5... 034/09.11.2018 г. № 5... 035/16.11.2018 г. и № 5... 037/30.11.2018 г., както и в частта на увеличението на счетоводния финансов резултат на търговеца за 2018 г. с данъчните основи по тези фактури.; 3) оставя в сила решението в останалата обжалвана част. Касационната инстанция излага следните доводи, за да се аргументира: Посочено е, че данъчнозадължено лице упражнява правото си на приспадане на

данъчен кредит, когато притежава данъчен документ, съставен в съответствие с изискванията на чл. 114 и 115, в който данъкът е посочен на отделен ред - по отношение на доставки на стоки или услуги, по които лицето е получател съгласно чл. 71, т. 1 от ЗДДС. За да може данъкът да бъде начислен, съответно, за да може правото на данъчен кредит да бъде упражнено, следва да се установи, че доставчикът е издал документи, в които данъкът е посочен на отделен ред, а получателят е разполагал с този оригинален първичен счетоводен документ или с фотокопие от екземпляра на издателя на документа, заверено от него с подпис и печат, което да съхранява в счетоводството си. В тежест на ревизираното лице е да установи, че по отношение на спорните доставки са изпълнени както формалните, така и материалните предпоставки за упражняване на претендираното от него право на приспадане на данъчен кредит. Прието е, че в разглеждания случай досежно фактури № 525/01.11.2018 г.; № 526/09.11.2018 г.; № 527/15.11.2018 г.; № 528/23.11.2018 г. и № 529/26.11.2019 г., издадени от ДЗЗД АА 2018 и фактури № 4/02.11.2018 г., № 5/09.11.2018 г., № 8/16.11.2018 г., № 11/23.11.2018 г. и № 13/30.11.2018 г., издадени от "ВИГ Т." ЕООД, не е изпълнено формалното изискване по чл. 71, т. 1 ЗДДС: видно от съдържанието на 10-те фактури /папка – приложение 3 към първоинстанционното дело/, в тях липсва отразяване/начисляване на ДДС. Като е потвърдил отказа да се признае право на данъчен кредит по тях, съдът е постановил съответстващо на материалния данъчен закон решение в тази част на спора. Прието е по отношение на материалноправните предпоставки за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит по фактури № 60/01.10.2018 г. и № 57/01.10.2018 г., издадени от ДЗЗД АА – 2018 и издадените от "М. 2018" ЕООД фактури № 5... 033/02.11.2018 г., № 5... 034/09.11.2018 г. № 5... 035/16.11.2018 г. и № 5... 037/30.11.2018 г.: Разпоредбата на чл. 68, ал. 2 от ЗДДС обуславя възникването на субективното публично право на приспадане на данъчен кредит на данъчно задълженото лице от кумулативното осъществяване на елементите от регламентирания в ЗДДС сложен фактически състав. Посочено е, че същият, наред с притежаването на данъчния документ по чл. 71, т. 1 от ЗДДС, включва и установяването на реалното получаване на стоките или извършването на услугите по облагаемата доставка - арг. от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗДДС. Направен е извод, че при липсата на нормативна уредба, която да изисква наличието на конкретен вид документи за доказване на относимите в тази връзка факти и обстоятелства, определящ за преценката дали една услуга е действително осъществена е съвкупният анализ на всички събрани по делото доказателства. В преобладаващата си част и в съответствие със спецификата на търговската дейност те са частни документи, чиято доказателствена сила по аргумент от чл. 180 ГПК не обвързва съда да приеме съдържанието им за вярно. Прието е, че то следва да се цени с оглед останалите относими доказателства, като се съобрази корелацията или противоречията в тях. Трайна е практиката на ВАС, че само по себе си издаването на фактури и надлежното им счетоводно отразяване не са достатъчни да обосноват убедителен извод, че спорните доставки са действително осъществени. Същевременно в своите тълкувателно приложими решения СЕС многократно е подчертавал, че не е допустима национална практика, с която се отказва претендираното данъчно предимство само въз основа на нередности при доставчика. Постановено е, че в разрез с изложените принципни съображения Административен съд - Русе необосновано е приел, че неустановеността на материалната, техническа и кадрова обезпеченост на доставчиците е достатъчно основание да се откаже данъчно предимство на получателя по облагаема доставка. Посочено е, че този негов извод не е съобразен с т. 46 - 53 от Решението на СЕС по дело С-342/11, според което, когато "доставката не е извършена между посочените във фактурите страни, проверката дали самият издател на фактурата е осъществил въпросната сделка е предпоставена от наличието на конкретни улики за наличието на измама, предоставени от данъчния орган". Това разбиране е застъпено и в решението по дело С-18/13, в което СЕС подчертава, че "само по себе си, за да се откаже признаване на правото на приспадане, не е достатъчно да липсва материална и персонална обезпеченост на доставчика или негов подизпълнител, нито разходите за услугата в счетоводната им документация да са неоправдавани или в някои документи да липсват подписи на посочените като доставчици лица." Посочено е, че разпоредбата на чл. 12, ал. 1 ППЗДДС е отменена като противоречаща на Директива 2006/112. В практиката на ВАС е възприето разбирането, че при анализа на събраните относими частни документи, съпътстващи спорните доставки, следва да се отчита и видът на съответните сделки. Сключването им от търговци по смисъла на чл. 1 от ТЗ ги дефинира като търговски и обуславя приложимостта на разпоредбата на чл. 301 ТЗ, която сочи, че действията,

извършени от лице без представителна власт от името на търговец, се считат за потвърдени, ако търговецът не се противопостави веднага след узнаването. Прието е, че поради това без значение за дължимата преценка е кое точно лице е подписало частния документ от името на търговеца, след като последният не само, че не се е противопоставил, но и е включил издадените въз основа на тези документи фактури в ДП и СД по ЗДДС. Именно визираната специална норма от ТЗ препятства възможността да се игнорира доказателствената сила на тези частни диспозитивни и свидетелстващи документи само въз основа на осъществено от насрещната страна оспорване на автентичността им. Направен е извод, че след като приходната администрация не е ангажирала доказателства, че доставчикът-търговец, чрез неговият представляващ, се е противопоставил на извършените от негово име без представителна власт действия, то първоинстанционният съд не е следвало да игнорира договорите за изработка, сключени между възложителя – РЛ и ДЗЗД АА – 2018 на 10.09.2018 г., съответно "М. 2018" ЕООД на 21.09.2018 г., съдържащи изрична уговорка, че престацията на изпълнителите се изразява в "само труд" /и поради това материалната и техническа обезпеченост е без значение/, двустранно подписаните актове - обр. 19, а да прецени тяхната вярност с оглед останалите събрани доказателства. Прието е, че от тях се установява възникването на две облигационни правоотношения между страните, по силата на които изпълнителите са поели задължението да извършат ремонтни работи, конкретизирани по мерна единица, количество, единична цена и обща стойност в количествено-стойностните сметки към двата договора, в които непосочването на общия обем на подлежащите на извършване дейности неправилно е надценено от приходната администрация. По отношение на плащането по доставките трайна е съдебната практика, че то е съществена индиция за реалност на стопанските операции, но не е сред предпоставките за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит. Всяка от цитираните фактури е съпроводена с актове обр. 19, в които подробно са описани изпълнените СМР, които съответстват на посочените в количествено-стойностните сметки към двата договора. Направен е извод, че изпълнението на услугите на място в двата обекта е констатирано от възложителя на ревизираното лице, с оглед на което и при липсата на данни за недобросъвестност на получателя, изразяваща се в дължимо знание или допускане, че сделките са белязани с измама, незаконосъобразно с РА на същия е отказано правото на приспадане поради неустановеността на кадровата, материална и техническа обезпеченост на доставчиците му.

16) Решение № 42 от 07.11.2018 г. постановено по адм. дело № 438/2018 г., допълнено с Решение № 44 от 25.07.2019 г., с което Административен съд – Русе изменя решение № РД-02-36-1011 от 27.08.2018 г. на Заместник-министър на регионалното развитие и благоустройството и Ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма "Региони в растеж" 2014-2020, с което се приключва сигнал за нередност № 464, регистриран в Регистъра на сигнали и нередности в ГД СППРР към МРРБ, във връзка с проведена обществена поръчка с предмет: "Изпълнение на Инженеринг – проектиране и изпълнение на строителни дейности за модернизация, внедряване на енергоспестяващи мерки и изграждане на достъпна среда в сградата на ОУ "Цанко Дюсепанов", финансирана по договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ рег. № само в частта по т. 1. 3 относно изчисления размер на финансова корекция, като определя финансова корекция в размер на 75 107, 50 лв. с ДДС.

С решение № 11235 от 24.08.2020 г. по адм. дело № 11099/2019 г. Върховният административен съд: 1) отменя съдебния акт в частта, с която е отхвърлена жалбата на Община Габрово срещу решение № РД-02-36-1011 от 27.08.2018 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Региони в растеж 2014 – 2020 г.", в частта, с която за основа на финансовата корекция са определени "допустимите разходи по договор от 07.08.2017 г. с изпълнител "Г." ООД, в частта, с която е изменено същото и в частта за разностите и вместо него постановява: 2) отменя решение № РД-02-36-1011 от 27.08.2018 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Региони в растеж 2014 – 2020 г." в частта, с която на Община Габрово е определен размер на финансовата корекция от 75 107, 50 лв.; 3) изменя решение № РД-02-36-1011 от 27.08.2018 г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Региони в растеж 2014 – 2020 г." в частта, с която за основа на финансовата корекция са определени "допустимите разходи по договор от 07.08.2017 г. с изпълнител "Г." ООД, като определя за основа на финансовата корекция "допустимите разходи, финансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове по договор от 07.08.2017 г. с изпълнител "Г." ООД, ". 4) оставя решението в сила в останалата част. За да приеме този правен

резултат съдът по съществото излага следните мотиви: Приет за неправилен е изводът на съда, че утвърдената методика за оценка на офертите в частта ѝ относно подпоказател "Мерки за намаляване на затрудненията при изпълнение на СМР за учениците, персонала и живущите в непосредствена близост до училището" не съответства на изискванията на чл. 70, ал. 5 и 7, т. 1 и 3 ЗОП. Чл. 70, ал. 5 ЗОП поставя изискването към критериите за възлагане да са свързани с предмета на поръчката, като могат да съдържат фактори, които се отнасят до всеки етап от жизнения цикъл на строителството, доставките или услугите, независимо че тези фактори не се отнасят до характеристиките, посочени в техническите спецификации. Те не трябва да дават неограничена свобода на избор и трябва да гарантират реална конкуренция. Чл. 70, ал. 7 ЗОП определя начина на определяне на оценката по всеки показател, като т. 1. да дава възможност да се оцени нивото на изпълнение, предложено във всяка оферта, в съответствие с предмета на обществената поръчка и техническите спецификации; и т. 3. да осигурява на кандидатите и участниците достатъчно информация за правилата, които ще се прилагат при определяне на оценката по всеки показател, като за: а) количествено определимите показатели се определят стойностите в цифри или в проценти и се посочва начинът за тяхното изчисляване; б) качествените показатели, които са количествено неопределими, се посочва начинът за тяхното оценяване от комисията с конкретна стойност чрез експертна оценка. Посочено е, че РУО не е включил в правната си квалификация чл. 70, ал. 7, т. 2 ЗОП, но съдът е заключил, че методиката в спорната ѝ част нарушава и тези изисквания на правилата за обществените поръчки. Направен е извод, че съдът следва да провери дали административният орган е издирил и приложил правилно материалния закон към установените факти, така като самият орган е определил, както фактите, така и правото и това е същината на преценката на материалната законосъобразност на административния акт. Прието е, че в случая РУО сочи, че спорният подпоказател не е свързан с предмета на поръчката и следователно е в нарушение на чл. 70, ал. 5 ЗОП. Направен е извод, че подпоказателят се отнася до етапа строителство от предмета на поръчката - инженеринг на обект училище за въвеждане на енергоспестяващи мерки. Подпоказателят се отнася до мерки за намаляване на затрудненията при изпълнение на СМР за учениците, персонала и живущите в непосредствена близост до училището. Училището функционира, в близост безспорно живеят граждани на Община Габрова, а срокът за изпълнение на строителството по договора за изпълнение е 360 дни, поради което основателно бенефициерът иска да подбере изпълнител, който ще изпълни предмета на поръчката с най-малко затруднения на учениците и живущите на около граждани. Изведен е извод, че подпоказателят е свързан с предмета на поръчката и цели да отчете особеностите на обекта – функциониращо училище, поради което не е налице нарушение на чл. 70, ал. 5 ЗОП. Посочено е, че РУО обосновава в решението за финансова корекция, че подпоказателят не е съобразен с изискванията на чл. 70, ал. 7, т. 1 и 3 ЗОП, а именно че не позволява да се оцени нивото на изпълнение, предложено във всяка оферта, в съответствие с предмета на обществената поръчка и техническите спецификации; и не осигурява на кандидатите и участниците достатъчно информация за правилата, които ще се прилагат при определяне на оценката. Прието е, че изводът е неправилен и несъответен на съдържанието на подпоказателя. Посочено е, че целта на възложителя е да оцени по-високо участник, който добре познава строителния процес и въз основа на предвидените в техническите спецификации особености и дейностите по изпълнение на конкретните СМР, посочи мерки, които ще намалят затрудненията на учениците и живеещите в близост до училището граждани, като дори е конкретизирал, че мерките следва да се отнасят до преодоляване на затруднения с физическия достъп и такива предотвратяващи нарушения на учебния и трудовия процес. Именно в този контекст следва да се преценява дали предложените мерки са адекватни, достатъчни и приложими. Адекватни биха били мерки, които постигат поставените цели – осигуряват безопасен физически достъп и гарантират учебния и трудовия процес. Достатъчни биха били тези мерки, които осигуряват резултата (целта) в цялост. Приложими са мерките, които могат да се осъществят на конкретния обект. Посочено е, че понятията са достатъчно ясни и с общоизвестно съдържание и не се нуждаят от отделно уточнение от възложителя. Въпреки това в методиката има уточнение, какво ще се разбира под "адекватно" Възложителят е посочил, че "адекватно" ще е предложение, което отчита спецификата на конкретната поръчка и напълно съответства на конкретния елемент от нея, т. е. в случая -напълно съответства на целта да се осигури физическият достъп и да се гарантират учебния и трудовия процес. Какви точно и колко мерки ще предложи всеки участник е свободен

сам да реши. Възложителят е посочил, че при предложена една мярка, участникът ще получи 10 точки, при 2 мерки ще получи 20 точки и при 3 мерки ще получи 30 точки. Същността на подпоказателя е да се оцени способността на всеки участник да предложи организационни или други мерки, които гарантират възможно най-малки затруднения свързани с физическия достъп и учебния и трудовия процес и в същото време да осигуряват качеството на изпълнението на поръчката при реализирането на СМР в срок. Постановено е, че видно от горното изводът на първоинстанционния съд и на органа за противоречие на избраната от бенефициера методика с изискванията на чл. 70, ал. 7, т. 1 и 3 ЗОП е неправилен. Това прави неправилен и извода им за осъществена от касатора нередност за това нарушение, квалифицирана по т. 9 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата. Относно соченото нарушение на чл. 33, ал. 1 ППЗОП, съдът счита, че същото не е налице. Органът приема, че методиката, в горепосочената част нарушава, сочената разпоредба, тъй като се оценява пълнотата на представената информация, свързана с мерки за намаляване на затрудненията при изпълнение на СМР за учениците, персонала и живущите в непосредствена близост до училището, като в зависимост от подробността на описанието им се получава по-висока или по-ниска оценка. Констатацията е обоснована с неясните понятия в указанието за разработване на подпоказателя. Яснотата на начина на оценяване на всеки показател е функция на изискванията по чл. 70, ал. 7 ЗОП и значи разбираемост, логичност на начина на оценяване. Липсата на яснота на начина на оценяване не значи автоматично оценяване на пълнотата и на начина на представяне на информацията в предложението и съответно осъществяване на фактическия състав на чл. 33, ал. 1 ППЗОП. За да е налице нарушение на така посоченото изискване на закона е необходимо пълнотата и начинът на представяне на информацията сами по себе си да са елемент на оценяването - показател, а не да са резултат на неясни изисквания, по отношение на които да се презумира възможност за оценяването им. Тъй като не сме изправени пред такъв случай, то не е налице нарушение на чл. 33, ал. 1 ППЗОП, още повече че спорният подпоказател е ясен и е налице логичност при оценяването - ясно е посочено колко точки ще получи участника е ако е предложил една, две или три и повече мерки. Нправен е извод, че следователно, показателят не страда от неяснота, сочена от РУО и приета за правилна и споделена от първоинстанционния съд. Посочено е, че доводите на касатора за противоречие на обжалваното решение с материалния закон са основателни само в частта относно нарушението на чл. 70, ал. 5 и 7, т. 1 и 3 ЗОП относно методиката за оценка на офертите. В останалата част доводите на касатора са неоснователни, поради което и с оглед на чл. 72, ал. 4 ЗУСЕСИФ първоинстанционният съд правилно е приел, че РУО правилно е установил нарушения на националното законодателство свързани с обществените поръчки, поради което е налице нередност, за която правилно е определена финансова корекция по основание. Пояснено е, че всяка финансова корекция следва да бъде определена освен по основание и по размер от компетентния орган с решение съгласно чл. 73, ал. 1 ЗУСЕСИФ. Относно размера РУО е посочил, че нарушенията на чл. 2, ал. 2 ЗОП, класифицирани като нередност по т. 9 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата, обосновават размер от 5% от допустимите разходи по сключения договор с "Г." ООД, като е определил и конкретния размер на корекция - 75 107, 50 лв. без данък добавена стойност. Посочено е, че първоинстанционният съд, при преценка на законосъобразността на определения размер е приел, че същият е неправилно определен, тъй като съгласно отделен документ - форма за изчисляване на финансовата корекция, последната е изчислена въз основа на стойности с включен данък добавен стойност, поради което и крайният размер на финансовата корекция следва да е с включен данък добавена стойност и съответно изменя решението в частта за конкретния размер на финансовата корекция. Прието е, че изводът на съда е неправилен, соченият документ - форма за изчисляване на финансовата корекция, не обвързва съда с преценка на правилността на изчисленията в него. За законосъобразността на размера на корекцията имат значение правилното квалифициране на нередността с оглед на Приложение 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата, правилно ли е определен процентният показател и правилно ли е определена основата, към която е приложен последният и дали проектът е приключил, тъй като само при приключил проект може да се определи и точният размер на финансовата корекция, както е направено в оспореното решение. По публични данни от ИСУН към момента на издаване (27.08.2018 г.) на решение № РД-02-36-1011 изпълнението на проекта не е било приключило, това е станало едва през 2019 г. Следователно, РУО не би могъл да изчисли конкретния размер на финансовата корекция - 75 107, 50 лв. и в тази част решението му е

неправилно и следва да бъде отменено. При определянето на размера на финансовата корекция първо, съобразно характера на вредата следва да се определи дали ще се приложи диференциалния или пропорционалният метод за определянето на размера. Правилен е изводът на РУО, че при установените нарушения не може да се определи точния размер на вредата и това налага прилагането на пропорционалният метод за определяне на размера на корекцията. За нередности по т. 9 от Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредбата органът може да определи корекция от 5 %, която е възможно най-малката. В случая, административният орган е изложил мотиви относно прилагането на този процентен показател и те са правилни. Посочено е, че неправилно обаче е определена основата, към която да бъде приложен този процентен показател. Видно от договора за безвъзмездна финансова помощ, същият регламентира финансиране на процесния проект със средства от Европейските структурни и инвестиционни фондове, но и от собствено финансиране на общината – целият проект е на стойност 4 704 366 лв., от които 4 000 000 лв. са безвъзмездни средства и 704 366 лв. са собствени средства на бенефициера. Това прави финансирането на проекта в съотношение 85, 03%: 14, 97% безвъзмездни средства към собствено финансиране. Прието е, че финансовата корекция може да се определя само върху допустимите разходи, финансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове по смисъла на чл. 1, ал. 2 ЗУСЕСИФ, но не и върху собствените средства на бенефициера, тъй като автоматично би превърнало финансовата корекция в санкция в нарушение на член 4 от Регламент № 2988/95. Направен е извод, че органът е определил финансовата корекция върху "допустимите разходи", а не върху допустимите разходи, финансирани със средствата по чл. 1, ал. 1 и 2 ЗУСЕСИФ. Това прави решението му в тази част неправилно. Изложено е заключение, че първоинстанционният съд не е установил тази незаконосъобразност, поради което съдът следва да отмени обжалваното решение в тази част и вместо него да постанови друго, с което да измени обжалваното решение в частта.

17) Решение № 10 от 29.03.2017 г., постановено по адм. дело № 638/2015 г., с което Административен съд – Русе: 1) осъжда Национална агенция за приходите да заплати на Н.Г.Г., сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, за периода от 04.07.2008 г. до 16.10.2014 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.10.2014 г. до окончателното ѝ изплащане, в резултат на незаконни административни актове - Ревизионен акт № /04.07.2008 г. и Ревизионен акт № /02.12.2008 г. на ТД на НАП гр. Русе, обявени за нищожни по съответния ред с влязло в законна сила съдебно решение.; 2) отхвърля иска за разликата до пълния му предявен размер от 40 000 лева.; 3) осъжда Национална агенция за приходите, да заплати на Н.Г.Г., сумата в размер на 994,50 лв. представляваща направени по делото разноски.

С решение № 16156 от 20.12.2018 г. по адм. дело № 5277/2017 г. Върховният административен съд: 1) отменя съдебния акт в частта, с която е осъдена Национална агенция за приходите да заплати на Н. Г. сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, за периода от 04.07.2008 г. до 16.10.2014 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.10.2014 г. до окончателното ѝ изплащане, в резултат на незаконни административни актове – Ревизионен акт № /04.07.2008 г. и Ревизионен акт №

/02.12.2008 г. на ТД на НАП гр. Р., обявени за нищожни с влезли в законна сила съдебни решения, като вместо това постановява: 2) отхвърля иска на Н. Г. против Национална агенция за приходите за сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, за периода от 04.07.2008 г. до 16.10.2014 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.10.2014 г. до окончателното ѝ изплащане, в резултат на незаконни административни актове – Ревизионен акт № /04.07.2008 г. и Ревизионен акт №

/02.12.2008 г. на ТД на НАП гр. Р.. За да се приеме този правен резултат съдът излага следните доводи: Прието е, че решението в осъдителните части е неправилно. Посочено е, че в случая е предявен иск по чл. 204, ал. 1 от АПК за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на отменен като незаконосъобразен акт, издаден в резултат на административна дейност. Безспорно по делото се доказват незаконосъобразни административни актове, отменени по надлежния ред с влезли в сила съдебни решения, поради което обосновано съдът е приел, че е изпълнена първата предпоставка на отговорността по ЗОДОВ- отменен административен акт. 1. След анализ на доказателствата по делото, съдът е направил неправилен извод за установеност на всички предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ и необосновано е уважил

частично исковата претенция. В случая не са налице всички предпоставки за възникване на право на обезщетение. За ангажиране на отговорността по ЗОДОВ не е достатъчно, наличието на отменен акт, а е необходимо да се установи, че претендираните вреди са пряка и непосредствена последица от него- чл. 4 от ЗОДОВ. 1. 2. Основателни са твърденията на касационния жалбоподател НАП С., че не е доказана причинно- следствената връзка между твърдените неимуществени вреди и отменените ревизионни актове. В случая не са налице преки вреди, които да са нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат- отменените ревизионни актове и същите не могат да се определят като непосредствени, настъпващи по време и място на увреждането. 2. Исковите се основават на данъчно - ревизионни актове, от които не произтичат сочените в касационната жалба преки неблагоприятни имуществени промени, изразяващи се в налагане на запори върху всички банкови сметки. Налагането на обезпечителна мярка се извършва с отделен акт на данъчните, осигурителните органи или публичния съдебен изпълнител, съгласно приложимите в случая разпоредби на чл. 121 и чл. 195 от Данъчния процесуален кодекс. Съобразно чл. 197 ДОПК този акт подлежи на контрол както по административен, така и по съдебен ред, което в случая не е налице. Отбелязано е, че исковите претенции не се основават на незаконосъобразност на тези актове. Ищецът не установява по делото да е упражнил дадената му от закона възможност да обжалва постановленията за налагане на обезпечителни мерки по чл. 121 ДОПК от 25.07.2018 г., 23.10.2008 г. и от 24.10.2008 г. Същевременно твърденията за вреди на ищеца се свързват пряко с тези обезпечителни мерки, които обаче не са отменени, като незаконосъобразни и се явяват опосредстващ елемент в административното правоотношение. Това сочи за липса на причинно- следствената връзка между твърдените неимуществени вреди и отменените ревизионни актове. 3. Твърдените вреди не могат да се характеризират, като преки и непосредствени и с оглед характеристиките на самото търговско дружество. Анализът на възникналото административно правоотношение със страни НАП и юридическото лице "МБ п." ЕООД също води до извода за липсата на пряка връзка между твърдените вреди и отменените административни актове. Правната сфера на физическото лице, независимо от неговото професионално занятие е ситуирана извън това правоотношение. Същият не е страна в данъчния процес и не е адресат на ревизионните актове. Посочено е, че ревизионното производство е със страна юридическото лице. При упражняването на стопанска дейност същото действа в качеството на регистриран търговец. Търговското предприятие е съвкупност от права и задължения с паричен еквивалент- чл. 15 от Търговския закон (ТЗ). Вредите, които търпи търговецът се отразяват в патримониума му, съставен от права и задължения с имуществен еквивалент. Затова и вредите, които търпи търговецът, във връзка със създадените от него търговски отношения, настъпват за търговското предприятие, а не за личността на управителя му. Прието е, че поради характера на неимуществените вреди те могат да се търпят само от физическо лице, чиято психика и здраве са засегнати пряко и непосредствено в негативен аспект от административна дейност. В случая физическото лице необосновано претендира обезщетяване на неимуществени вреди изразяващи се в отрицателни емоции, поради адм. производство на НАП. Несъмнено ревизионното производство засяга имуществото на юридическото лице "МБ п." ЕООД. Това засягане обаче не се отнася пряко до физическото лице, тъй като то е самостоятелно и притежава отделен патримониум. Отговорността на ООД и ЕООД е ограничено до патримониума на юридическото лице- чл. 113 ТЗ. От своя страна физическото лице притежава търговската свобода да участва и в други юридически лица- чл. 65, ал. 2, ал. 3 ТЗ. Връзката на ищеца с ревизионното производство, в което е налице правоотношение между НАП и дружеството не е пряка и непосредствена, а е опосредена от отделни юридически факти, елементи от правния свят на търговеца- чл. 137, чл. 141, ал. 7 ТЗ. 4. В случая не е налице доказана причинена неимуществена вреда, която да е пряка последица от отменения ревизионен акт. Обезщетенията за неимуществени вреди се присъждат за конкретно претърпени физически и психически болки, страдания и неудобства, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. По силата на чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Постановено е, че неправилно административният съд приема, че предвид ангажираните свидетелски показания са доказани, вреди представляващи негативни емоции, напрежение и притеснение, които се явяват пряка и непосредствена последица от отменените административни актове. Няма медицинска документация, от която да е видно настъпила промяна в здравословното състояние на ищеца, настъпила след действието на процесните адм. актове.

Представената етапна епикриза установява травматично увреждане от 24.06.2007 г., причинено от падане, което няма връзка с адм. актове. Същата травма е далеч преди ревизионните производства, първото от които е с начало 12.08.2008 г. 5. От свидетелските показания и съдебнопсихологическата експертиза не може да се приеме, че са доказани вреди, които да подлежат на обезвреда. Заключение на изготвената по делото съдебна експертиза не налага друг извод, тъй като е основано на базата на предположения, а не на реално доказани факти. Посочено е, че не са ангажирани доказателства, че твърдените негативни преживявания, могат да се свържат пряко и обусловено само от оспорените адм. актове, тъй като са настъпили ред събития в личен план- травми, раздели с близки хора. Твърдените от ищеца в исковата молба негативни преживявания, изразяващи се в потиснатост, притеснения, несигурност и безпокойство не могат да се свържат пряко и обусловено от оспорваното на адм. акт. Постановено е, че не следва да се приема, че съдебно оспорване на административен акт по презумция предполага негативни изживявания. Наличието на съдебен спор, предполага правно очакване и не е свързано задължително с причиняване на емоционален дискомфорт. В административното правоотношение е настъпило бързо положително развитие, тъй като в кратък срок е отменено постановлението за обезпечение от 25.07.2018 г., с което са наложени запори върху банковите сметки на ищеца. Съдебните производства не са продължили в по- дълги от обичайните срокове, в които приключват такива производства. Прието е, че не са ангажирани безспорни и категорични доказателства за това, че е налице състояние на лицето, което прехвърля прага на притеснения, обичайни при провеждането на съдебни производства. Приобщените доказателства в тяхната съвкупност сочат, че не се доказват конкретни преживявания, които да обуславят обезвреда по реда на ЗОДОВ. Постановено е, че последица от липсата на доказване на всички предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е отхвърляне на иска. При неустановяване на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата, първоинстанционният съд е отхвърлил исковата претенция при правилно приложение на материалния закон. Направено е заключение, че решението в осъдителната част е постановено в противоречие с материалния закон и е необосновано. Последица от липсата на доказване на всички предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е отхвърляне на иска и в уважената от Административен съд – Русе част. Съобразно този изход е неоснователна и претенцията за лихви върху обезщетението.

-Отменени решения поради нарушение на съдопроизводствените правила.

1) Решение № 21 от 9.07.2018 г. постановено по адм. дело № 149/2018 г., с което Административен съд – Русе отхвърля оспорването по жалбата на Университетска многопрофилна болница за активно лечение "К." АД гр. Русе срещу извършено от началника на Службата по геодезия, картография и кадастър гр. Русе изменение на вписаните данни в кадастралния регистър на недвижимите имоти за сгради с идентификатори 63427.2.5105.54, 63427.2.5105.55 и 63427.2.5105.56 по заявление вх. № 01-66731/21.02.2018 г. на Специализирана болница за активно лечение за пневмо - фтизиатрични заболявания "Д-р Г." ЕООД гр. Русе.

С решение № 6488 от 2.05.2019 г. по адм. дело № 10165/2018 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и връща делото на същия съд, за ново разглеждане от друг състав. Съдът по съществото обосновава следното становище, за да се аргументира: Посочено е, че предмет на оспорване е действието на началника на СГКК-Русе по изменение на КР на гр. Русе, по отношение на три бр. сгради, в частта, с която е извършено заличаване на касатора като техен собственик. Съдът се е произнесъл в повече, като е отхвърлил жалбата изцяло, без да конкретизира частта - предмет на оспорване. Приет за незаконосъобразен е правният извод на съда, че от представените актове за общинска собственост, не се установява правото на собственост на "УМБАЛ - К" АД, Русе, върху процесните гаражи, вкл. и от първия АОС № 1825/17.03.1998 г. - т. 21. Действително актовете за общинска собственост не създават вещни права, а само ги удостоверяват - чл. 5, ал. 1 и 3 ЗОБС. В случая обаче от т. 9 на АОС № 1825/17.03.1998 г., /стр. 40 е установено, че описаните в акта недвижими имоти и сгради са предоставени за стопанисване и управление на община Русе, Обединена Районна болница, Диспансер за белодробни болести, Диспансер за онкологични заболявания, Дирекция за стопански и спомагателни дейности, при липса на доказателства и установявания от съда кои точно имоти и сгради / от описаните в този АОС/ са предоставени на касатора, като правопреемник на Обединена районна болница Русе. Не става ясно също така, въз основа на какви доказателства е прието от съда, че имотът описан в този АОС по т. 21 /стр. 39 гърба/ като "Склад кухня диспансери" е идентичен на процесните три гаража

с идентификатори накрая 54, 55 и 56, както и че описаните в нот. акт № д. № 1/2017 г. на нотариус под рег. № 618, гр. Русе, 3 бр. сгради, представляващи гаражи "фигурират" в този АОС по т. 21. При липсата на доказателства за идентичност на сградата по т. 21 от цит. АОС с процесните 3 бр. гаражи, заснети в КККР с посочените по-горе идентификатори, направените изводи на съда за наличие на такова съответствие са необосновани и неправилни. Постановено е, че не е съобразено, че касаторът е преобразувано публично здравно заведение, при което предоставеното му за стопанисване и управление движимо и недвижимо имущество - държавна или общинска собственост, включено в баланса на здравното заведение, въз основа на което се е преобразувало, преминава в собственост на дружеството - чл. 104, ал. 1 и 2 ЗЛЗ. Направен е извод, че е следвало да се съберат доказателства, чрез задължаване на оспорващото дружество или чрез назначаване на съдебно-икономическа експертиза, да представи извлечение от баланса на здравното заведение, въз основа на което се е преобразувало в търговско дружество и по-конкретно в частта от него отнасяща се до процесните три сгради, ако са били заприходени. Прието е заключение, че при отсъствие на доказателства по тези въпроси, съдът не би могъл да направи извод за неприложимост на чл. 53, ал. 2 ЗКИР и за законосъобразност на заличаването на касатора от КР на собствениците за трите гаража, каквито е направил.

2) Решение № 2 от 20.02.2017 г., постановено по адм. дело № 281, с което Административен съд – Русе отменя по жалба на кмета на Община Ветово, решение № 173 по Протокол № 15 от 29.07.2016 г. на Общински съвет (ОБС) – Ветово, с което е приет бюджета на Община Ветово за 2016 г.

С решение № 9779 от 17.07.2018 г. по адм. дело № 3788/2017 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и връща делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд – Русе. За да приеме този правен резултат съдът обосновава следните доводи: Прието е, че при разглеждане на делото съдът не е изяснил съществени релевантни за допустимостта на жалбата на кмета на Община - Ветово факти. Установява се, че в изпълнение на разпореждане на първоинстанционния съд от 27.09.2016 г. по делото е представено Писмо с изх. № ОБС-06-02-255 от 05.08.2016 г. на председателя на ОС - Ветово до кмета на Община Ветово, депозирано в Община Ветово на 05.08.2016 г., с което последният е уведомен за приетите от ОС - Ветово решения на петнадесетото заседание, проведено на 29.07.2016 г., между които и спорното решение № 173 по Протокол № 15 от същата дата, ведно с преписи от решенията. Наред с това, в изпълнение на разпореждане на съда от 05.10.2016 г. и протоколно определение от съдебно заседание, проведено на 15.12.2016 г. по делото са събрани доказателства, от които се установява, че жалба с вх. № ОБС-06-02-262 от 22.08.2016 г. е подадена от кмета на Община Ветово чрез "Български пощи" ЕАД на 18.08.2016 г. (л. 61 - 65 и л. 85 от първоинстанционното дело). Въз основа на така приобщените доказателства, съдът е приел жалбата на кмета на Община Ветово за подадена в срок и е дал ход на делото. Постановено е, че макар обосновано да е посочил в решението, че със заповед № 4-95-00-522 от 15.08.2016 г. областният управител на О. Р. е върнал за ново обсъждане спорното решение № 173 по Протокол № 15 от 29.07.2016 г. на ОС - Ветово, с което е приет бюджета на Община Ветово за 2016 г., първоинстанционният съд не е съобразил, че този факт изисква изясняване на въпроса след връщане на спорното решение на ОС - Ветово и до изтичане на 14-дневния срок по чл. 45, ал. 7 ЗМСМА прието ли е решение от ОС - Ветово в някоя от хипотезите по чл. 45, ал. 9, предл. второ и трето ЗМСМА, което да подлежи на съдебен контрол съгласно чл. 45, ал. 11 ЗМСМА или по чл. 45, ал. 9, предл. първо ЗМСМА. Направен е извод, че съдът не е извършил преценка досежно наличието на предмет на оспорването като абсолютна предпоставка за допустимостта на съдебното производство. Наред с това, в случай, че ОС - Ветово не е разгледал и не се е произнесъл по върнатия за ново обсъждане акт в срока по чл. 45, ал. 7 ЗМСМА, съдът е следвало да изясни дали областният управител на О. Р. е реализирал оспорване пред административния съд в хипотезата на чл. 45, ал. 8 ЗМСМА, като при положителен отговор, за преценката си относно допустимостта на производството, съдът е следвало да вземе предвид съдбата на образуваното съдебно производство, респективно резултата от предявеното оспорване, а при висящо такова да прецени необходимостта от съединяване на производствата. Направено е заключение, че горните обстоятелства следва да бъдат изяснени по категоричен начин, като за целта не са достатъчни предположения, които могат да се направят въз основа решаването на въпроса по искането за спиране на изпълнението на спорното решение от Върховния административен съд.

3)Решение № 53 от 09.01.2019 г. постановено по адм. дело № 386/2018 г., с което Административен съд – Русе отхвърля оспорването по жалба на "Л. г." ЕООД, против заповед № ДК-02-СЦР-2 от 13.07.2018 г. на началника на Регионална дирекция за национален строителен контрол – Северен централен район.

С решение № 16917 от 11.12.2019 г. по адм. дело № 3819/2019 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и връща делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд. За да се произнесе в този смисъл, съдът е изложил следните мотиви: Прието е, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка досежно спорните обстоятелства по делото, а именно: 1. съставлява ли строеж разпоредената за премахване "Пълначна станция за транспортируемо оборудване под налягане" или отговаря на характеристиките за преместваем обект, в който смисъл са възраженията на оспорващия и 2. отговаря ли незаконния строеж на критериите, залегнали в б. "г", т. 1, ал. 1, чл. 137 ЗУТ. Посочено е, че тези фактически установявания са от съществено значение за преценката за законосъобразност по реда на чл. 146 във връзка с чл. 168, ал. 1 от АПК на процесната заповед, т. е. налице ли е безспорно установен незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 1, във вр. с ал. 2, т. 2 ЗУТ, подлежащ на премахване по реда на чл. 222, ал. 1, т. 10 ЗУТ, на каквото правно основание е издадена процесната заповед. От приетата по делото СТЕ, изготвена от вещо лице-инженер е установен начина на закрепване на пълначната станция към наличната в имота бетонова основа, описани са отделните й елементи, като се сочи, че могат да бъдат отделени без нарушаване на целостта им и преместени със същата функционалност и без увреждане трайно субстанцията на имота - т. 80, § 5 от ДР на ЗУТ, в приложимата редакция преди изм. с бр. 25/2019 г., ДВ. Постановено е, че тези констатации обаче е следвало да бъдат обсъдени във връзка с предназначението на процесната пълначна станция по смисъла на чл. 56 ЗУТ, в приложимата му редакция /бр. 82/2012 г. /, тъй като водещ критерий при разграничаването на преместваем обект от строеж е именно предназначението на нетрайно прикрепен обект. Направен е извод, че за определянето на обекта като преместваем, следва да се съди освен от неговите характеристики / естеството на използваните материали при неговото изграждане, начина на самото изграждане и свързването на обекта с терена/, и от неговото предназначение, тъй като разпоредбата на ал. 1, чл. 56 ЗУТ визира "увеселителни обекти" и такива за "търговски и други обслужващи дейности". По делото не са събрани доказателства, вкл. и чрез допускане на експертиза, за предназначението и вида на дейността, за която се ползва процесната пълначна станция, за да се прецени попада ли в "търговски и други обслужващи дейности". Прието е, че установяването на тези факти е от съществено значение както за валидността на заповед № ДК-02-СЦР-2/13.07.2018 г. на началника на РДНСК – СЦР –гр. Р., така и за нейната законосъобразност, тъй като премахването на обектите по чл. 56 ЗУТ са от компетентността на различен от издателя на процесната заповед административен орган. Изложено е заключение, че изводът на административният съд, че характеристиката на процесната станция е за производство и съхраняване на суровини, вещества и материали с налягане, по-голямо или равно на 0, 07 МРа се явява необоснован, тъй като не почива на обсъдени и налични по делото доказателства - такива не са коментирани в решението.

4)Решение № 70/17.12.2019 г. постановено по адм. дело № 389/2019 г., с което Административен съд – Русе отменя заповед № 185от 09.05.2019 г. на кмет на община Ветово, с която е наредено премахването на незаконен строеж "жилищна сграда в УПИ XIV-1587, кв. , гр. Ветово" и изпраща преписката на кмет на Община Ветово за продължаване на административнопроизводствените действия.

С решение № 8658 от 1.07.2020 г. по адм. дело № 2298/2020 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и връща делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд. Съдът по съществото излага следните аргументи, за да се обоснове: Посочено е, че установената в ЗУТ процедура по установяване и премахване на незаконни строежи е специална, като при провеждането й административния орган действа служебно независимо има или не подадени до него сигнали. Поради това и правните последици от неизпълнението на регламентираната в чл. 225а ал. 2 ЗУТ процедура относно невръчването на съставения констативен акт на заинтересованите лица следва да се преценяват с оглед спецификата на това производство. Прието е, че констативният акт по чл. 225а ал. 2 ЗУТ поставя началото на административното производство, приключващо с издаването на заповед по ал. 1 на същия текст. Основното значение на КА е доказване на съществуването на строежа, неговото местоположение и параметри. По тази

причина евентуалните процесуални нарушения при съставянето на КА не опорочават до степен незаконосъобразност заповедта за премахване на строежа. На още по-малко основание правата на заинтересованите страни биха били засегнати с интензитета по чл. 146, т. 3 от АПК от евентуалното несъобщаване на КА. Предвидената в чл. 225а ал. 2 ЗУТ процедура за връчване на констативния акт има за цел да даде възможност на заинтересованите лица да оспорят констатациите и да направят възражения. Независимо подадени ли са или не такива, административния орган е длъжен да издаде заповед за премахване при наличието на някоя от хипотезите на чл. 225, ал. 2, т. 1-6 ЗУТ. Направен е извод, че защитата си заинтересованата страна е реализирала чрез участието си в съдебното производство, където е имала възможността за упражняване в пълен обем на правото на защита против констатациите по акта. Съгласно теорията и трайната съдебна практика съществено е това нарушение на административнопроизводствените правила, които би обусловило друг резултат, различен от постановения от административния орган. Постановено е, че неправилните изводи на съда за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, са довели и до неправилно позоваване на разпоредбата на чл. 168, ал. 5 АПК, поради което и съдът не е разгледал заповедта на останалите основания по чл. 146 АПК. Изложено е заключение, че последното възпрепятства касационната проверка и е основание за отмяна на съдебното решение и връщане делото за ново разглеждане от друг състав.

5) Решение № 13 от 13.03.2019 г., постановено по адм. дело № 488/2018 г., с което Административен съд Русе отменя по жалба на С. М. В. Акт за установяване на публично държавно вземане № 18/06/1/02062/2/01/04/01 (изх. № 01-170-6500/90#2 от 11.09.2018 г., издаден от директора на Областна дирекция на Държавен фонд "Земеделие" гр. Разград и връща делото като преписка на Областна дирекция на Държавен фонд "Земеделие" - Разград, за издаване на решение за финансова корекция по реда на чл. 69 и сл. от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове по отношение твърдяна нередност при усвояване на средствата, изплатени на С. М. В. по Договор № 18/06/1/0/02062 от 20.01.2016 г. за отпускане на финансова помощ по подмярка 6. 1 "Стартова помощ за млади земеделски стопани" от мярка 6 "Развитие на стопанства и предприятия" по Програма за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г.

С решение № 16715 от 9.12.2019 г. по адм. дело № 6038/2019 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и връща делото за ново разглеждане от друг състав на административния съд. Касационната инстанция излага следните доводи: Посочено е, че правилно процесният АУПДВ е издаден по реда на ДОПК по следните съображения: Няма спор между страните по делото, че С. В. е сключил договор № 20/06/1/0.0.1604/24.10.2016 г. с ДФ "Земеделие" чрез директора на Областна дирекция на фонда в гр. Разград. С договора фондът се е задължил да предостави на В. безвъзмездна финансова помощ по подмярка 6. 1 "Стартова помощ за млади земеделски стопани" от мярка 6 "Развитие на стопанства и предприятия" от ПРСР за периода 2014 г. – 2020 г. Според разпоредбата на § 4, ал. 3 от ДР на ЗУСЕСИФ, предоставянето на безвъзмездна финансова помощ, както и плащанията, верифицирането или сертифицирането на разходите по програмата по ал. 1 /Програмата за развитие на селските райони/ се извършват при условията и по реда на този закон, доколкото друго не е предвидено в Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 г. относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета (ОВ, L 347/487 от 20 декември 2013 г.) и Регламент (ЕС) № 1306/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 г. относно финансирането, управлението и мониторинга на общата селскостопанска политика и за отмяна на регламенти (ЕИО) № 352/78, (ЕО) № 165/94, (ЕО) № 2799/98, (ЕО) № 814/2000, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 485/2008 на Съвета (ОВ, L 347/549 от 20 декември 2013 г.), в ЗПЗП или в акт по неговото прилагане. Прието е, че съгласно § 12, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗПЗП/ДВ бр. 2/2018 г. /, започналите производства по издадените до датата на влизането в сила на този закон наредби по прилагането на мерките от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 – 2013 г. и на мерките и подмерките по чл. 96, т. 2 от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. се довършват по досегашния ред до изтичане на периода на мониторинг. Приет за неправилен е изводът на първоинстанционния съд, че производството е започнало след 7.01.2018 г. – датата на влизане в сила на чл. 96 от ЗПЗП. Направен е извод, че това производство не е и

приключило, тъй като не е изтекъл периода на мониторинг /изтичането на срока в който съответният бенефициент е длъжен да спазва договора за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ/. Постановено е, че в случая производството по сключване на процесния договор за финансово подпомагане е започнало на 23.07.2015 г., когато е подадено заявление за подпомагане с идентификационен № 18/06/1/0.0.2062 по подмярка 6. 1 "Стартова помощ за млади земеделски стопани" от мярка 6 "Развитие на стопанства и предприятия" по Програма за развитие на селските райони за периода /ПРСР/ 2014 – 2020 година. Заявлението за подпомагане е за проект с дейност отглеждане на животни – патици – 300 бр. За това производство относно мярка по чл. 96, т. 2 ЗПЗП, е приложима Наредба № 14 от 28.05.2015 г. за прилагане на подмярка 6. 1 "Стартова помощ за млади земеделски стопани" от мярка 6 "Развитие на стопанства и предприятия" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г., издадена от министъра на земеделието и храните, обн., ДВ, бр. 40 от 2.06.2015 г. и то следва да се довърши по досегашния ред до изтичане на периода на мониторинг, т. е за него е неприложим редът за установяване на задължения по ЗУСЕСИФ. Тази уредба е предвиденото "друго" по смисъла на § 4, ал. 3 (Изм. – ДВ, бр. 2 от 2018 г.) от ПЗР на ЗУСЕСИФ. Отбелязано е, че в същия смисъл е и нормативната уредба в чл. 30, ал. 2 и ал. 3 от Наредба № 4 от 30.05.2018 г. за условията и реда за изплащане, намаляване или отказ за изплащане, или за оттегляне на изплатената финансова помощ за мерките и подмерките по чл. 96, т. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители, приета на основание чл. 9а, т. 3 ЗПЗП. Посочено е, че съгласно цитираната разпоредба за установяване дължимостта на подлежащата на възстановяване сума поради неспазване на критерий за допустимост, ангажимент или друго задължение на бенефициента, извън случаите по ал. 2, изпълнителният директор на ДФЗ – РА, или лице, на което е делегирано правомощие по чл. 20а, ал. 4 от ЗПЗП, издава акт по чл. 166, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Алинея 2 предвижда компетентните органи в случай на издаване на решение за налагане на финансова корекция по реда на чл. 73 от ЗУСЕСИФ за установяване дължимостта на подлежаща на възстановяване сума поради нарушение, което представлява основание за налагане на финансова корекция, посочено в чл. 70 от ЗУСЕСИФ. Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 10 ЗУСЕСИФ, финансова подкрепа със средства от ЕСИФ може да бъде отменена изцяло или частично чрез извършване на финансова корекция "за друга нередност, съставляваща нарушение на приложимото право на Европейския съюз и/или българското законодателство, извършено чрез действие или бездействие от страна на бенефициента, което има или би имало за последица нанасянето на вреда на средства от ЕСИФ." Пояснено е, че в случая фактическото основание за издаването на процесния АУПДВ по чл. 38, ал. 1, т. 1 от Наредба № 14 - неподаване в срок на заявка за второ плащане, посочено в договора за предоставяне на финансова помощ, не съвпада с фактите от хипотезата на разпоредбата от ЗУСЕСИФ. Направен е извод, че с оглед на това не следва да се провежда процедура по ЗУСЕСИФ и съответно да се издава решение за финансова корекция по реда на този закон. Посочено е, че от представеното по делото писмо с изх. № 01-170-6500/119 от 27.03.2018 г. на директора на ОД на ДФ "Земеделие" – Разград, се установява, че С. В. е уведомен на основание чл. 73, ал. 2 от ЗУСЕСИФ за откриване производство по налагане на финансова корекция. В т. 3 от писмото са посочени констатациите на органа, че бенефициера не е подал в срок заявка за второ плащане. Прието е, че с писмото, В. е уведомен за приложимата нормативна уредба, както и правните последици от нарушаване на задължението, като едновременно с това му е предоставена възможност да вземе участие в това производство чрез подаване на възражение. Писмото е било получено от бенефициера и той се е възползвал от дадената му възможност като е подал възражение с вх. № 01-170-6500/90#1 от 16.07.2018 г. Обстоятелството, че административното производство е започнато по реда на ЗУСЕСИФ не съставлява допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като не е ограничено правото и възможността на страната за защита, както и не са нарушени правата ѝ на участие в производството, вкл. чрез представяне на доводи, възражения и за събиране на доказателства и доказателствени средства. Направен е извод, че в случая първоинстанционният съд е достигнал до неправилен извод за издаване на процесния АУПДВ при съществено нарушение на процесуалните правила /нарушения на особения ред и основания в специалния закон ЗУСЕСИФ/ и само на това основание е отменил оспорения акт, като не е извършил проверка за неговата законосъобразност по материалния закон. Изложено е заключение, че ограничаването на обсега на съдебния контрол е в противоречие с процесуалните правила.

6)Решение № 6 от 19.02.2020 г. постановено по адм. дело № 580 от 2019 г., с което Административен съд – Русе изменя Акт за обезщетение на умрели/убити животни, унищожени суровини и храни от животински произход, фуражи, фуражни суровини, фуражни добавки и инвентар, издаден на 03.09.2019 г. от директора на Областна дирекция по безопасност на храните - Русе, в частта, с която е определена оценка и обезщетение за "Животни стоково стадо", собственост на "С. Б." АД, като увеличава определената стойност на обезщетението от 3 965 606.08 лева на 6 309 907.00 лева.

С решение № 10234 от 24.07.2020 г. по адм. дело № 4989/2020 г. Върховният административен съд отменя съдебния акт и връща делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд – Русе. За да приеме този правен резултат съдът обосновава следното становище: Посочено е, че съдът е приел, че изготвената в хода на административното производство експертиза е била приета от органа без възражения и е станала част от административното производство, като такава тя е годно доказателствено средство и съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 от АПК има доказателствена сила и пред съда. Прието е, че изводът, че изготвената оценка е била приета от административния орган без възражения не кореспондира със събраните по делото доказателства. Доказателствата по делото във връзка с тази експертиза са само такива, които доказват, че тя е възложена от административния орган. Отбелязано е, че няма доказателства, че заключението ѝ е било прието от него. Аргументи в тази насока са следните факти: в обжалвания административен акт са използвани данните, предоставени от НСИ, а не тези от експертизата; четири месеца след като лицензиращия оценител е предал заключението си по него не е направен никакъв коментар от възложителя и не е направено плащане на хонорара му – факти, които говорят по-скоро за неприемане на експертната оценка, а не за приемането ѝ без възражение. Направено е заключение, че когато е решил, че тази експертна оценка на обезщетението може да замести нова такава, извършена от назначена в хода на съдебното производство оценителска експертиза, /за което е имало и изрично искане от страна на ответника по жалбата/, съдът е допуснал съществено процесуално нарушение.

-Обезсилени съдебни актове.

1)Решение № 31 от 5.10.2018 г., постановено по адм. дело № 267, с което Административен съд – Русе отменя по жалба на кмета на Община Ветово, решение № 426 по протокол № 49 от 27.04.2018 г. от заседание на Общински съвет – Ветово, с което на основание чл. 21, ал. 2 във връзка с чл. 29а, ал. 2 от ЗМСМА Общински съвет – Ветово е одобрил щат и структура на звеното, което подпомага работата на ОбС – Ветово и неговите комисии и осъществява организационно-техническото и административно обслужване на тяхната дейност, както следва: 1. Технически сътрудник "Канцелария, протокол, Общински съвет" – 2 бр.; 2. Юрисконсулт – 1 бр. и е възложил на кмета на Община Ветово да внесе за разглеждане и одобрение от ОбС – Ветово щат и структура на общинската администрация, съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 2 от ЗМСМА.

С решение № 806 от 17.01.2020 г. по адм. дело № 14287/2018 г. Върховният административен съд обезсилва съдебния акт и прекратява производството по делото. За да се произнесе в този смисъл съдът е изложил следните мотиви: Посочено е, че с обжалваното съдебно решение, по жалба на кмета на Община Ветово, е отменено Решение № 426 по Протокол № 49 от 27.04.2018 г. от заседание на Общински съвет – Ветово, с което на основание чл. 21, ал. 2, във вр. с чл. 29а, ал. 2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМА) ОбС – Ветово е одобрил щат и структура на звеното, което подпомага работата на ОбС – Ветово и неговите комисии и осъществява организационно – техническото и административно обслужване на тяхната дейност, както следва: 1. Технически сътрудник "Канцелария, протокол, Общински съвет" – 2 броя; 2. Юрисконсулт – 1 брой и е възложил на кмета на Община Ветово да внесе за разглеждане и одобрение от ОбС Ветово щат и структура на общинската администрация, съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1, т. 2 ЗМСМА. Прието за неправилна е направената от Административен съд – Русе преценка за допустимост на първоинстанционната жалба на кмета на Община Ветово. Приети за основателни са касационните оплаквания за недопустимост на обжалваното съдебно решение поради постановяването му по жалба на кмета на общината срещу решение на ОбС – Ветово, което не подлежи на оспорване. Направен е извод, че последното не разкрива белезите на индивидуален административен акт, нито е общ или нормативен административен акт. Решението на ОбС - Ветово е акт с вътрешноведомствен и организационен характер по смисъла на чл. 2, ал. 2, т. 3 АПК, който предвид съдържанието, което има не подлежи

на съдебен контрол за законосъобразност по жалбата на кмета на Община Ветово и е изключен от приложното поле на АПК. Прието е още, че задълженията на кмета на общината произтичат от закона, поради което доводът на ответника по касационната жалба, че с решението "формално се създават задължения за кмета на общината" не може да обоснове обратни изводи, нито интерес от оспорване.

IV. Дела с отменен ход по същество на Вилиана Върбанова – Манолова – съдия в Административен съд – Русе за атестационния период 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. За периода са 10 бр. дела.

- По адм. дело № 74/2018 г. е отменен хода по същество на правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 253 от ГПК, чл. 170, ал. 1 от АПК.

- По адм. дело № 249/2018 г. е отменен хода по същество на правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 253 от ГПК и чл. 158, ал. 1 от АПК.

- По адм. дело № 463/2018 е отменен хода по същество на правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 253 от ГПК, чл. 170, ал. 1 от АПК.

- По адм. дело № 464/2018 е отменен хода по същество на правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 195 от ГПК.

- По адм. дело № 293/2019 г. е отменен хода по същество на правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 253 от ГПК и чл. 158, ал. 1 от АПК.

- По адм. дело № 417/2019 г. е отменен хода по същество на правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 253 от ГПК.

- По адм. дело № 783/2019 г. е отменен хода по същество на правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 253 от ГПК и чл. 171 от АПК.

- По адм. дело № 159/2020 г. е отменен хода по същество на правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 253 от ГПК и чл. 158, ал. 1 от АПК.

- По адм. дело № 2/2020 г. е отменен хода по същество на правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 253 от ГПК, чл. 170, ал. 1 от АПК.

- По адм. дело № 590/2021 г. е отменен хода по същество на правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 253 от ГПК и чл. 201 от ГПК.

V. Спрени дела на Вилиана Върбанова – Манолова – съдия в Административен съд – Русе за атестационния период 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. За периода са 10 бр. дела.

- Съдебното производство по адм. дело № 372/2018 г. е спряно на правно основание чл. 144 АПК във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК.

- Съдебното производство по адм. дело № 439/2018 г. е спряно на правно основание чл. 144 АПК във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК.

- Съдебното производство по адм. дело № 123/2019 г. е спряно на правно основание чл. 144 АПК във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК.

- Съдебното производство по адм. дело № 475/2019 г. е спряно на правно основание чл. 144 АПК във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК.

- Съдебното производство по адм. дело № 124/2019 г. е спряно на правно основание чл. 144 АПК във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК.

- Съдебното производство по адм. дело № 112/2020 г. е спряно на правно основание чл. 144 АПК във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК.

- Съдебното производство по адм. дело № 257/2017 г. е спряно на правно основание чл. 144 АПК във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 1 ГПК.

- Съдебното производство по адм. дело № 266/2017 г. е спряно на правно основание чл. 144 АПК във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 1 ГПК.

- Съдебното производство по адм. дело № 348/2022 г. е спряно на правно основание чл. 144 АПК във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, вр. чл. 288 АПК.

- Съдебното производство по адм. дело № 533/2020 г. е спряно на правно основание чл. 144 АПК във вр. с чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК.

VI. Дела със самоотводи на Вилиана Върбанова – Манолова – съдия в Административен съд – Русе за атестационния период 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. За периода са 23 бр. дела.

- По адм. дело № 262/2018 г. самоотвода е с правно основание чл. 144 от АПК във вр. чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК.

- По кас. адм. нак. дело № 197/2018 г. самоотвода е с правно основание чл. 144 от АПК във вр.

-По кас.адм. нак. дело № 243/2018 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По адм. дело № 469/2015 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По адм. дело № 367/2019 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По адм. дело № 756/2019 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По кас.адм. нак. дело № 143/2019 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По адм. дело № 68/2020 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, ал.2 от ГПК.

- По адм. дело № 724/2019 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.5 от ГПК.

-По час. адм. дело № 632/2020 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, ал.2 от ГПК.

- По адм. дело № 615/2020 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, ал.2 от ГПК.

-По адм. дело № 721/2020 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22. ал.1, ал.2 от ГПК.

- По адм. дело № 761/2020 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, ал.2 от ГПК.

- По адм. дело № 50/2021 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По адм. дело № 2/2021 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По адм. дело № 139/2021 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По адм. дело № 179/2021 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По час. адм. дело № 453/2021 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, ал.2 от ГПК.

- По адм. дело № 516/2021 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По адм. дело № 433/2022 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, ал.2 от ГПК.

- По адм. дело № 24/2023 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, т.6 от ГПК.

- По час. адм. дело №127/2023 г. самоотвода е с правно основание чл.144 от АПК във вр. чл.22, ал.1, ал.2 от ГПК.

Посетени съдебни заседания:

С писмо с изх. № 10-170 от 19.07.2023 г. са изискани: 1) 10 броя подбрани на произволен принцип протоколи от проведени открити съдебни заседания по дела председателствани от съдия Вилиана Върбанова - Манолова на произволно избрани дати попадащи в обхвата на периода на атестацията – 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г.; 2) Графиците на съдебните заседания за датите, за които са предоставени протоколите.; 3) Пет броя определения/разпореждания от проведени закрити съдебни заседания в обхвата на периода на атестацията - 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. отразяващи насрочването на делото, допускане на съдебни експертизи, указания към страните. Със писмо изх. № РД -12-154 от 25.07.2023 г. от председателя на АС – Русе, изисканите допълнително протоколи, определения/разпореждания и графици на заседания са своевременно представени. С оглед на което ПАК е прегледала и проверила: 1) протокол от открито съдебно заседание проведено на 14.02.2019 г. по адм. дело № 372/2018 г., заседанието започва в 9,30 часа и приключва в 9,40 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 24.06.2021 г. по адм. дело № 397/2021 г., заседанието започва в 12,06 и приключва в 12,45; протокол от открито съдебно заседание проведено на 24.06.2021 г. по адм. дело № 397/2021г., заседанието започва в 12,30 часа и приключва в 12,45 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 20.12.2018 г. по адм. дело № 429/2018г., заседанието започва в 09,30 часа и приключва в 10,30 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 11.12.2018 г. по адм. дело № 464/2018 г., заседанието започва в 11,00 часа и приключва в 11,20 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 15.09.2022 г. по адм. дело № 520/2021 г., заседанието започва в 13,30 часа и приключва в 13,50 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 02.03.2023 г. по адм. дело № 568/2022 г., заседанието започва в 11,28 часа и приключва в 11,40 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 17.12.2020 г. по адм. дело № 607/2020 г., заседанието започва в 10,15 часа и приключва в 10,45 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 16.01.2020 г. по адм. дело № 674/2019 г., заседанието започва в 10,03 часа и приключва в 10,30 часа; ; протокол от открито съдебно заседание проведено на 27.05.2021 г. по адм. дело № 692/2020 г., заседанието започва в 09,30 часа и приключва в 09,40 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 28.04.2022 г. по адм. дело № 698/2021 г., заседанието започва в 10,12 часа и приключва в 10,36 часа.

2)графици за съдебните заседания проведени на 14.02.2019 г., насрочени се 5 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 24.06.2021 г., насрочени се 5 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 20.12.2018 г., насрочени се 3 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 11.12.2018 г., насрочени са 5 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 15.09.2022 г., насрочени са 2 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 02.03.2023 г., насрочени са 6 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 17.12.2020 г., насрочени са 2 бр. дела; ; графици за съдебните заседания проведени на 16.01.2020 г., насрочени са 5 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 27.05.2021 г., насрочено е 1 бр. дело; графици за съдебните заседания проведени на 28.04.2022 г., насрочени са 6 бр. дела.

3)определение от закрито съдебно заседание проведено на 27.05.2022 г. по адм. дело 65/2022 г.; определение от закрито съдебно заседание проведено на 30.09.2022 г. по адм. дело № 399/2022 г.; разпореждане от закрито съдебно заседание проведено на 05.04.2021 г. по адм. дело № 516/2018 г.; определение от закрито съдебно заседание проведено на 27.10.2020 г. по адм. дело № 545/2020 г.; определение от закрито съдебно заседание проведено на 09.01.2020 г. по адм. дело № 789/2019 г.

Събеседвания:

При лична среща на 10.10.2023 г. в сградата на ВАС със съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова, в спокойна и неангажираща форма, бе проведено събеседване. Обсъдени и разисквани бяха натрупаният професионален опит на магистрата, развитието на правната материя в която тя правораздава, практиката на ВАС и ЕС, поводът на атестирането, както основанията и причините за отводи и спиране на делата. Личните впечатления на членовете на ПАК са, че съдия Върбанова - Манолова показва много добри познания в областта на материалното и процесуално право, изразява и желание да повишава квалификацията и уменията си. Изявява ангажираност и съпричастност към организацията на работата и на съдия в административния съд.

Достоверна писмена информация:

1. Част I от единния формуляр за атестиране – кадрова справка.
2. Част IV от единния формуляр за атестиране от органите на съдебната власт, в който е работил атестирания магистрат за периода 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г.; съдържаща статистически данни и констатации по общите критерии за атестиране по чл. 198 от ЗСВ.
3. Копия на електронен вариант от съдебни актове изброени по – горе в единния формуляр.
4. Становище на комисията по професионална етика при Административен съд – Русе.
5. Справка изх. № ЧР-01-121 Русе от 21.06.2023 г. за ползване на продължителен отпуск поради временна неработоспособност и/или отглеждане на малко дете във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 3 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и зам.-председател на съд. От нея е видно, че за периода на атестиране 18.04.2018 – 18.04.2023 г. съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова е ползвала продължителен отпуск поради временна неработоспособност, както следва: 02.11.2021 – 15.11.2021 г. – общо 14 дни; 16.11.2021 – 25.11.2021 г. – общо 10 дни.
6. Служебна бележка Изх. № ЧР-07-122 Русе, 21.06.2023 г. за наличието на поощрения, наложени наказания и заповеди по реда на чл. 327 ЗСВ във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 7 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и зам.-председател на съд. Тя удостоверява, че през 2017 г. за проявен висок професионализъм, компетентност при осъществяване на Образователната програма „Съдебната власт – информиран избор и гражданско доверие. Отворени съдилища и прокуратури” и принос за отличаването на ВСС със специалната награда на журито за 2017 г. в конкурса „Кристални везни на правосъдието” на Съвета на Европа съдия Вилиана Върбанова-Манолова е удостоена от ВСС със служебна благодарност. 2. На съдия Върбанова не са налагани наказания и заповеди по реда на чл. 327 от ЗСВ.
7. Справка изх. № ЧР-01-123 от 21.06.2023 г. за извършените планови/годишни проверки и по сигнали от Инспектората към ВСС на дейността на магистрата ведно с предприетите мерки по направените в акта констатации за периода на атестиране, както и за проверките по глава трета „а“ на ЗСВ и глава девета, раздели I „а“ и I „б“ на ЗСВ във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 8 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и зам.-председател на съд. От нея се установява, че на съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова: 1. В периода 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. в Административен съд – Русе не е извършвана комплексна планова проверка от Инспектората към Висшия съдебен съвет. През 2021 година в Административен съд – Русе бе извършена проверка от Инспектората към ВСС, възложена със Заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, с времеви обхват 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. Инспекторите извършиха проверка по спазване на разпоредбата на чл. 80 от

Правилника за администрацията в съдилищата по критериите, посочени в решение по т. 20 от Протокол № 32 от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 21.09.2021 г. Констатациите и изводите от проверката бяха отразени в Акт за резултатите от извършената проверка по заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, изх. № ВСС-21-46/09.11.2021 г., връчен на председателя на съда. Изводите на проверяващите са, че в Административен съд – Русе за 2020 г. са спазени всички разпоредби. Няма забележки към работата на съда от Инспектората към Висшия съдебен съвет. 2. На съдия Вилиана Върбанова-Манолова не са извършвани проверки по глава трета „а“ на ЗСВ и глава девета, раздели I „а“ и I „б“ на ЗСВ.

8. Справка изх. № ЧР-01-124 Русе, 21.06.2023 г. за извършените проверки на организацията на дейността на съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова, съответно предприетите мерки за периода на атестиране от горестоящия орган на съдебната власт във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 9 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и зам.-председател на съд. От нея е видно, че за периода 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. на съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова не са извършвани проверки на организацията на дейността на магистрата от горестоящия орган на съдебната власт. През 2019 година в Административен съд – Русе бе извършена проверка на организацията и дейността на съда относно реда за образуване на частните производства в периода 2016 – 2018 г., възложена със Заповед № 466 от 18.02.2019 г. на Председателя на Върховния административен съд. Във връзка с констатациите от проверката са отправени следните препоръки: 1. При постъпване на искане по чл. 166 от АПК, заявено с основната жалба срещу постановения административен акт, делото да се разпределя на случаен принцип между всички съдии, без искането да се отделя от основното дело в частно административно производство. В случай че избраният докладчик поради законово основание е в невъзможност да се произнесе по искането по чл. 166 и чл. 167 АПК в законоустановения срок, последното да бъде разгледано от дежурен съдия, след което делото да се върне на първоначално определения докладчик. 2. При постъпване на искане по чл. 166 и чл. 167 от АПК, подадено след образуване на делото срещу постановения административен акт, да не бъде образувано отделно частно административно производство. В случай че избраният докладчик поради законово основание е в невъзможност да се произнесе по искането по чл. 166 и чл. 167 от АПК в законоустановения срок, последното да бъде разгледано от дежурен съдия, след което делото да се върне на първоначално определения докладчик. 3. Да се свика общо събрание на съдиите от Административен съд – Русе за обсъждане на резултатите от проверката и отправените препоръки. Посочено е още, че резултатите от извършената проверка в Административен съд – Русе и отправените препоръки бяха обсъдени на общо събрание на съдиите, проведено на 22.11.2019 г. и на 03.12.2019 г. В резултат на взетите решения на Общото събрание са изменени Правилата за разпределение на постъпилите в съда дела, в сила от 01.01.2020 г.

9. Справка от ИВСС с изх. № А-23-330 от 26.06.2023 г. относно извършени проверки по сигнали и резултатите от тях, вкл. по глава девета, раздел I „а“ и I „б“ на ЗСВ, от която е видно, че: а/ за атестирания период срещу съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова не са постъпвали основателни жалби и сигнали; б/ в ИВСС не са постъпвали сигнали по реда на I „б“ на глава девета на ЗСВ; в/ през 2022 г. съдия Върбанова - Манолова е подала декларация за имущество и интереси и проверката по раздел I „а“ от глава девета на ЗСВ е приключила с доклад за съответствие на основание чл. 175 ж, ал. 1 от ЗСВ; г/ не са постъпвали заявления срещу съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова за нарушаване на правото на разглеждане и решаване на делата в разумен срок, считано от 10.03.2017 г.

10. Писмо изх. № ВСС-8084/2023 г. от 03.07.2023 г.

11. Писмо изх. № ВСС-8084/2023 г. от 06.06.2023 г.

12. Писмо изх. № ЧР-07.127 от 22.06.2023 г.

ЕДИНЕН ФОРМУЛЯР ЗА АТЕСТИРАНЕ НА СЪДИЯ, ПРЕДСЕДАТЕЛ И ЗАМЕСТИК-ПРЕДСЕДАТЕЛ НА СЪД

Част IV-а

А. Съдии - граждански, административни

1. Общ брой и вид на делата за разглеждане - висящи от предходен период, новообразувани и върнати за ново разглеждане, отчетени към началото на атестационния период							
1.1 Първоинстанционни дела							
граждански	ч.граждански	търговски	ч.търговски	администр.	ч.администр.	фирмени	
				410	123		
1.2 Въззивни дела							
граждански		ч.граждански		търговски		ч.търговски	
1.3 Касационни дела							
граждански	ч.граждански	търговски	КАНД	административни		ч.административни	
			277	3		1	
Констатации:							

2. Спазване на сроковете				
2.1. Общ брой и вид на неприключилите дела и времевата им продължителност от датата на образуване към крайния момент на атестационния период				
до 3 месеца	от 3 до 6 месеца	от 6 месеца до 1 година	над 1 година	
17	6	5	3	
2.1.1 Обявени за решаване от делата по т.2.1.				
до 3 месеца	от 3 до 6 месеца	от 6 месеца до 1 година	над 1 година	
2	3	2	0	
2.2 Срокове за разглеждане на делото от образуването до постановяване на съдебния акт, с който приключва производството				
Дела през периода на атестиране - брой				
година/вид	постъпили – новообразувани и върнати за ново разглеждане	свършени	дела с продължителност над една година	
			свършени в атестацион- ния период	останали несвършени и причините за това
18.04.2018 до 31.12.2018 година				
адм.дела	82	50		
ч.адм.дела	23	23		
касац.адм.дела	1	1		
ч.касац.адм.дела	0	0		
канд	47	36		
ОБЩО за годината:	153	110		
2019 година				
адм.дела	93	92		
ч.адм.дела	36	35		
касац.адм.дела	0	0		
ч.касац.адм.дела	0	0		
канд	58	62		
ОБЩО за годината:	187	189		

2020 година				
адм.дела	74	87		
ч.адм.дела	26	27		
касац.адм.дела	1	1		
ч.касац.адм.дела	1	1		
канд	59	65		
ОБЩО за годината:	161	181		
2021 година				
адм.дела	80	66		
ч.адм.дела	20	20		
касац.адм.дела	0	0		
ч.касац.адм.дела	0	0		
канд	45	42		
ОБЩО за годината:	145	128		
2022 година				
адм.дела	62	62		
ч.адм.дела	15	15		
касац.адм.дела	1	1		
ч.касац.адм.дела	0	0		
канд	55	57		
ОБЩО за годината:	133	135		
01.01.2023-18.04.2023 година				
адм.дела	19	27		
ч.адм.дела	3	3		
касац.адм.дела	0	0		
ч.касац.адм.дела	0	0		
канд	13	10		
ОБЩО за годината:	35	40		
ОБЩО за периода на атестация:	814	783		
Констатации:				
Забележка: посочва се и броят на делата, прекратени с медиация или съдебна спогодба, както и на делата, по които има уважени жалби за бавност.				

2.3 Срокове за изготвяне на съдебните актове (от обявяването за решаване до изготвянето на съдебния акт)

година/вид	брой изготвени актове	изготвени в срок до 1 месец	изготвени в срок до 3 месеца	изготвени в срок до 1 година	изготвени в срок над 1 година
18.04.2018 до 31.12.2018 година					
първоинст. адм. дела	50	50			
ч. първоинст. адм. дела	23	23			
касац. адм. дела	1	1			
ч. касац. адм. дела	0	0			
канд	36	36			
ОБЩО за годината:	110	110			
2019 година					
първоинст. адм. дела	92	92			
ч. първоинст. адм. дела	35	35			
касац. адм. дела	0	0			
ч. касац. адм. дела	0	0			
канд	62	62			
ОБЩО за годината:	189	189			
2020 година					
първоинст. адм. дела	87	87			
ч. първоинст. адм. дела	27	27			
касац. адм. дела	1	1			
ч. касац. адм. дела	1	1			
канд	65	65			
ОБЩО за годината:	181	181			
2021 година					
първоинст. адм. дела	66	66			
ч. първоинст. адм. дела	20	20			
касац. адм. дела	0	0			
ч. касац. адм. дела	0	0			
канд	42	42			
ОБЩО за годината:	128	128			
2022 година					
първоинст. адм. дела	62	62			
ч. първоинст. адм. дела	15	15			
касац. адм. дела	1	1			
ч. касац. адм. дела	0	0			
канд	57	57			
ОБЩО за годината:	135	135			
01.01.2023 до 18.04.2023 година					
първоинст. адм. дела	27	27			
ч. първоинст. адм. дела	3	3			
касац. адм. дела	0	0			
ч. касац. адм. дела	0	0			
канд	10	10			
ОБЩО за годината:	40	40			
ОБЩО за периода на атестация:	783	783			

Констатации:

(При забава на съдебния акт с повече от 3 месеца, се посочва причината)

3. Резултати от институционален контрол (брой потвърдени и отменени актове и основанията за това)								
година/вид	постановени	подлежащи на обжалване	обжалвани	потвърдени	изцяло отменени*1	изменени	прекратени	недопуснати до касац. обжалване*2
18.04.2018 до 31.12.2018 година								
първоинст. адм. дела	50	48	16	12	1	1	0	0
ч. първоинст. адм. д.	23	0	0	0	0	0	0	0
касац. адм. дела	1	0	0	0	0	0	0	0
ч. касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0	0	0
канд	36	0	0	0	0	0	0	0
ОБЩО за годината:	110	48	16	12	1	1	0	0
2019 година								
първоинст. адм. дела	92	83	42	35	8	1	0	0
ч. първоинст. адм. д.	35	0	0	0	0	0	0	0
касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0	0	0
ч. касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0	0	0
канд	62	0	0	0	0	0	0	0
ОБЩО за годината:	189	83	42	35	8	1	0	0
2020 година								
първоинст. адм. дела	87	76	29	26	6	1	0	0
ч. първоинст. адм. д.	27	0	0	0	0	0	0	0
касац. адм. дела	1	0	0	0	0	0	0	0
ч. касац. адм. дела	1	0	0	0	0	0	0	0
канд	65	0	0	0	0	0	0	0
ОБЩО за годината:	181	76	29	26	6	1	0	0
2021 година								
първоинст. адм. дела	66	53	28	28	6	1	0	0
ч. първоинст. адм. д.	20	0	0	0	0	0	0	0
касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0	0	0
ч. касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0	0	0
канд	42	0	0	0	0	0	0	0
ОБЩО за годината:	128	53	28	28	6	1	0	0
2022 година								
първоинст. адм. дела	62	51	27	14	3	0	0	0
ч. първоинст. адм. д.	15	0	0	0	0	0	0	0
касац. адм. дела	1	0	0	0	0	0	0	0
ч. касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0	0	0
канд	57	0	0	0	0	0	0	0
ОБЩО за годината:	135	51	27	14	3	0	0	0
01.01.2023 до 18.04.2023 година								
първоинст. адм. дела	27	18	8	6	1	0	0	0
ч. първоинст. адм. д.	3	0	0	0	0	0	0	0
касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0	0	0
ч. касац. адм. дела	0	0	0	0	0	0	0	0
канд	10	0	0	0	0	0	0	0
ОБЩО за годината:	40	18	8	6	1	0	0	0
ОБЩО за периода на атестация:	783	329	150	121	25	4	0	0

*1 - от тях се посочва и брой отменени актове по извънредните способи за отмяна

*2 - отнася се само за граждански дела

Запознаване на атестирания с данните посочени в част IV-а

Замознае с гошное, Вилана Върбанова

22.06.2023.

Обща натовареност на съответния съдебен район и орган на съдебната власт, както и натовареността на атестираните в сравнение с другите съдии от същия орган на съдебната власт

година/ натовареност	брой постъпили дела	брой дела за разглеждане	брой свършени дела	отработени човеко месеци	Действителна натовареност	
					към делата за разглеждане	към свършени дела
18.04-31.12.2018 година						
Натовареност на органа на съдебната власт	601	808	589	46	17.57	12.80
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестирания магистрат	116	153	110	8	19,13	13.75
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдмС)						
Административен съд						
Административен съд						
2019 г.						
Натовареност на органа на съдебната власт	1216	1444	1237	84	17.19	14.73
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестирания магистрат	187	233	189	12	19.42	15.75
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдмС)						
Административен съд – Шумен					15.44	13.72
Административен съд – В. Търново					13.58	11.76
2020 г.						
Натовареност на органа на съдебната власт	1225	1433	1228	94	15.24	13.06
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестирания магистрат	161	206	181	12	17.17	15.08
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдмС)						
Административен съд – Шумен					12.74	10.87
Административен съд – В. Търново					12.79	10.26

2021 г.						
Натовареност на органа на съдебната власт	1130	1335	1125	95	14.05	11.84
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестирания магистрат	145	169	128	12	14.08	10.67
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдМС)						
Административен съд – Шумен					12.64	11.44
Административен съд – В. Търново					12.46	10.34
2022 година						
Натовареност на органа на съдебната власт	994	1204	1007	95	12.67	10.60
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестирания магистрат	133	171	135	12	14.25	11.25
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдС)						
Административен съд – Шумен					9.65	8.26
Административен съд – В. Търново					12.23	10.47
01.01.2023 до 18.04.2023 година						
Натовареност на органа на съдебната власт	308	505	284	26	19.42	10.92
Натовареност на отделението						
Натовареност на атестирания магистрат	35	75	40	3	25	13.33
Натовареност на равни по степен органи на съдебната власт (АдС)						
Административен съд						
Административен съд						

Забележка: По посочените параметри - постъпили, за разглеждане и свършени дела са включени общ брой граждански и наказателни дела.

Индивидуалната натовареност на атестирания съдия се определя според статистическите данни и данните от Системата за изчисляване натовареността на съдиите, съобразно Правилата за оценка на натовареността на съдиите, приети с решение на ВСС.

Част VI

Общи критерии за атестиране на съдия, председател и заместник-председател - констатации, цифрова оценка

1. Правни познания и умения за прилагането им

Констатации:

От част IV „а“ от единния формуляр за атестиране от органите на съдебната власт се установява, че през атестационния период 18.04.2018 г. до 18.04.2023 г. са постъпили общо 814 бр. дела от тях от съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова са свършени 783 бр. дела. Свършените спрямо постъпилите дала са 96,2 %. Съдия Върбанова - Манолова през посоченото време е разгледала 410 бр. първоинстанционни административни дела и 123 бр. частни административни дела. Тя се е произнасяла и в троен състав по касационни дела, като общо за периода те са 3 бр. административни дела и 1 бр. частни административни дела, както и 277 бр. касационни административнонаказателни дела. Общо за периода изготвените актове са 783 бр., от тях изготвени в срок до 1 месец са 783 бр. – 100 %. Броят и видът на неприключилите дела и времевата им продължителност от датата на образуване към крайния момент на атестационния период са: до 3 месеца – 17 бр., от тях обявени за решаване са 2 бр., от 3 до 6 месеца са 6 бр., от тях обявени за решаване са 3 бр., от 6 до 1 година са 5 бр., от тях обявени за решаване са 2 бр., над 1 година са 3 бр., от тях няма обявени за решаване. От постановените общо за атестирания период съдебни актове на обжалване са подлежали 329 бр. от тях са обжалвани 150 бр. – 45,6% от подлежащите на обжалване. От обжалваните 150 бр. дела, 121 бр.- 80,7% са потвърдени, 25 бр. – 16,7% са изцяло отменени, 4 бр. – 2,7% са изменени. От изложеното може да се направи обоснован извод, че съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова притежава много добра правна подготовка и знания в областта на административното право и процес. От предоставените за проверка на ПАК актове на магистрата, става ясно, че са разглеждани дела от различна и многообразна правна материя. Това е свидетелство и показател за способността и да се решават дела с много голяма фактическа и правна сложност. Постановените съдебни актове, който са потвърдени от проверяващата съдебна контролно –отменителна инстанция са съобразени и съответстват с конкретните обстоятелства и наличната фактическа обстановка по делото и със постоянната съдебна практика. Те са написани на разбираем, ясен, точен и недвусмислен, юридически език. Много добре са мотивирани и правилно са структурирани и подредени. Отменените определения са 5 бр., отменените решения поради нарушение на материалния закон и/или необоснованост са 17 бр, отменените решения поради нарушение на съдопроизводствените правила са 6 бр, и 1 съдебен акт е обезсилена, като в тази бройка са посочени и частично изменените съдебни актове. При отменените определения е ставало въпрос за следните нарушения: неправилна преценка относно правния интерес на жалбоподателя; липса на мотиви за относимите за спора основания по искането за спиране на предварителното изпълнение на заповед; произнасяне при неналичие на предпоставките по чл. 166, ал. 2, във връзка с ал. 4 от АПК; съдът не е указал процесуално съдействие на жалбоподателята, а е прекратил производството на основание чл. 158, ал. 3 от АПК, позовавайки се на определение по чл. 158, ал. 1 от АПК постановено в друго съдебно производство; неправилна преценка от кой момент започва да тече срока за оспорване. Относно отменените решения поради нарушение на материалния закон и/или необоснованост се е касало за неправилно приложение на съответния материален закон – ЗТИП, ЗУСЕСИФ, ДОПК, ЗМДТ, ЗПЗП, ЗАвтП, ЗДДС, ЗОП, ЗЗП, ЗМВР, КСО, ЗМСМА, ЗДОВ. Една част от произнесените съдебни актове са отменени поради съществени процесуални нарушения /описани по - горе/ и делата са върнати за ново разглеждане от друг съдебен състав за събиране на допълнителни доказателства, изясняване на фактическата обстановка, обсъждане задълбочено на всички доказателства по делото, назначаване на съдебни експертизи, не е направена преценка досежно наличието на предмет на оспорването, като абсолютна предпоставка за допустимостта на съдебното производство, съдебния акт не почива на обсъдени и налични по делото доказателства – такива не са коментирани в решението, неправилни изводи на съда за

	допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила довели до неправилно позоваване на разпоредбата на чл. 168, ал. 5 от АПК, поради което съдът не е разгледал заповедта на останалите основания по чл. 146 от АПК, съдът е приел, че изготвената в хода на административното производство експертиза е приета без възражение и е решил, че тя може да замести нова такава назначена в хода на съдебното производство при изрично искане за нова. При обезсиленото решение се е касало, че направената от съда преценка за допустимостта на жалбата е неправилна, тъй като решението на административния орган не подлежи на оспорване, понеже няма белезите на индивидуален административен акт нито е общ или нормативен акт, а е с вътрешноведомствен характер. С оглед на така констатираните основания за отмяна на съдебните актове и като се отчете фактическата и правна сложност на една част от делата може да се направи обоснован извод, че не е налице трайна тенденция и системни пропуски при осъществяваната правораздавателна дейност от атестирания съдия. Предвид наличието на съдебни актове, отменени от касационната инстанция поради допуснати от атестирания магистрат някои съществени процесуални нарушения, както и се отчете, че са отменени и решения поради неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон /посочени по-горе/, както и един съдебен акт, който е обезсилен, то по този критерий на съдия Върбанова - Манолова следва да се дадат 19 точки от 20 възможни.
	<i>Оценка: 19 точки.</i>

2.	Умение за анализ на правнорелевантните факти <i>Констатации:</i> При проверка на съдебните актове се констатира, че съдията излага последователно, систематизирано, ясно и логически установените и доказани факти, анализира и подробно обсъжда събраните по делото доказателства, задълбочено и при стриктно спазване на процесуалните изисквания и правила за това. Изготвените от съдия Върбанова - Манолова мотиви към съдебните актове са написани на професионален език, достатъчно описателни и пълни. Приоритетно съдията обсъжда и коментира всички доводи, твърдения, становища и възражения на страните. Окончателният и краен правен извод по всяко едно от делата е обоснован и мотивиран съобразно очертания предмет на спора и петитума на жалбата, при установената и доказана безспорно фактическа обстановка след аргументирано обсъждане на доказателствата по делото и приложимия и относим материален закон. Във връзка със съдебните актове, които са отменени или изменени частично се наблюдава недостатъчна задълбоченост при анализа на събраните и приобщени доказателства, неизясняване на материалния спор, както и излагане на неясни мотиви, съответно до непознаване на приложимия материален закон или неправилно тълкуване на същия. Видно е от мотивите на описаните по – горе съдебни актове, че по – някой от тях са констатирани нарушения като: необходимост от събиране на допълнителни доказателства, изясняване на фактическата обстановка, обсъждане задълбочено на всички доказателства по делото, назначаване на съдебни експертизи, не е направена преценка досежно наличието на предмет на оспорването, като абсолютна предпоставка за допустимостта на съдебното производство, съдебния акт не почива на обсъдени и налични по делото доказателства – такива не са коментирани в решението, неправилни изводи на съда за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила довели до неправилно позоваване на разпоредбата на чл. 168, ал. 5 от АПК, поради което съдът не е разгледал заповедта на останалите основания по чл. 146 от АПК, съдът е приел, че изготвената в хода на
----	--

административното производство експертиза е приета без възражение и е решил, че тя може да замести нова такава назначена в хода на съдебното производство при изрично искане за нова. При обезсиленото решение се е касаело, че направената от съда преценка за допустимостта на жалбата е неправилна, тъй като решението на административния орган не подлежи на оспорване, понеже няма белезите на индивидуален административен акт нито е общ или нормативен акт, а е с вътрешноведомствен характер. С оглед на направените установявания, констатации и изводи на атестиращият магистрат по този критерий следва да се дадат 19 от 20 възможни точки. Оценка: 19 точки.
--

3. Умение за оптимална организация на работата

Констатации:

Видно от справка IV, е че през периода 18.04.2018 г.- 31.12.2018 г. натовареността на атестиращия магистрат спрямо брой постъпили дела е 116, спрямо брой дела за разглеждане е 153, спрямо брой свършени дела е 110, а спрямо отработени човеко месеци е 8. Действителната натовареност на съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова за същата година към делата за разглеждане е 19,13, а към свършените дела е 13,75. За 2019 г. натовареността на атестиращия магистрат спрямо брой постъпили дела е 187, спрямо брой дела за разглеждане е 233, спрямо брой свършени дела е 189, а спрямо отработени човеко месеци е 12. Действителната натовареност на магистрата за същата година към делата за разглеждане е 19,42, а към свършените дела е 15,75. През 2020 г. натовареността на атестиращия магистрат спрямо брой постъпили дела е 161, спрямо брой дела за разглеждане е 206, спрямо брой свършени дела е 181, а спрямо отработени човеко месеци е 12. Действителната натовареност на Върбанова - Манолова за същата година към делата за разглеждане е 17,17, а към свършените дела е 15,08. За 2021 г. натовареността на атестиращия магистрат спрямо брой постъпили дела е 145, спрямо брой дела за разглеждане е 169, спрямо брой свършени дела е 128, а спрямо отработени човеко месеци е 12. Действителната натовареност на магистрата за същата година към делата за разглеждане е 14,08, а към свършените дела е 10,67. За 2022 г. натовареността на атестиращия магистрат спрямо брой постъпили дела е 133, спрямо брой дела за разглеждане е 171, спрямо брой свършени дела е 135, а спрямо отработени човеко месеци е 12. Действителната натовареност на магистрата за същия период към делата за разглеждане е 14,25, а към свършените дела е 11,25. През периода от 01.01.2023 г. – 18.04.2023 г. натовареността на атестиращия магистрат спрямо брой постъпили дела е 35, спрямо брой дела за разглеждане е 75, спрямо брой свършени дела е 40, а спрямо отработени човеко месеци е 3. Действителната натовареност на съдия Вилиана Върбанова - Манолова за същата година към делата за разглеждане е 25, а към свършените дела е 13,33. По атестационната преписка е приложена справка изх. № ЧР-01-123 от 21.06.2023 г. за извършените планови/годишни проверки и по сигнали от Инспектората към ВСС на дейността на магистрата ведно с предприетите мерки по направените в акта констатации за периода на атестиране, както и за проверките по глава трета „а“ на ЗСВ и глава девета, раздели I „а“ и I „б“ на ЗСВ във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 8 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и зам.-председател на съд. От нея се установява, че на съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова: 1. В периода 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. в Административен съд – Русе не е извършвана комплексна планова проверка от Инспектората към Висшия съдебен съвет. През 2021 година в Административен съд – Русе бе извършена проверка от Инспектората към ВСС, възложена със Заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, с времеви обхват 01.01.2020 г. – 31.12.2020 г. Инспекторите извършиха проверка по спазване на разпоредбата на чл. 80 от Правилника за администрацията в съдилищата по критериите, посочени в решение по т. 20 от Протокол № 32 от заседание на Съдийската колегия на Висшия съдебен съвет, проведено на 21.09.2021 г. Констатациите и изводите от проверката бяха отразени в Акт за резултатите от извършената проверка по заповед № ВСС-21-46/05.10.2021 г. на главния инспектор на ИВСС, изх. № ВСС-21-46/09.11.2021 г., връчен на

председателя на съда. Изводите на проверяващите са, че в Административен съд – Русе за 2020 г. са спазени всички разпоредби. Няма забележки към работата на съда от Инспектората към Висшия съдебен съвет. 2. На съдия Вилиана Върбанова-Манолова не са извършвани проверки по глава трета „а“ на ЗСВ и глава девета, раздели I „а“ и I „б“ на ЗСВ. Предоставена е и справка изх. № ЧР-01-124 Русе, 21.06.2023 г. за извършените проверки на организацията на дейността на съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова, съответно предприетите мерки за периода на атестиране от горестоящия орган на съдебната власт във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 9 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и зам.-председател на съд. От нея е видно, че за периода 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. на съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова не са извършвани проверки на организацията на дейността на магистрата от горестоящия орган на съдебната власт. През 2019 година в Административен съд – Русе бе извършена проверка на организацията и дейността на съда относно реда за образуване на частните производства в периода 2016 – 2018 г., възложена със Заповед № 466 от 18.02.2019 г. на Председателя на Върховния административен съд. Във връзка с констатациите от проверката са отправени следните препоръки: 1. При постъпване на искане по чл. 166 от АПК, заявено с основната жалба срещу постановления административен акт, делото да се разпределя на случаен принцип между всички съдии, без искането да се отделя от основното дело в частно административно производство. В случай че избраният докладчик поради законово основание е в невъзможност да се произнесе по искането по чл. 166 и чл. 167 АПК в законоустановения срок, последното да бъде разгледано от дежурен съдия, след което делото да се върне на първоначално определения докладчик. 2. При постъпване на искане по чл. 166 и чл. 167 от АПК, подадено след образуване на делото срещу постановления административен акт, да не бъде образувано отделно частно административно производство. В случай че избраният докладчик поради законово основание е в невъзможност да се произнесе по искането по чл. 166 и чл. 167 от АПК в законоустановения срок, последното да бъде разгледано от дежурен съдия, след което делото да се върне на първоначално определения докладчик. 3. Да се свика общо събрание на съдиите от Административен съд – Русе за обсъждане на резултатите от проверката и отправените препоръки. Посочено е още, че резултатите от извършената проверка в Административен съд – Русе и отправените препоръки бяха обсъдени на общо събрание на съдиите, проведено на 22.11.2019 г. и на 03.12.2019 г. В резултат на взетите решения на Общото събрание са изменени Правилата за разпределение на постъпилите в съда дела, в сила от 01.01.2020 г. Представена е и справка от ИВСС с изх. № А-23-330 от 26.06.2023 г. относно извършени проверки по сигнали и резултатите от тях, вкл. по глава девета, раздел I „а“ и I „б“ на ЗСВ, от която е видно, че: а/ за атестирания период срещу съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова не са постъпвали основателни жалби и сигнали; б/ в ИВСС не са постъпвали сигнали по реда на I „б“ на глава девета на ЗСВ; в/ през 2022 г. съдия Върбанова - Манолова е подала декларация за имущество и интереси и проверката по раздел I „а“ от глава девета на ЗСВ е приключила с доклад за съответствие на основание чл. 175 ж, ал. 1 от ЗСВ; г/ не са постъпвали заявления срещу съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова за нарушаване на правото на разглеждане и решаване на делата в разумен срок, считано от 10.03.2017 г. С оглед на изложените данни може да се направи извод, че атестирания магистрат умее рационално и правилно да разпределя и групира служебните задачи и ангажименти съобразно тяхната важност, значимост и тежест. Поради, което по този критерий следва да и се дадат максималния брой точки.

Оценка: 15 точки.

4.	Експедитивност и дисциплинираност <i>Констатации:</i> При изпълнение на служебните си задължения по разглеждане и решаване на възложените и дела съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова се ръководи единствено от своето вътрешно убеждение и от закона, като не се поддава на натиск, стимули и други преки или косвени влияния, вкл. и от представители на другите власти. Съдия Върбанова – Манолова изпълнява отговорно и служебните си задължения и възложените и задачи. Приложена е по преписката служебна бележка Изх. № ЧР-07-122 Русе, 21.06.2023 г. за наличието на поощрения, наложени наказания и заповеди по реда на чл. 327 ЗСВ във връзка с изискването на чл. 58, ал. 2, т. 7 от Наредба № 2 за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и зам.-председател на съд. Тя удостоверява, че през 2017 г. за проявен висок професионализъм, компетентност при осъществяване на Образователната програма „Съдебната власт – информиран избор и гражданско доверие. Отворени съдилища и прокуратури” и принос за отличаването на ВСС със специалната награда на журито за 2017 г. в конкурса „Кристални везни на правосъдието” на Съвета на Европа съдия Вилиана Върбанова-Манолова е удостоена от ВСС със служебна благодарност. 2. На съдия Върбанова не са налагани наказания и заповеди по реда на чл. 327 от ЗСВ. От изискваните и предоставени справки е видно, че съдия Върбанова - Манолова за атестирания период има 23 самоотвода, 10 броя спрени дела и 10 броя дела с отменен ход по същество. Това показва добра организация на работата, бързина, срочност, отговорност и старание. Поради което по този критерий следва да се дадат максималния брой точки. <i>Оценка: 8 точки.</i>
----	--

5.	Спазване на правилата за етично поведение <i>Констатации:</i> Представено е становище на Комисията за професионална етика при Административен съд – Русе по повод извънредно атестиране на съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова. От него се установява, че съдия Вилиана Върбанова е с дългогодишен общ юридически стаж, над 25 години, като първоначално е встъпила в длъжност като магистрат през 2004 година, а в Административен съд – Русе е съдия от 15.02.2007 г. При изпълнение на служебните си задължения и упражняване на правомощия, съдия Върбанова постановява актове и взема решения единствено въз основа на закона и вътрешното си убеждение. Това ѝ позволява да не се поддава на натиск, заплахи, стимули или влияния на представители на власт, вътрешна или външна за съдебната система. Отнася се с необходимата сериозност в работата си като магистрат. Проучва детайлно и задълбочено разпределените ѝ дела, прилага стриктно процесуалните правила и не проявява пристрастия към участниците в процеса, като проявява уважение към страните по делата и техните процесуални представители. Съдебните актове постановява в изискуемите процесуални срокове, въз основа на прецизен анализ на доказателствения материал и на разписаното в закона, при съобразяване на спецификата на всеки казус. Посочено е, че съдия Върбанова е колегиална и толерантна в отношенията си с магистратите и със съдебните служители. Отнася се с еднакво уважение към всички магистрати и съдебни служители. Има принципна и открита позиция както по въпроси, касаещи организацията на работата в съда, така и по професионални теми. Умее да формулира точно и ясно проблемите, поема възложените ѝ задачи и отговаря за изпълнението им. Поведението ѝ се отличава с коректност и добронамереност. Не създава условия за конфликтни ситуации в служебната среда. Съдия Върбанова умее да работи в екип, взискателна е както към своята работа, така и към работата на съдебните служители. Проявява се като principen и честен човек с висок морал и поведение, което съответства на изискванията за професионална етика на магистрата. Проявява активност за непрекъснато повишаване на теоретичната си подготовка в областта на националното и общностното право, както в страната, така и в държави – членки на ЕС, която активност ѝ позволява да приложи новите знания практически в правораздавателната си дейност. Отбелязано е, че съдия
----	---

Върбанова умее да пази като служебна тайна онези факти и обстоятелства, които са ѝ станали известни при или по повод на служебните задължения. Съдия Върбанова няма налагани дисциплинарни наказания и няма образувани дисциплинарни производства. В Комисията по професионална етика не са постъпвали сигнали за нарушаване на професионалната етика или конфликт на интереси срещу съдия Върбанова. Становището на Комисията по професионална етика е, че съдия Вилиана Върбанова-Манолова отговаря на критериите, залегнали в Кодекса за етично поведение на българските магистрати, и притежава необходимите нравствени и професионални качества, които я отличават като справедлив и безпристрастен съдия. Поради горе изложеното по този критерий следва да се дадат максималният брой точки.

Оценка: 12 точки.

Част VII
Специфични критерии за атестиране на съдия, председател и заместник-председател - констатации, цифрова оценка

1. Спазване на графика за провеждане на съдебни заседания
<i>Констатации:</i> Атестиращият магистрат Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова притежава нужните умения, качества и способност за изготвяне и подреждане на оптимален график на съдебното заседание. До този извод ПАК достигна след щателна проверка на предоставени графици за съдебните заседания, а по конкретно - графици за съдебните заседания проведени на 14.02.2019 г., насрочени се 5 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 24.06.2021 г., насрочени се 5 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 20.12.2018 г., насрочени се 3 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 11.12.2018 г., насрочени са 5 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 15.09.2022 г., насрочени са 2 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 02.03.2023 г., насрочени са 6 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 17.12.2020 г., насрочени са 2 бр. дела; ; графици за съдебните заседания проведени на 16.01.2020 г., насрочени са 5 бр. дела; графици за съдебните заседания проведени на 27.05.2021 г., насрочено е 1 бр. дело; графици за съдебните заседания проведени на 28.04.2022 г., насрочени са 6 бр. дела. От тях се установява, че съдията проучва и преценява вида и характера на насрочените дела и правилно планира обема на конкретната работа и действия по всяко едно от тях, които ще се осъществяват в съответното съдебно заседание - това е признак за добра предварителна подготовка за разглеждането им. С оглед на изложеното може да се обоснове извод за загриженост, толерантност и организираност в работата на съдията, позволяващ на страните да планират и предвиждат ангажиментите си. При необходимост от отлагане на делото, с.з. се насрочва в разумен срок, като се съобразяват възможностите за явяване на страните и необходимото време за изготвяне на експертизи и за събиране на други доказателства. Не се установява забавяне при преценка редовността и допустимостта на жалбите и насрочването им в открити съдебни заседания, както и събирането на доказателства и обявяването на делата за решаване. Поради изложеното по този критерии следва да се дадат максималния брой точки.
Оценка: 3 точки.

2. Умение за водене на съдебно заседание и съставяне на протокол
<i>Констатации:</i> С писмо с изх. № 10-170 от 19.07.2023 г. са изискани: 1) 10 броя подбрани на произволен принцип протоколи от проведени открити съдебни заседания по дела председателствани от съдия Вилиана Върбанова - Манолова на произволно избрани дати попадащи в обхвата на периода на атестацията – 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г.; 2) Графиките на съдебните заседания за датите, за които са предоставени протоколите.; 3) Пет броя определения/разпореждания от проведени закрити съдебни заседания в обхвата на периода на атестацията - 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. отразяващи насрочването на делото, допускане на съдебни експертизи, указания към страните. Със писмо изх. № РД -12-154 от 25.07.2023 г. от председателя на АС – Русе,

	изисканите допълнително протоколи, определения/разпореждания и графици на заседания са своевременно представени. С оглед на което ПАК е прегледала и проверила: 1) протокол от открито съдебно заседание проведено на 14.02.2019 г. по адм. дело № 372/2018 г., заседанието започва в 9,30 часа и приключва в 9,40 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 24.06.2021 г. по адм. дело № 397/2021 г., заседанието започва в 12.06 и приключва в 12,45; протокол от открито съдебно заседание проведено на 24.06.2021 г. по адм. дело № 397/2021г., заседанието започва в 12,30 часа и приключва в 12,45 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 20.12.2018 г. по адм. дело № 429/2018г., заседанието започва в 09,30 часа и приключва в 10,30 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 11.12.2018 г. по адм. дело № 464/2018 г., заседанието започва в 11,00 часа и приключва в 11,20 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 15.09.2022 г. по адм. дело № 520/2021 г., заседанието започва в 13,30 часа и приключва в 13,50 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 02.03.2023 г. по адм. дело № 568/2022 г., заседанието започва в 11,28 часа и приключва в 11,40 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 17.12.2020 г. по адм. дело № 607/2020 г., заседанието започва в 10,15 часа и приключва в 10,45 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 16.01.2020 г. по адм. дело № 674/2019 г., заседанието започва в 10,03 часа и приключва в 10,30 часа; ; протокол от открито съдебно заседание проведено на 27.05.2021 г. по адм. дело № 692/2020 г., заседанието започва в 09,30 часа и приключва в 09,40 часа; протокол от открито съдебно заседание проведено на 28.04.2022 г. по адм. дело № 698/2021 г., заседанието започва в 10,12 часа и приключва в 10,36 часа. От тях се установи много добро ниво на познаване на атестиращия магистрат в областта на процесуалното право. То се изразява в ясното, точно и правилно отразяване на процесуалните действия на съда и страните в тях. Делата са старателно подготвени за заседанието, протоколните определения са мотивирани и пълни, съдържат правно основание, когато е необходимо, а самите протоколи са изготвени подробно и съдържат изискуемите реквизити по чл. 150 ГПК. Съдия Върбанова - Манолова показва много добри умения при воденето на съдебно заседание, бързина и в същото време точно и ясно докладване на жалбите/исковите молби, доказателствата, правилно разпределяне на доказателствената тежест между страните, назначаване на експертизи и даване на указания на страните, което е предимство при работата ѝ. Помощната атестационна комисия констатира добросъвестност, старание и прецизност в работата на атестиращия съдия по този критерии. Поради което по него следва да се дадат максималния брой точки.
	Оценка: 7 точки.

3.	Администриране на дела и жалби, подготовка за съдебно заседание <i>Констатации:</i> От ПАК са прегледани и проверени предоставените от АС – Русе 5 бр. определения/разпореждания от проведени закрити съдебни заседания в обхвата на периода на атестацията - 18.04.2018 г. – 18.04.2023 г. отразяващи насрочването на делото, допускане на съдебни експертизи, указания към страните. И по конкретно - определение от закрито съдебно заседание проведено на 27.05.2022 г. по адм. дело 65/2022 г.; определение от закрито съдебно заседание проведено на 30.09.2022 г. по адм. дело № 399/2022 г.; разпореждане от закрито съдебно заседание проведено на 05.04.2021 г. по адм. дело № 516/2018 г.; определение от закрито съдебно заседание проведено на 27.10.2020 г. по адм. дело № 545/2020 г; определение от закрито съдебно заседание проведено на 09.01.2020 г. по адм. дело № 789/2019 г. От тях се
------------------	--

	установява, че съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова, постановява разпорежданията за оставяне без движение на жалбите/исковите молби без движение своевременно, като дава пълни и ясни указания, съдържащи посочване и на неблагоприятните последици, които биха настъпили в случай на неизпълнение на разпорежданията в указания срок. След преценка на редовността на жалбата/исковата молба, съдията извършва преценка на тяхната допустимост, като с мотивирани определения насрочва делата в открито съдебно заседание. С определенията съдията конституира страните съобразно чл. 153 от АПК или чл. 205 от АПК, разпределя доказателствената тежест в процеса, дава указания на страните по събирането на доказателства, включително допускане изслушването на съдебни експертизи, необходими за изясняване на конкретния правен спорен предмет. При допускане на доказателства в закрито съдебно заседание, съдията преценява относимостта им към спорния по делото предмет, тяхната допустимост по реда на съответния процесуален закон. Отлагането на делото преимуществено е свързано с направено в открито съдебно заседание искане на страните за събиране на относимите и допустими към спора доказателства. Съдията се подготвя задълбочено и старателно за провеждане на съдебно заседание, взима необходимите и нужни мерки за редовно призоваване на страните и за попълването на делото с поисканите от тях доказателства преди съдебното заседание. Съобразно така изложеното на атестирания съдия следва да се дадат максималния брой точки.
	<i>Оценка: 10 точки.</i>

4.	Брой необжалвани от подлежащите на обжалване съдебни актове; потвърдените обжалвани съдебни актове; отменените или обезсилени съдебни актове, изцяло или частично, и основанията за това <i>Констатации:</i> От част IV „а“ от единния формуляр за атестиране от органите на съдебната власт се установява, че през атестационния период 18.04.10.2018 г. до 18.04.2023 г. са постъпили общо 814 бр. дела от тях от съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова са свършени 783 бр. дела. Свършените спрямо постъпилите дала са 96,2 %. Съдия Върбанова - Манолова през посоченото време е разгледала 410 бр. първоинстанционни административни дела и 123 бр. частни административни дела. Тя се е произнасяла и в троен състав по касационни дела, като общо за периода те са 3 бр. административни дела и 1 бр. частни административни дела, както и 277 бр. касационни административнонаказателни дела. Общо за периода изготвените актове са 783 бр., от тях изготвени в срок до 1 месец са 783 бр. – 100 %. Броят и видът на неприключилите дела и времевата им продължителност от датата на образуване към крайния момент на атестационния период са: до 3 месеца – 17 бр., от тях обявени за решаване са 2 бр., от 3 до 6 месеца са 6 бр., от тях обявени за решаване са 3 бр., от 6 до 1 година са 5 бр., от тях обявени за решаване са 2 бр., над 1 година са 3 бр., от тях няма обявени за решаване. От постановените общо за атестирания период съдебни актове на обжалване са подлежали 329 бр. от тях са обжалвани 150 бр. – 45,6% от подлежащите на обжалване. От обжалваните 150 бр. дела, 121 бр.- 80,7% са потвърдени, 25 бр. – 16,7% са изцяло отменени, 4 бр. – 2,7% са изменени. Съобразявайки съотношението на отмени и потвърдени съдебни актове и в предвид обстоятелството, че са изцяло отменени 25 бр. – 16,7%, то по този критерии следва да се дадат максималния брой точки.
	<i>Оценка: 5 точки.</i>

Част IX
Обобщен доклад на помощната атестационна комисия,
предложение за комплексна оценка

1. Обобщен доклад на помощната атестационна комисия:

Атестацията на Вилиана Стефанова Върбанова – Манолова – съдия в Административен съд – Русе е извънредна и обхваща периода от 18.04.2018 г. до 18.04.2023 г. През атестационния период са постъпили общо 814 бр. дела от тях от съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова са свършени 783 бр. дела. Свършените спрямо постъпилите дала са 96,2 %. Съдия Врбанова - Манолова през посоченото време е разгледала 410 бр. първоинстанционни административни дела и 123 бр. частни административни дела. Тя се е произнасяла и в троен състав по касационни дела, като общо за периода те са 3 бр. административни дела и 1 бр. частни административни дела, както и 277 бр. касационни административнонаказателни дела. Общо за периода изготвените актове са 783 бр., от тях изготвени в срок до 1 месец са 783 бр. – 100 %. Броят и видът на неприключилите дела и времевата им продължителност от датата на образуване към крайния момент на атестационния период са: до 3 месеца – 17 бр., от тях обявени за решаване са 2 бр., от 3 до 6 месеца са 6 бр., от тях обявени за решаване са 3 бр., от 6 до 1 година са 5 бр., от тях обявени за решаване са 2 бр., над 1 година са 3 бр., от тях няма обявени за решаване. От постановените общо за атестирания период съдебни актове на обжалване са подлежали 329 бр. от тях са обжалвани 150 бр. – 45,6% от подлежащите на обжалване От обжалваните 150 бр. дела, 121 бр.- 80,7% са потвърдени, 25 бр. – 16,7% са изцяло отменени, 4 бр. – 2,7% са изменени.

Видно от справка IV, е че през периода 18.04.2018 г.- 31.12.2018 г. натовареността на атестирания магистрат спрямо брой постъпили дела е 116, спрямо брой дела за разглеждане е 153, спрямо брой свършени дела е 110, а спрямо отработени човеко месеци е 8. Действителната натовареност на съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова за същата година към делата за разглеждане е 19,13, а към свършените дела е 13,75. За 2019 г. натовареността на атестирания магистрат спрямо брой постъпили дела е 187, спрямо брой дела за разглеждане е 233, спрямо брой свършени дела е 189, а спрямо отработени човеко месеци е 12. Действителната натовареност на магистрата за същата година към делата за разглеждане е 19,42, а към свършените дела е 15,75. През 2020 г. натовареността на атестирания магистрат спрямо брой постъпили дела е 161, спрямо брой дела за разглеждане е 206, спрямо брой свършени дела е 181, а спрямо отработени човеко месеци е 12. Действителната натовареност на Върбанова - Манолова за същата година към делата за разглеждане е 17,17, а към свършените дела е 15,08. За 2021 г. натовареността на атестирания магистрат спрямо брой постъпили дела е 145, спрямо брой дела за разглеждане е 169, спрямо брой свършени дела е 128, а спрямо отработени човеко месеци е 12. Действителната натовареност на магистрата за същата година към делата за разглеждане е 14,08, а към свършените дела е 10,67. За 2022 г. натовареността на атестирания магистрат спрямо брой постъпили дела е 133, спрямо брой дела за разглеждане е 171, спрямо брой свършени дела е 135, а спрямо отработени човеко месеци е 12. Действителната натовареност на магистрата за същия период към делата за разглеждане е 14,25, а към свършените дела е 11,25. През периода от 01.01.2023 г. – 18.04.2023 г. натовареността на атестирания магистрат спрямо брой постъпили дела е 35, спрямо брой дела за разглеждане е 75, спрямо брой свършени дела е 40, а спрямо отработени човеко месеци е 3. Действителната натовареност на съдия Вилиана Върбанова - Манолова за същата година към делата за разглеждане е 25, а към свършените дела е 13,33.

При изпълнение на служебните си задължения и упражняване на правомощия, съдия Върбанова постановява актове и взема решения единствено въз основа на закона и вътрешното си убеждение. Това ѝ позволява да не се поддава на натиск, заплахи, стимули или влияния на представители на власт, вътрешна или външна за съдебната система. Отнася се с необходимата сериозност в работата си като магистрат. Проучва детайлно и задълбочено

разпределените ѝ дела, прилага стриктно процесуалните правила и не проявява пристрастия към участниците в процеса, като проявява уважение към страните по делата и техните процесуални представители. Съдебните актове постановява в изискуемите процесуални срокове, въз основа на прецизен анализ на доказателствения материал и на разписаното в закона, при съобразяване на спецификата на всеки казус. Съдия Върбанова е колегиална и толерантна в отношенията си с магистратите и със съдебните служители. Умее да работи в екип, възискателна е както към своята работа, така и към работата на съдебните служители. Проявява се като принципиен и честен човек с висок морал и поведение, което съответства на изискванията за професионална етика на магистрата. Проявява активност за непрекъснато повишаване на теоретичната си подготовка в областта на националното и общностното право, както в страната, така и в държави – членки на ЕС, която активност ѝ позволява да приложи новите знания практически в правораздавателната си дейност.

Разпределените на Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова - съдия в Административен съд – Русе дела са с различна фактическа и правна сложност, от многообразна правна материя на административното право – ЗТИП, ЗУСЕСИФ, ДОПК, ЗМДТ, ЗПЗП, ЗАвтП, ЗДДС, ЗОП, ЗЗП, ЗМВР, КСО, ЗМСМА, ЗДОВ, ЗУТ, ЗОС, ЗКИР, ЗОБС, ЗВМД, ЗКПО и др.

Постановените съдебни актове, са съобразени с конкретните обстоятелства и наличната фактическа обстановка по делото и със постоянната съдебна практика. Написани са на достъпен, разбираем, недвусмислен, юридически език. Много добре са обосновани и мотивирани, правилно са структурирани и подредени. Този показател свидетелства за отговорност в съдийската професия и за стремеж към стриктно спазване на процесуалните срокове в работата на атестиращия магистрат. Атестиращият съдия заслужава много добра оценка по общите и специфичните критерии за атестиране.

Настоящата атестационна комисия предлага МНОГО ДОБРА - 98 точки комплексна оценка на атестиращия съдия по общите и специфични критерии, съгласно Наредба № 2/23.02.2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник-председател на съд (приета с решение на Пленума на Висшия съдебен съвет по протокол № 7 от 23.02.2017г., обнародвана в. ДВ бр.21/10.03.2017 г., изм. и доп. в ДВ бр.39/12.05.2021г.).

2. Предложение за комплексна оценка:

Положителна:	Точки	Изпълнение на работата
1. Задоволителна		Задоволително изпълнение на работата
2. Добра		Съответно на длъжността изпълнение на работата
3. Много добра	98	Много добро изпълнение на работата
Отрицателна:		Неприемливо изпълнение на работата

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1. Бисерка Станчева Цанева.

(име и фамилия)

ЧЛЕНОВЕ:

1. Павлина Вълчева Найденова - докладчик.

(име и фамилия)

2. Весела Орлинова Павлова.

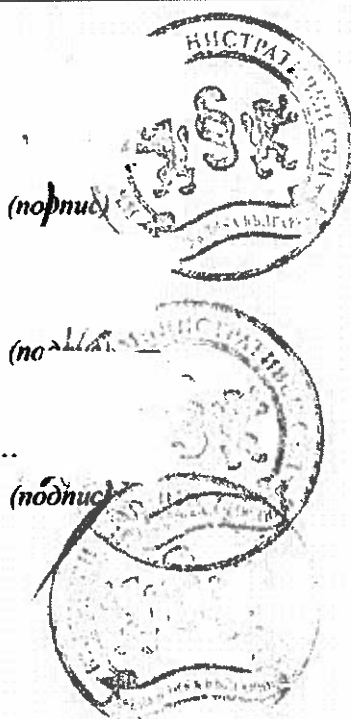
(име и фамилия)

Единият формуляр е изготвен на:

10.10.2023 г.

(дата)

Аз, 10.10.2023 г. ми бе връчено
авесоауния. Нямам възражения.
Вилма Върбанова

Част X

Окончателно предложение за комплексна оценка на Комисията по атестирането и конкурсите

Положителна:	Точки	Изпълнение на работата
1. Задоволителна		Задоволително изпълнение на работата
2. Добра		Съответно на длъжността изпълнение на работата
3. Много добра	100	Много добро изпълнение на работата
Отрицателна:		Неприемливо изпълнение на работата

НЕ ПРИЕМА ИЗЦЯЛО обобщения доклад на атестационния състав ведно с направеното предложение за комплексна оценка от извънредно атестиране на Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова - съдия в Административен съд - Русе.

Мотиви: ПАК, изготвила атестационния формуляр на съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова – съдия в Административен съд – Русе, е отнела по една точка по първия и по втория общ критерий.

1. По критерия „Правни познания и умения за прилагането им“ ПАК определя 19/20.

Установява се, че от 783 бр. постановени актове по адм. дела, подлежащи на обжалване са били 329 бр.; Обжалвани са 150 бр.; Върнати от инстанционен контрол са 150 бр., както следва:

- Потвърдени – 121 бр. /80,67%/;*
- Отменени – 25 бр. /16,67%/;*
- Изменени – 4 бр. /2,67%/;*
- Прекратени – няма*

Анализирайки отменените и обезсилени общо 25 бр. акта, се установява, че:

Отменени са:

- 13 бр.* решения поради нарушение на материалния закон;
В част III на ЕФА са посочени 17 бр. отменени, но е видно, че 4 бр. са отменени частично. Тези актове не са включени в обобщените таблици, в които е посочено, че общият брой на отмените актове за атестационния период е 25 бр.
- 6 решения – поради процесуални нарушения;*
- 5 определения;*

Обезсилено е 1 решение, постановено на осн. чл. 29а, ал. 2 от ЗМСМА като недопустимо, след като ВАС приема, че то е постановено по жалба на кмета срещу решение на общинския съвет /за одобряване на щат и структура на общинско звено/, което не подлежи на обжалване, тъй като не разкрива белезите на индивидуален административен акт.

КАК счита, че не са налице основания за намаляване на точка по този критерий, тъй като от една страна броят на отменените актове не е висок – 25 бр. от върнатите 150 бр. /16.67%/, а от друга – отменените актове са постановени в различни производства, касаещи приложението на различни материални закони – ДОПК, ЗМСМА, ЗМДТ, ЗУТ, ЗКПО, ЗПЗП, ЗАПр., ЗДДС, ЗОП, ЗЗП ЗМВР, КСО, поради което не може да се направи извод за тенденция или дефицит в правните познания на съдията или в уменията му за прилагането им.

По изложените съображения КАК определя този критерий максималния брой точки.

2. По критерия „Умение за анализ на правнорелевантните факти“ ПАК дава 19 от 20.

Установява се, че постановените от съдия Върбанова-Манолова съдебни актове са разбираемо и обосновано мотивирани, извършена е правилна и законосъобразна оценка на относимите факти и обстоятелства; актовете са написани на професионален и разбираем език, при изчерпателно обсъждане на спорните между страните въпроси, поради което КАК счита, че липсва основание за намаляване на точка по общия критерий „Умение за анализ на правнорелевантните факти“.

Изложените от ПАК констатации по този критерий са преимуществено положителни, като изложените съображения за намаляване на точка не могат да бъдат споделени, тъй като отменените актове са сравнително малко на брой, а от анализа на основанията за отмяна не може да се направи извод да проблеми в уменията на съдията за анализ на правнорелевантните факти.

По изложените съображения КАК определя по този критерий 20 точки.

КАК счита, че точките по останалите общи и специфични критерии са правилно определени от ПАК, като приема комплексна оценка на съдия Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова „Много добра“ – 100 точки.

ПРЕДОСТАВЯ, на основание чл. 205, ал. 1 от ЗСВ, на Вилиана Стефанова Върбанова – Манолова – съдия в Административен съд – Русе, резултатите от атестирането, за запознаване.

Единният формуляр е изготвен съгласно решение по протокол №35/23.10.2023 г. т. С-3.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА
ПО АТЕСТИРАНЕТО И КОНКУРСИТЕ
ПРИ СЪДИЙСКАТА КОЛЕГИЯ: (п)
ДРАГОМИР КОЯДЖИКОВ

Единният формуляр ми бе връчен на: 27.10.2023г.

(дата)

Вилиана Върбанова-Манолова

(име и фамилия)

(подпис)

Иван Върбанов

(има/нямат възражения)

(подп.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – РУСЕ

СТ А Н О В И Щ Е

**на Комисията за професионална етика при Административен съд – Русе
по повод извънредно атестиране на съдия Вилиана Стефанова
Върбанова-Манолова**

Съдия Вилиана Върбанова е с дългогодишен общ юридически стаж, над 25 години, като първоначално е встъпила в длъжност като магистрат през 2004 година, а в Административен съд – Русе е съдия от 15.02.2007 г.

При изпълнение на служебните си задължения и упражняване на правомощия, съдия Върбанова постановява актове и взема решения единствено въз основа на закона и вътрешното си убеждение. Това ѝ позволява да не се поддава на натиск, заплахи, стимули или влияния на представители на власт, вътрешна или външна за съдебната система.

Отнася се с необходимата сериозност в работата си като магистрат. Проучва детайлно и задълбочено разпределените ѝ дела, прилага стриктно процесуалните правила и не проявява пристрастия към участниците в процеса, като проявява уважение към страните по делата и техните процесуални представители.

Съдебните актове постановява в изискуемите процесуални срокове, въз основа на прецизен анализ на доказателствения материал и на разписаното в закона, при съобразяване на спецификата на всеки казус.

Съдия Върбанова е колегиална и толерантна в отношенията си с магистратите и със съдебните служители. Отнася се с еднакво уважение към всички магистрати и съдебни служители. Има принципна и открита позиция както по въпроси, касаещи организацията на работата в съда, така и по професионални теми. Умее да формулира точно и ясно проблемите, поема възложените ѝ задачи и отговаря за изпълнението им.

Поведението ѝ се отличава с коректност и добронамереност. Не създава условия за конфликтни ситуации в служебната среда. Съдия Върбанова умее да работи в екип, взискателна е както към своята работа, така и към работата на съдебните служители. Проявява се като принципен и честен човек с висок морал и поведение, което съответства на изискванията за професионална етика на магистрата.

Проявява активност за непрекъснато повишаване на теоретичната си подготовка в областта на националното и общностното право, както в страната, така и в държави – членки на ЕС, която активност ѝ позволява да приложи новите знания практически в правораздавателната си дейност.

Съдия Върбанова умее да пази като служебна тайна онези факти и обстоятелства, които са ѝ станали известни при или по повод на служебните задължения.

Съдия Върбанова няма налагани дисциплинарни наказания и няма образувани дисциплинарни производства.

В Комисията по професионална етика не са постъпвали сигнали за нарушаване на професионалната етика или конфликт на интереси срещу съдия Върбанова.

Становището на Комисията по професионална етика е, че съдия Вилиана Върбанова-Манолова отговаря на критериите, залегнали в Кодекса за етично поведение на българските магистрати, и притежава необходимите нравствени и професионални качества, които я отличават като справедлив и безпристрастен съдия.

Председател:

(И. Йосифов)

Членове:

1. (И. Агуш)

2. (С. Спасов)

Печат**ПРОТОКОЛ**

за избор на ПАК и докладчик

за атестиране на **Вилиана Стефанова Върбанова-Манолова** - съдия в АдмС - Русе Дата:
17.7.2023 г. 11:44:03Членове на ПАК: **ПАВЛИНА ВЪЛЧЕВА НАЙДЕНОВА**, **ВЕСЕЛА ОРЛИНОВА ПАВЛОВА**,
БИСЕРКА СТАНЧЕВА ЦАНЕВАДокладчик: **ПАВЛИНА ВЪЛЧЕВА НАЙДЕНОВА** Резервен член: **ИЛИЯНА ХРИСТОВА**
ДОЙЧЕВАИзборът е извършен от списък на.....
при следните параметри :

Име	Брой комисии	Брой докладчик
МАРИНИКА КУНЕВА ЧЕРНЕВА	1	1
ВАНЯ ПЕТРОВА АНЧЕВА	1	1
ЙОВКА ДИМИТРОВА ДРАЖЕВА	1	0
ГЕОРГИ ДИМИТРОВ КОЛЕВ	2	1
ЕМИЛИЯ НИКОЛОВА МИТКОВА	1	1
БИСЕРКА СТАНЧЕВА ЦАНЕВА	1	1
СИБИЛА ЕНЕВА СИМЕОНОВА	1	0
ЖАНЕТА ПЕТРОВА ПЕТРОВА-БОСЕВА	1	0
ТАНЯ ПЕТРОВА РАДКОВА	1	1
СВЕТЛОЗАРА ХРИСТОВА АНЧЕВА	1	0
ГАЛИНА ИВАНОВА СОЛАКОВА	1	0
ЙОРДАН КОНСТАНТИНОВ КОНСТАНТИНОВ	1	0
ДИАНА ИВАНОВА ГЪРБАТОВА	1	0
АННА РАДЕВА ДИМИТРОВА	1	0
ТЕОДОРА ПЕТРОВА ПЕШЕВА-НИКОЛОВА	1	0
МИЛЕНА ЛЮБЕНОВА ЗЛАТКОВА	1	1
ТАНЯ ДИМИТРОВА ВАЧЕВА-КАБАДИЙСКА	1	0
РУМЯНА БОРИСОВА ГЕОРГИЕВА	1	0
МИРОСЛАВ ВАСИЛЕВ МИРЧЕВ	1	0
ИЛИЯНА ХРИСТОВА ДОЙЧЕВА	1	0
ГЕОРГИ СТЕФАНОВ ГЕОРГИЕВ	1	1
ВИОЛЕТА ТРАЯНОВА ГЛАВИНОВА	2	1
ДОНКА ИВАНОВА ГЕНЧЕВА-ЧАКЪРОВА	1	1
ИСКРА ТОДОРОВА АЛЕКСАНДРОВА	1	0
МАРИЕТА МИЛКОВА МИЛЕВА	1	0
ТОДОР КОСТАДИНОВ ТОДОРОВ	1	0

СЕВДАЛИНА ПЕНЧЕВА ЧЕРВЕНКОВА-МИНКОВА	1	0
ЕМАНОИЛ НАЙДЕНОВ МИТЕВ	2	0
ПАВЛИНА ВЪЛЧЕВА НАЙДЕНОВА	1	0
ТАНЯ ЖЕЛЯЗКОВА КУЦАРОВА-ХРИСТОВА	1	0
КРЕМЕНА МИНЧЕВА ХАРАЛАНОВА	1	1
ИЛИАНА АТАНАСОВА СЛАВОВСКА-НАЧКОВА	1	0
ТОДОР КИРИЛОВ ПЕТКОВ	1	1
ЛЮБОМИРА ПЕТРОВА МОТОВА-ЛЮБОМИРОВА	1	1
МИРА МИХАЙЛОВА РАЙЧЕВА-ШЕКЕРДЖИЕВА	1	0
НИКОЛАЙ ГУНЧЕВ ГУНЧЕВ	1	0
СВИЛЕНА ДИМИТРОВА ПРОДАНОВА	1	0
ДАНИЕЛА МАВРОДИЕВА МАВРОДИЕВА	1	0
СВЕТЛАНА ЦЕКОВА БОРИСОВА	1	0
БИСЕР ВЛАДИМИРОВ ЦВЕТКОВ	1	0
БЛАГОВЕСТА ЛЮБОМИРОВА ЛИПЧЕВА	1	0
АНЕЛИЯ ИВАПОВА АНАНИЕВА-СРЪНДЕВА	1	1
КРАСИМИР ПОЕВ КЪНЧЕВ	1	0
ДИМИТЪР ЛЮБОМИРОВ ПЪРВАНОВ	1	0
МАДЛИЗ ПЕТРОВА ПЕТРОВА	1	0
ПЛАМЕН КИРИЛОВ ПЕТРУНОВ	1	0
АГЛИКА ВЕЛИЧКОВА АДАМОВА-ПЕТКОВА	1	0
ВАСИЛКА МИТКОВА ПАЛАМАНОВА	1	0
КАЛИНА ТОДОРОВА АРНАУДОВА	1	1
МИРОСЛАВА ГЕОРГИЕВА КОПЧЕВА	1	0
АЛБЕНА ГЕОРГИЕВА РАДОСЛАВОВА	1	0
МАРИЯ ГЕОРГИЕВА РАДЕВА	1	0
РУМЯНА ТОДОРОВА ЛИЛОВА-ИКОНОМОВА	1	0
СТЕФКА ПЕТКОВА КЕМАЛОВА	1	1
МАРТИН ОГНЯНОВ АВРАМОВ	0	0
ВЕСЕЛА АЛЕКСАНДРОВА АПДОНОВА	1	1
РОСИЦА ТИНКОВА ДРАГАНОВА	1	0
ЮЛИЯ СИМЕОНОВА РАЕВА	1	1
ВЕСЕЛА ОРЛИНОВА ПАВЛОВА	1	1
ЕМИЛИЯ ЙОРДАНОВА ИВАНОВА	1	0
ЛОЗАН ЙОРДАНОВ ПАНОВ	1	0
ХАЙГУХИ ХАЧИК БОДИКЯН	1	0
ВЛАДИМИР ИВАНОВ ПЪРВАНОВ	2	1

	1	0
ЮЛИЯ ГЕОРГИЕВА ТОДОРОВА	2	0
ЛЮБКА ПЕТРОВА ПЕТРОВА	1	0
СЛАВИНА ЛЮБЕНОВА ВЛАДОВА	1	1
МАРИЯ ВЕЛКОВА НИКОЛОВА	2	1
БРАНИМИРА БОРИСЛАВОВА МИТУШЕВА	1	0
ТИНКА АТАНАСОВА КОСЕВА	1	0
ТАНЯ ДИМОВА ДАМЯНОВА	1	0
ДЕСИСЛАВА РАДОСЛАВОВА СТОЕВА	1	1
ВЕСЕЛА СТОЯНОВА НИКОЛОВА	1	0
ЮЛИАН ВАЛЕРИЕВ КИРОВ	2	2

Изборът е осъществен от комисията, определена със заповед № РД-06-194 от 23.06.2023г. на председателя на ВАС.

Толстов

В. Лицев

З. Юлианова

	1	0
ЮЛИЯ ГЕОРГИЕВА ТОДОРОВА	2	0
ЛЮБКА ПЕТРОВА ПЕТРОВА	1	0
СЛАВИНА ЛЮБЕНОВА ВЛАДОВА	1	1
МАРИЯ ВЕЛКОВА НИКОЛОВА	2	1
БРАНИМИРА БОРИСЛАНОВА МИТУШЕВА	1	0
ТИНКА АТАНАСОВА КОСЕВА	1	0
ТАНЯ ДИМОВА ЛАМЯНОВА	1	0
ДЕСИСЛАВА РАДОСЛАВОВА СТОЕВА	1	1
ВЕСЕЛА СТОЯНОВА НИКОЛОВА	1	0
ЮЛИЯН ВАЛЕРИЕВ КИРОВ	2	2

Изборът е осъществен от комисията, определена със заповед № Р-06-194 от 23.06.2023г. на председателя на ВАС.

В. Пашева
З. Обилитова

Запомяна съм с пропукла за избор на ПАК. Имам възражения относно избора.

18.07.2023г. *Виктория Вербанова*

ДЕКЛАРАЦИЯ

по чл. 39а, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ)

Долуподписаната Бисерка Станчева Цанева, на длъжност съдия във Върховния административен съд, в качеството си на член на Помощна атестационна комисия за изготвяне на атестация на Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова - съдия в Административен съд – Русе.

ДЕКЛАРИРАМ, ЧЕ:

1. Съм придобила несменяемост;
2. Съм получила положителна комплексна оценка „Много добра“ от последното ми атестиране;
3. Не ми е налагано дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 3, 4, 5 или 6 от ЗСВ с влязло в сила решение.

дата: 02.10.2023

Декларатор:.....
/съдия Бисерка Цанева/

ДЕКЛАРАЦИЯ

по чл. 39а, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ)

Долуподписаната **Павлина Вълчева Найденова**, на длъжност **съдия във Върховния административен съд**, в качеството си на **член на Помощна атестационна комисия за изготвяне на атестация на Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова -съдия в Административен съд – Русе**.

ДЕКЛАРИРАМ, ЧЕ:

1. Съм придобила несменяемост;
2. Съм получила положителна комплексна оценка „Много добра“ от последното ми атестиране;
3. Не ми е налагано дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 3, 4, 5 или 6 от ЗСВ с влязло в сила решение.

дата: 2 10 2023

Декларатор:.....

/съдия Павлина Найденова/

ДЕКЛАРАЦИЯ

по чл. 39а, ал. 4 от Закона за съдебната власт (ЗСВ)

Долуподписаната Весела Орлинова Павлова, на длъжност съдия във Върховния административен съд, в качеството си на член на Помощна атестационна комисия за изготвяне на атестация на Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова - съдия в Административен съд – Русе.

ДЕКЛАРИРАМ, ЧЕ:

1. Съм придобила несменяемост;
2. Съм получила положителна комплексна оценка „Много добра“ от последното ми атестиране;
3. Не ми е налагано дисциплинарно наказание по чл. 308, ал. 1, т. 3, 4, 5 или 6 от ЗСВ с влязло в сила решение.

дата: 02.10.2023г.

Декларатор:.....
/съдия Весела Павлова/

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната Бисерка Станчева Цанева

съдия във Върховния административен съд на Република България, избрана за член на Помощната атестационна комисия за изготвяне на атестация на Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова, съдия в Административен съд – Русе, в съответствие с изискванията на Закона за съдебната власт и чл. 55 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник – председател на съд, издадена от Висшия съдебен съвет, с настоящата **ДЕКЛАРИРАМ:**

1. Атестираната съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова не е моя съпруга или роднина по права линия, по съребрена линия до четвърта степен и по сватовство до трета степен, включително;
2. Атестираната съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова не е лице, по отношение на което поради други обстоятелства може да се предполага, че съм предубедена или заинтересована от вземането на определено решение;
3. Не са налице никакви основания за отвод във връзка с участието ми в Помощната атестационна комисия по повод атестирането на съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова;

дата 02.10.23 г.

Декларатор:.....
/съдия Бисерка Цанева/

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната **Павлина Вълчева Найденова**

съдия във **Върховния административен съд на Република България**, избран за член на **Помощната атестационна комисия за изготвяне на атестация на Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова**, съдия в **Административен съд – Русе**, в съответствие с изискванията на **Закона за съдебната власт** и **чл. 55 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г.** за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник – председател на съд, издадена от **Висшия съдебен съвет**, с настоящата **ДЕКЛАРИРАМ:**

1. Атестираната съдия **Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова** не е моя съпруга или роднина по права линия, по съребрена линия до четвърта степен и по сватовство до трета степен, включително;
2. Атестираната съдия **Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова** не е лице, по отношение на което поради други обстоятелства може да се предполага, че съм предубедена или заинтересована от вземането на определено решение;
3. Не са налице никакви основания за отвод във връзка с участието ми в **Помощната атестационна комисия** по повод атестирането на съдия **Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова**;

дата: 2.10.2023

Декларатор:
/съдия **Павлина Найденова**/

ДЕКЛАРАЦИЯ

Долуподписаната Весела Орлинова Павлова

съдия във Върховния административен съд на Република България, избрана за член на Помощната атестационна комисия за изготвяне на атестация на Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова, съдия в Административен съд – Русе, в съответствие с изискванията на Закона за съдебната власт и чл. 55 от Наредба № 2 от 23.02.2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник – председател на съд, издадена от Висшия съдебен съвет, с настоящата **ДЕКЛАРИРАМ:**

1. Атестираната съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова не е моя съпруга или роднина по права линия, по съребрена линия до четвърта степен и по сватовство до трета степен, включително;
2. Атестираната съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова не е лице, по отношение на което поради други обстоятелства може да се предполага, че съм предубедена или заинтересована от вземането на определено решение;
3. Не са налице никакви основания за отвод във връзка с участието ми в Помощната атестационна комисия по повод атестирането на съдия Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова;

дата: 02.10.2017г.

Декларатор:.....

/съдия Весела Павлова/

ПРОТОКОЛ

В съответствие с изискването на чл. 39а от Закона за съдебната власт, настоящата Помощна атестационна комисия за изготвяне на атестация на Вилиана Стефанова Върбанова - Манолова – съдия в Административен съд – Русе, в състав Бисерка Станчева Цанева, Павлина Вълчева Найденова, Весела Орлинова Павлова, с резервен член Илиана Христова Дойчева, днес на 02.10.2023 проведе заседание. Помощната атестационна комисия е определена с Протокол от 17.07.2023 г. на Комисия, назначена със Заповед № РД-06-194 от 23.06.2023 г. на председателя на Върховния административен съд.

Съобразно изискването на чл. 39а, ал. 6 от Закона за съдебната власт, настоящата Помощна атестационна комисия

РЕШИ:

ИЗБИРА за председател на Помощната атестационна комисия Бисерка Станчева Цанева, и членове – Павлина Вълчева Найденова - докладчик, Весела Орлинова Павлова .

Протокола се изготви в съответствие с изискването на Закона за съдебната власт и Наредба № 2 от 23.02.2017 г. за показателите, методиката и реда за атестиране на съдия, председател и заместник – председател на съд, издадена от Висшия съдебен съвет.

Председател:

Членове:

02.10.2023